אשמת שמרון

נכבדות מדבר בו בימי אחז מלך יהודה ופקח
בן רמליהו והושע בן אלה מלכי ישראל

מאת

אברהם בן־יקותיאל מאפו

זכרו מרחוק את ה׳
וירושלים תעלה על לבבכם
ירמיה נא נ

חלק שני

ווארשא

שנת תר כ׳ לפ״ק

АШМАѲЪ-ШОМРОНЪ

т. е. Козни Самаріи. Соч. А. Мапу.

Томъ 2.

ВАРШАВА

Дозволено Цензурою
Варшава 4 Февраля 1891 года.

Типографія И. О. Алапина, Налевки

ודניאל לן בנאות מנוח, וכל גרי ביתו חשבוהו לעובר ארח אשר נטה ללון, זולתי שולמית ומינקתה הנאמנה אתה אשר ידעו שמו ודרכו. וממחרת היום ההוא רצה דניאל לעשות דרכו, ותעצרהו שולמית עוד יומים, ואחרי שבתו עמה שלשת ימים נפרד מאת שולמית ידידת נפשו, ויבכו שניהם, ודניאל השקיט את לבבה, ויאמר לשוב אליה שנית למועד חדש האביב, אחרי ראותו את אליפלט, ותשלחהו שולמית עד ראש אמנה, ותשב לביתה.

ודניאל מהר לרוץ ארחו, ויפגע במקום וירא והנה עלם אחד בן חיל ויפה תואר, מחלפות ראשו יורדות על כתפותיו, ופניו מלאים עלומים, ושני נעריו עמו; שלשתם יחד נתנו מספוא לבעירם, וכלב עז נפש רובץ לפניהם, וכראותו איש זר נגש, חרץ לו לשונו. וישא העלם את עיניו ויקרא: האח ראתה עיני! האח דניאל רעי וידידי! מאין אתה בא? הן שמע דבריך הגידו לי הרצים אשר שלחה לי יהושבע, וברוך ה' כי חפשי אתה לפני.

מאת ה' היתה זאת, ענה דניאל גם הוא, האח אליפלט ידידי! מה יקר לי משוש דרכי, כי הקרך ה' לפני בעת אשר הגה לבי בך. זאת דבר, ויפול על צואריו, וישקו איש את אחיו. ויאמר לו דניאל: עתה הגידה נא לי ההצליח ה' דרכך? ואנה מגמת פניך?

אמר

אברך את ה' אשר נחני בדרך טובה, ענהו אליפלט כי את עצומים חלקתי שלל ארם, ובנכסים רבים אשובה ירושלימה לשמחת לב כל עליזי גאותי. ועתה הגידה נא לי גם אתה את שלום מרים הכבודה, ואת שלום קציעה משאת נפשי, הלא ידעת אם לא שמעת, וראשית דעת אדעה נא מאין אתה בא ואנה מגמת פניך?

ודניאל אחז בידו ויקחהו וירחיקהו מאת הנערים, ויאמר לו: בדרך אמת נחני ה' אל הררי שלום ואל עמק ברכה, הביאני אל מעונות אריות והררי נמרים, תעיתי בעב טל, עליתי על צורי היעלים כי אובד דרך הייתי, והנה קול ממעמקים קורא באשמורת הבקר, קול עלמה נושאת רנה ותפלה בעד מחמל נפשה אשר ראתה בשביה קראתי לה להוציאני למרחב, ותעל כאילה שלוחה על ראש הצור, ותחזק ביד ימיני ותנהלני, ועב טל ואדרתי שמו לי סתר פנים; אנכי הכרתיה, כי היא יעלת החן אשר ראיתיה ביום צרתי, בעמדי דרך הגלעד, ואשר הגיתי בה ימים על שנה, ולא ידעתי שמה ומקומה ומולדתה; בנתיבות נפלאים נחני ה' ויראני משאת נפשי, ואשמע את לקחה הזך אשר יריח ביראת ה'; ראיתיה כאילת השחר, ומה נעמו לי נדבות פיה וצוף אמרותיה, אשר הרהיבוני, גליתי פני ואתודע לה בשמי, דניאל בן עזריקם נגיד הבית, ואהי בעיניה כמלאך שלוח לה מאת אלהי תפלתה, ותדבק נפשה בי, אף נודעה לי בשמה שולמית בת אלקנה משנה המלך, היא אחות קציעה ידידות נפשך, אמנם הורתה לא היתה בת שרים כיהושבע, אך לא ערכוה בנות מרום עם הארץ, כי ביראת ה' גדלה את בתה חמדת שעשועיה, במקום קדוש, שם לא תשכן חטאת, קנאה וחמת אדם לא ידעוהו; שם מעון אילת אהבים, וחן חסד, שלום, אהבה וידידות סביבותיה ירבצון, שם צמחה שולמית כראשית בכורים אשר תבכר עת רצון לה' ואשר יסתירנה אלהים מעינים רואות ברע, כי גם חית השדה השלמו לה, במקום ההוא יריח איש ביראת ה', והנפש תרחץ בנקיון במקוה טהור, שם זכיתי לבי גם אני, נהפכתי לאיש

אחר

אחר, כי אם יהיה לב גבר כחלמיש צור, היא בנדבות פיה מעין תשיתהו, ודמע נדבות עיניו תטופנה; ראיתיה, בחנתיה, ולא האמנתי למראה עיני, שמעתי כי בת אלקנה משנה המלך היא, ויעלוז לבי, שלשת ימים ישבתי עמה, ואהי כחולם וכגבר עברו יין, בכיתי, שחקתי, נשיתי עמלי והוות רעומה האיומה.

ידעתי קצות דבריך מפי הרצים, ענה אליפלט, ידעתי כי נפלת שדוד לפני רעומה, אשר שתה עליך כפר רב עם נפשי אשר תבקש תמורת נפשך, ויהושבע שלחה אלי רצים נאמנים, ותזהירני מלכת בדרך גלעד קרית פועלי און, פן אפול ברשת זו טמנה לי רעומה, ואני ידעתי כי לא תבקש רעומה נפשי לספותה, כי אם את אהבתי היא מבקשת, ואת תשוקתה לי ראיתי במלחמה, אך יקחנה אפל ולא אני, אני לקציעה, וקציעה לי; ומאז הגידה לי קציעה, כי עוד אחות לה אשר ילדה בת רוקם לאביה, גם דרשה וחקרה לדעת מקומה ולא ידעה, ומה שמח לבי בשמעי כי שתים הקרה ה' לפניך, כי מצאת את סמל אהבתך אשר לה כלתה נפשך, מצאת את בת אלקנה בת משנה המלך נכונה לפניך, תחת קציעה משאת נפשי היעודה לך מטעם המלך על פי יהושבע. עתה סרה קנאה, שבתה רוח רעה, וברית אהבת עולם ביני ובינך, כי בקחתך את שולמית, לא תוכל עוד לקחת את קציעה אחותה; מאת ה' היתה זאת, ועתה הגידה נא לי, איך שלחה אותך רעומה חפשי, הלקחה הכפירה כופר לנפשך?

הכפירה תחשבני לכפיר יושב במסתרים, ענה דניאל, כי בשם עמיהוד המת נודעתי לה, ואין יודע אתי עד מה, זולתי יואח נערי. ויהושבע ראתני מרחוק ותחשבני לדניאל, ותתחנן אל רעומה לשלח אותי חפשי, ותען אותה רעומה קשות לאמר: לא אשלח את דניאל חפשי, כי אם ברב כופר ובנפש אליפלט תמורת נפשו; יהושבע יצאה, ורעומה אמרה לי: השקט ידידי, כי לא ארפך ולא אעזבך, כי לי אתה, ותשלחני אל שולמית להצמיד מרמה ולארב לך, הן לי תאמר, כי דרוש אתה לחפץ בצעה, כי מרים אוהבת אותך

באם

:אם רחמניה, וכל הון ביתה תתן כפרך, ואולם מבקשת היא את אהבתך, ואומרת לגנוב את לבבי, כי מוצא לכסף אני לה בעדה; וגם אני חכם בגנבי את לבבה, בהראותי כי עזה כמות אהבתי אותה, וכי בלעדה לא אחיה, והכפירה כיונה פותה להאמין לי, כי אתחנן קולי וכי אאנח לפניה, מאהבה גלויה ומעברה מסתרת השמורה בלבי לזכרי אביה; כי רק בגללו בקשתי קרבת רעומה, למען תמצא ידי להכריעו ילהצמיתו, ולקרא דרור לעדה אחות מרים אשת חסדך.. ראה נא רעי וידידי, גם לך משפט ה גאולה, למען מרים הכבודה ולמען קציעה ידידות נפשך, ויחדו נתיעץ על זכרי בשובו ממצרים, ודמי אלקנה עליו נטוש. ועתה אליפלט ידידי, הנך הולך לשוב ירושלימה, ואני אשב עוד בגלעד, כי לא אוכל למוש מרעומה, עד הקימי את השבועה אשר נשבעתי על זכרי בצר לי, לכן אשר היה לי לעשות עשה אתה. הנה אשה אחת יושבת בגלעד, ושמה חפצי-בה, לפנים היתה אשת זכרי, וקטודה אם רעומה הדיחה עליה רעה גדולה, ולולא עוזיאל איש מרים כי עתה נגזרה מארץ החיים, ולא עת דברים לספר לך את כל תלאותיה, כי תקום עליה פעמים צרה על פי רעומה האיומה; מפי שולמית אהובתי נגלה לי זאת, והיא שמעה הדבר מפי אבישג האוהבת את צדקיהו, אחד מתבר כהני בית אל אשר התהלך עמי בערמה, צדקיהו זה לא ידע מה שרש בארץ גזעו עתה נגלה לו כי בן שמיר הוא, ועיניו צופיות לשולמית, ועיני אבישג נשואות אליו, ואבישג אהובה לנער אחד המגלה לה סוד מרעים, ומפיו נודע לה, כי צדקיהו ושני מרעיו יארבו לחפצי-בה, כנחשים עלי דרך בשובה אל עירה נוב, לכן ידידי קדמה פני הרוצחים והכריעם, כי זה צדקיהו הנוכל חורש רעה גם על מרים, באשר הוא בעיניו כנוגע בנחלתה, ראה ידידי הגדתי לך נצורות, ואתה תושה להציל נפש לקוחה למות; הן יהושבע הזהירה את חפצי-בה מרעתה, על כן תקת חמשה אנשים עמה לשלחה עד גבול יהודה, אך מי יודע אם יצילוה אלה? הן גבור אתה וידך תושע לך, להכריע אנשי

דמים

דמים ומרמה. ועתה הגידה נא לי מה אגיד לרעומה בשובי? האגיד לה כי ראיתיך?

הגידה לה כי ראיתני, ענה אליפלט, וכי מצאת את לבבי דבק בה, הגידה לה כי חפצתי מאד לשוב אליה ביום מלחמה, ורעי הניאוני וימנעוני מחפצי, ומירושלים שלחני המלך עם מלאכיו אשורה, ועתה אמרתי לשוב ירושלימה לגנוב את לב מרים, בהגידי לה, כי הולך אני לקחת לי את שולמית לאשה, למען תנחילני הון עתק, ואנכי אקח אוצרותי, ובאתי לקדם בהם את פני רעומה למצא חן בעיניה, הגידה לה, כי למענה אעשה זאת להגיד בירושלים כי נפלת שבי בידה למען יביאו לה כופר נפשך, וכי השבעתיך לעורר אהבתי בלבה. כן תרבה לה כזבים להשלות נפשה, ושלחת את דבריך אלי בספר, וידעתי להוליכה שולל, וידעה היא את ידי ואת גבורתי, וידע גם צדקיהו-הכפיר אותי, כי תנות ידי עליו, והכרעתיו.

אך מי יקום לך עם מרעים? שאל דניאל, כי חבר כהני בית אל, הלא נפוצים על כל ארח. השקט, ענה אליפלט, בעירי נושאים כסף וזהב ואבני חפץ, ונערי חיל אשר שלחוני עד הלום, מטעם שר צבאם החונה עתה בארם, ומהם נשאר עמי נער אחד שלוח אל שראצר, אחד שרי חיל אשור החונה עתה באפרים, והוא יתן לי אנשי חיל לשמור אותי ואת כל אשר לי בדרך, גם זרועי תאמצני, הלא מחנות אשור תפשו את הושע בן אלה מלך ישראל, ופחדם נפל על אפרים וחבר כהני בית אל, ומה יעשו לי האודים העשנים האלה? אכן סר צלם מעליהם, וה' אתנו, האח! יחי יהודה!

זאת דבר אליפלט, ויקח עגל ויכרתהו לשנים, ויאחז ביד דניאל ויעבירהו בין בתריו, ויאמר לו: ראה כרתי עמך ברית, אם תקח את קציעה ידידות נפשי, ואם תעזוב את שולמית אחותה מפניה, ה' עד ביני ובינך, ויאמר דניאל עד ה'! ויאמר אליפלט: עתה נכון לבי בטוח בך, לך ושובה הגלעדה, אולי תראה את יהושבע בסתר פנים, אל תגד לה את דבר שובי ירושלימה, כי לא לרצון יהיה לה ראותי את פני קציעה

בתך

בתה, ואנכי הנני הולך לדרכי ירושלימה, לחדות בשמחה את פני מרים כבודי ומרימת ראשי, ואת פני קציעה משאת נפשי.

ודניאל נפל על צוארי אליפלט, וישקו איש את אחיו.
ויאמר דניאל: כאשר כרתנו את הברית הזאת, כן אכרית את זכרי, וכל צוררי יהודה כרות יכרתון, הנה מחנות אשור נטושים עתה בכל ערי ישראל, וה' יצליח את דרכך, יביאך אל מחוז חפצך בשלום.

ואליפלט אחרי הפרדו מדניאל הלך לדרכו, ויתנו לו שרי אשור אנשי צבא לשלחו עד גבול יהודה. ויהי בהיותו בדרך, והנה יושב ציון אחד לקראתו, והוא רוכב על פרדו, וכראותו את אליפלט בין מחנה אשור, ירד מעל פרדו ויגש אליו ויאמר האת ראתה עיני! הנה אליפלט הגבור הנבחר מבחורי יהודה, הנך שב מאשור לשמחת לב כל דורשי שלומך וטובתך הנכספים לראותך, הן מרים לך כאם רחמניה, ובכליון עינים היא מחכה לך, וקציעה בת משנה המלך, נשקפה תמיד בעד חלון היכלה, לראות מתי יבא אליפלט.

אין כל דבר נעלם ממך, ענה אליפלט, ועתה הגידה נא לי, את שלום מרים ואת שלום קציעה ואת דבר לכתך, אנה מגמת פניך? הנשמעו חדשות בציון, הלא תגיד לי כל אלה.

שלום כה לחי! ענהו האיש, אך שמיר מת, ולפני מותו התודה את חטאתו אשר חטא במרים בתו, ואת מעלו אשה מעל בדבורה הורתה, היא אשתו אשר הרימה קרנו, גם את מעלו ביהודה ובירושלים התודה; ואני הנני נושא ספרים ליהושבע, על דבר דניאל הנשבה באפרים, ועל דבר עדה אחות מרים.

ושמיר מת! ענה אליפלט בתמהון, אמנם הרבה מעל ואכזריות חמה, הדיח רעה גדולה על מרים, בהפרידו ממנה איש חמודות, את עוזיאל אישה אשר לשמו ולזכרו תאות נפשה, אך מת שמיר ובמותו נרצה עונו, ואלהים ישמח עתה את נפש מרים הנוגה, ועיניה עוד תראינה את אישה מחמד נפשה, ומצהרים יקום למו חלד; ועתה לך לדרכך הגלעדה, ואל תגיד ליהושבע הגבירה, כי שב אני ירושלימה, כי לא לרצון תהיה זאת לה.

פקודתך אשמור, ענהו האיש, וישב על פרדו וירכב לדרכו, ואליפלט הלך לדרכו, ונערי חיל אשור הלכו עמו עד יהודה שלחוהו, שם עזבוהו, ובחצות לילה סר אליפלט עם נעריו אל מלון אורחים הקרוב לארץ יהודה כאלפים אמה, וישימו לפניו לאכול, והנה אורחים באים, וקול אשה מדברת אליהם נשמע בחוץ, באמרה אליהם: ברוך ה׳ כי באתי עד הלום, ופה אבטח ולא אפחד, לכן הא לכם שכרכם, ושובו לכם הגלעדה. ואנכי ענה האחד, אנכי הנני לעלות ירושלימה, לכי חפצי-בה ושובי בשלום לביתך, נשמע קול אנשים בקראם פה אחד.

הנה בא החזון אשר דבּר דניאל, אמר אליפלט בלבו, אך פה מקום בטח ושאנן מפחד. עודנו מדבר אל לבו והנה אשה דלת בשר באה אל המלון ואחריה זקן ביתה, שפחתה ועוד איש אחד. האשה ראתה את אליפלט יושב ואוכל, ותשם עיניה עליו ועל נעריו ותשאלהו: מאין אתה אדוני? בן יהודה אני, ענה אליפלט, ושב אני מארם; וכאשר שמעה האשה כי בן יהודה הוא, נחה רוחה ותאמר: הן שפתיך ענו בך כי בן יהודה אתה, מגאולי ה׳ השבים מארץ צר, עודך צעיר ורך ונפשך יודעת חרפת צר, אך חרפתם אל חיקם שבה.

כן הוא ענה אליפלט, נשבתה ממלכה מארם, דמשק מוסר מעיר, רצין מלכה נפל בחרב אשור, ועמו הָגלה קיר, ומלך אשור שם נציבים בארם, הציב חיל וחסן בכל ערי מעוזה, וכל אלה ראתה עיני!

תחנף ארץ ארם! ענתה חפצי בה, תאשם ארצה הטלאה אשם, יבני ציון במפלתה יראו, ונודע ה׳ משפט עשה, וחרדו ופחדו מפניו כל גוים שכחי אלהים, וחרד גם שכן שמרון, ואחזה רעדה רבבות אפרים, ואלפי מנשה הצוררים ליהודה בנכליהם.

הן אשה קשת רוח את, ענה אליפלט, זאת אחזה לי, ועתה הגידה נא לי מאין תבואי ואנה מגמת פניך?

מגלעד אני באה, ענתה האשה, ואל ארצי יהודה אני שבה, חולה אני, והכרת פני ענתה בי לפניך, חולה מכעס עם עברתי, כי הכעים אותי אפרים תמרורים, ואיש חרמי הֲרִוַנִי

לענה

לענה בימי נעורי, ולמן הימים ההם, נחלתי כאב אנוש, יישיאוני דורשי שלומי לעלות הגלעדה, ואשמע לעצתם; שמנה ירחי שוא ישבתי בגלעד, וירפאוני רופאי אליל, ולא גהו ממני מזור, ובכל ימי שבתי שם, הייתי חרדה לרגעים; הלא מודעת זאת בכל הארץ, כי גלעד קרית פועלי און עקובה מדם, שם יסכסכו אפרים במנשה ומנשה באפרים. ואת שניהם יחדו ביהודה, שם עריצים יצפנו לנקי חנם, וגם עלי התגודדו, ואשכר לי חמשה אנשים בגלעד, אשר שלחוני עד הלום; פה עזבוני וישובו לדרך הגלעד, וכעלות השחר אשכים לדרכי, עמי זקן ביתי, שפחתי והגלעדי ההולך לשלחי עד נוב עיר מגורי, וברצות ה׳ דרכי, הנני מחר כנכון היום בגבול יהודה, וברוך ה׳ כי הוציאני למרחב; הן שמי חפצי-בה, ומה שמך אתה כי ארע?

בן בלי שם אני ענה אליפלט, כי אבי היה מדלת העם, אך בחסד אל המרים אביון מאשפות, התרוממתי, ומבית הורי יצאתי לראות אור, כבוד וישע, יחי עמנו יהודה! ויראה אפרים את חליו ויבוש מפחזותו, כי הנה גמלה רעתו! נגע אל השמים משפטו, וה׳ אשר יעץ על ארם רעה, יפקוד גם על אפרים עונו; הנה באה שנת פקודתו, והושע בן אלה מלבו ירד מכסאו, הורד גאונו ביד מלך אשור אשר הושיבו בכלא, ומתנות אשור נטושים בעריו, ויהי אפרים למס עובד.

כן הוא ענתה חפצי-בה, הכה אפרים, ומחמס אחיו יהודה תכסהו בושה, הנה גלה ממנו כבוד, נשיו היו לחרפה ובתולותיו לא הללו, כי זרים באו אל גבולו ויחללו את כבודו, הלא ידעת את זכרי גבור אפרים, אשר אכלה חרבו מבחר שלישי יהודה, הוא ירד מצרימה להמתיק סוד עם שרי מוף ותחפנחס לסכסך מצרים באשור, ורעומה בתו כשפחה חרופה לשראצר נציב חיל אשור; הלא היא רעומה אשר גבה לבה ביפיה ובגבורתה, איך נהפך עתה בבודה לקלון! כן יאבדו כל צוררי יהודה. הן לי קרוב בציון ושמו נתן יליד שמרון, ומהלכים לו עם בני הנביאים למודי ה׳ בציון, ונתן זה חזה מאז חזות קשה על בית זכרי ודבריו יבואו.

הן תדברי מרוב שיחך וכעסך על זכרי ענה אליפלט,

אין זאת כי אם נגעה רעתו עד נפשך, ואם נא מצאתי חן בעיניך, הגידי לי, מה עשה לך. ותען חפצי-בה ותאמר:

אבי הוא משבט יהודה ומגוריו בעיר נוב, ויושבי ירושלים ידעוהו כי ירא ה׳ הוא מעודו, ולא פנה אל רהבים ושטי כזב, ואמי, ה׳ יחונן עפרה, אמי, מולדתה בשכם, ואנכי בתם הבכירה, יפה הייתי מאד ורכה, הורי גדלוני ביראת ה׳, וכיונה תמה הייתי. ויהי היום ואמי לקחתני אל בית אביה בשכם, שם ראני זכרי בן שר אפרים בחור מעם וגבור מלחמה, ותדבק נפשו בי וימשכני בעבותות אהבה.

ונתן בן דודי נער דורש ה׳, יליד שמרון מבני הכהנים, אשר נדחו מפני ירבעם בן נבט, המלך הראשון לישראל, נתן הזהיר את אבי מתת אותי לזכרי איש הדמים ואויל משריש בין משמרי הבלי שוא, מראש חזה לי חזות קשה, כי מרה תהיה אחריתי.

יודע אני את נתן ואת שיחו, ענה אליפלט; הן עתה הוא בירושלים, ומהלכים לו בין בני הנביאים למודי ה׳, וכמוהם ירוה גם הוא מדשן בית מרים הנדיבה; אך ספרי נא דבריך.

וחפצי-בה הוסיפה לדבר, ותאמר: נתן הזהירני מרעה, אך אבי אמי מצא הדבר נכון לפני, וישלח לקרא לאבי שכמה לבצע דברי הברית ביני ובין זכרי, ולא אחר אבי לבוא, וגם שלמון אבי זכרי בא, וישאל את פי, החפצה אני בזכרי? ואנכי לא אהבתיו, כי אם יראתיו, ולא מריתי את פי הורי, ואהי לזכרי לאשה, ותרב השמחה בימי כלולותי, ויעשו הלולים שבעת ימי משתה. באמונה ארשני זכרי, ואחר כבוד לקחני, ויביאני אל היכלי מחמדיו, ורוחו זרה לי, אך התכחשתי ואדבר אתו נעימות, והבוחן לבבות ראה צרת נפשי.

ושלמון אביו הזקן עשה משתה גדול בבואנו שמרונה עיר מושבנו, וקול צהלה ורנה נשמע בחצרותיו, ובנות אפרים אשרוני. המון הקרואים נמוג וילך, ושלמון הזקן קרא לי ולבנו ויברכנו, ויאמר אל זכרי: ברוך אתה בני לה׳ וברוך טעמך, כי בחרת לך אשה יראת ה׳ כלבבי, היא תאשרך בדרך ישרה,

תשית לבך למסלות ציון, ועלית אל קרית משושה שלש פעמים בשנה, כאשר צוה ה׳ ביד משה עבדו, שם תקח תורה מפי כהני ה׳ צבאות, ומלך ביפיו תחזינה עיניך, תראינה את יותם מלך יהודה, מושל צדיק ביראת אלהים, אז תשיב מבית אל רגליך, בסוד כהני הבעל וכהני האשרה לא תבוא ולא תריח בעצרותיהם, בל תלהם במנעמיהם ובל תסיך נסכיהם, כי מה לך בני לעצבים ולפסילים אלמים אשר שקר ותהו נסכם, ומעשי כהניהם מעשי תעתועים, ראה בני חיים עם חפצי־בה אשת נעוריך, אילת אהבים זאת בחרת לך ברצות ה׳ דרכך, וצדקתה תשמור עליך, שימנה כחותם על לבך, והיתה תפארתך על דרך החיים, אז תנוח עליך רוח גבורה לעוף בכתף פלשתים ולהלחם באדום, עמון ומואב וארם, ובכל אשר תפנה תשכיל. ואם לא תשמע בקול אשתך זאת, והתערבת בהוללים, אשר יעבטון ארחותיך, ואכלה הבושת יגיעי, ונחלתי אשר שפרה עליך הבוק תבוק והבוז תבוז על ידי כהני בית אל, והתכבד הוני כילק, וכעוף יתעופף כבודך.

מתוכחת שלמון חמי ומלקחו הזך, התבוננתי דרכי זכרי בנו בראשיתו, אך לא שמתי לבי לדאגה מרחוק, פן יוסיף זכרי לסלף דרכו, כי בטחתי בתפארתי ובאהבתו אותי מאד, כי מושלת הייתי ברוחו להטותו לכל אשר אחפוץ; ובדעתי את רוח בני אפרים אשר שכרון למו ראשית חטאת, הפצרתי בזכרי ויהי על פי נזיר מיין ומשכר, ושלמון חמי נשא כפיו תמיד לה׳, על הברכה אשר הביא ה׳ אל ביתו, אכן אבן חן הייתי בביתו; כן ארכו ימים על שנה, אנכי הסכנתי כל דרכי זכרי, ולבי נהפך בקרבי לאהבה אותו.

ויהי היום ואשה זקנה ויראת ה׳ באה אלי ותשיחני, ובדברה עמי שאלתני: האמנם נזיר זכרי אישך? כן הוא עניתי. אולי נזיר הוא בפיו ובשפתיו, ענתה הזקנה במנוד ראש, ואולם חי נפשך אשה עדינה, כי אוהב אישך יין מגפן שבמה, ויהלל נזרו. מגפן שבמה? שאלתיה מבלי הבן דבריה, כן הוא ענתה הזקנה, ואם לא תדעי לך היפה בנשים פשר דברי, צאי לך בבקר מבית תענוגיך ועלי על הרי שמרון,

וראו

וראו עיניך את דבר פי; הן גפן שבמה קראתי לקטורה המואביה אחות כהן בית אל, הוסיפה הזקנה לדבר, קטורה היא רבת חן, רבת המהומה ורבת המשטמה לנשים שאננות, ובעלת הכשפים הזאת היתה כסמל הקנאה גם לבתי, ותגרש אותה מבית תענוגיה בצודדה נפש אישה, לכן הבה נתחכמה לה לבער את הרשעה הזאת מגבולט, כי השחיתה התעיבה עלילה.

ואנכי נעויתי משמוע את דברי הזקנה, ולא אביתי להאמין למוצא שפתיה, כי בטח לבי באישי; ובבקשי חשבונות רבים שמתי אותותיה אותות, כי בחנתי דרכי זכרי, ואתבונן כי לא כן הוא עמדי, כאשר קנני ראשית דרכו. והזקנה אמרה לי: הן גפן שבמה זאת לא תלך אחרי מאהביה, וגרן ויקב לא ירעוה, כי אם אחריה ילכו מאהביה, והיא תקלס מהם אתנן נטילי כסף; ואתננה לא יאצר ולא יחסן, כי לכהני הבעל יהיה. ואנכי אחר שמעי כזאת אמרתי אשמרה דרכי עוכר נפשי, כל הלילה נדדה שנתי מעיני, ובטרם בקר ואיננו, ואנכי לאט השכמתי אל הרי שמרון, ראיתיו מרחוק בין האשרות, אשר עתר ענן קטרת עולה משם, שמעתי מצהלות אשה, ורוחי נבקה בקרבי, בפיק ברכים קרבתי אל מקום לא ידע אל; והנה זכרי אישי יושב תחת עץ רענן, בעלת הכשפים מימינו וכהני הבמות לעומתם, ויתר המה אוכלים זבחי מתים ושותים יין נסיכם, אנכי ראיתים, והמה לא ראוני, כי נסתרתי בסבך עץ, וקטורה מסכה מזרק יין ותתן אל זכרי ותאמר: שתה ידידי והיה כזה יום מחר גדול הרבה יתר מאד. וזכרי נשק אותה מנשיקות פיו, והיא שהקה ותאמר: לו ראתה כזאת חפצי-בה, כי עתה טרפה נפשך בצפרני שמיר, וזכרי הגיח מזרק יין אל פיו ויאמר: על יין ואהבה יתיה אפרים! הן הזכרתיני את אשתי, אך לא זה שמה אשר קראת לה, כי שם חדש קראתי לה: לא חפצי-בה, כי רק בך חפצי אחרי דעתי אותך. אף אמנם ידידי הסכלת עשה, ענתה קטורה; כי הביאות אוהבת ציון אל ביתך למשל בך, התאמר הפתיות לקשוך בפאת מטה, שים קץ לממשלתה, ראה צויתיך, ואם חפצך בי, אל יהי הפצך בה!

כל זאת ראיתי, שמעתי, ודמי עורקי נהפכו בקרבי לקפאון, חשכו עיני, כלו כליותי בחיקי, אמרתי תבלעני ארץ; אך התחזקתי ואצא ממחבואי, התיצבתי לקראת זכרי בעינים נגרות, ובספקי כף, ומעקת לבי לא יכולתי לדבר דבר. וקטורה מסכה יינה ותאמר לי: חג היום לכמוש אלהי, ופה שלמתי לו נדרי, ואקרא גם לאישך ותבואי גם את, לכן שתי עמנו מיין מסכתי; וזכרי לקח הכוס מיד קטורה, ויתן לי ויאמר: שתי! ואנכי מאנתי לקחת את הכוס מידו לשתות, אמרתי לו: הן מדמי נסכת היום נסך לכמוש אלהי המואביה, זאת בחרת תחתי, וכמוש יהיה בעזרך בכל אשר תפנה, ועתה תנה לי ספר כריתות, כי מה לי פה ומי לי פה בשמרון! אלכה ואשובה אל בית אבי כנעורי, וזכרי הלום יין הגיע כוסו אל פיו שנית, לא ידע עול בשת, ויאמר אלי: לכי לך מזה פתיות, פן יתעללו בך כהני הבמות. עיני חשכו, רגלי כשלו ברדתי מן הר נשף, באתי אל חמי ואבך ואתאונן רע באזניו, על תעתועי בנו, ויתחלחל הזקן ויאמר: עתה שבו מכאובי, כי שב בני אל קיאו, שב אל עונותיו הראשונים לחבורתי ולפצעי, כל יגיעי לבשת, כספי וזהבי יעשה עצבים, ועוד יפרק נזמך וחליתך והרימם לבשת, לכן עזבי אותו בתי לנפשו, ושובי אל בית אביך.

וזכרי שב הביתה לעת הצהרים שכור ונבלע מן היין, ויוכיחהו אביו בריבות שפתיו, ומכשול עונו שם נכח פניו, ויאמר לו: העידותי בך בן מביש ומחפיר, כי עצבי יאכלני כעש, ואתה תהיה עצב נבזה כעצביך, ובאה קרחה על נחלתך. וזכרי אמר נואש, כי בדרך לבו ילך ולא לאשה לספור צעדי אישה, וינבל את אביו, ועלי מסכה חמתו, ולא אבה שלחני. ומקץ שלשה ירחים מת שלמון אביו מעקת לב ומשבר רוח, ואנכי נותרתי בלי מגן ומחסה. עברו שלשים ימי אבל, וזכרי הביא את קטורה אל ביתו, ותהי לו לאשה, ותכעיסני קטורה ותשפילני לפני יתר השפחות, הפילה אור פני, ותגער בי בחרפה ובוז, וזכרי שגה באהבתה, ולא דבר עמדי מטוב ועד רע, וביתו בית המרי היה פתוח לחבר כהני בית אל ולנביאי כי היה ירא אל [illegible] יועל עם קטורה

על

על ההרים לזבח ולקטר באין מכלים דבר, ואנכי ישבתי בביתי ותבך במסתרים נפשי.

הלא מודעת זאת כי אוהבי עשיר רבים, ואף כי עשיר וגבור בעמו כזכרי, אשר היה מגן לחבר כהני בית אל ולנביאיו, ולכל משמרי הבלי שוא תועי בדרך השכל, וכל עולי בית אל מצאו תמיד נתיבות ביתו, ויתאספו אליו כאסף החסיל, התגוררו על דגן ותירוש אשר מלאו אסמיו ויקביו; ולא נפל דבר ארצה מכל החזון אשר חזה לו אביו, כי באה קרחה על נחלתו ולא ידע, ניגל יבול ביתו ולא שם על לב, בביתו היה משתה תמיד, וקטורה לא הסירה יינה מעליה; רב תבואות אסף זכרי בראשית השנה, אסמיו מלאו בר, ויקביו השיקו יין. ולפני מלאת מספר ירחים נשמו ממגורות, ואין יין ביקבים, כי המונים המונים העולים בית אל, וכהניהם ונביאיהם הסותרים אל ארץ, ירוששו יבול הרים, יובישו נחלי יין, ויאכלו יגיעי אדם בכל פה, ובית זכרי היה בית מועד לחבר כהנים, מורי כל נפתל ועקש, ולאספסוף נביאי תפל החוזים משאת שוא; אשר חזו לו כי גבורים תלד לו קטורה אשתו האהובה, גבורים מרגיזי ארצות אשר יצליחו למלוכה; וחלף משאות שוא נשאו משאות ומנחה מאת פני זכרי וקטורה, אשר האמינו אל כל שמועותיהם והבליהם, אשר נבאו למו לעתים רחוקים להרחיק כזביהם, ולקרב נדבות ידם, וקטורה ילדה לזכרי את רעומה בתה.

ואנכי צולעה ונרחה פקחתי עיני על כל דרכי זכרי, כי אלה מהבילים אותו מעבר מזה, וקטורה הבוגדה מעבר מזה צדוהו למדחפות, זכרי יצא תמיד למלחמה ויעש חיל, וקטורה אשתו עשתה שעריריה בביתו, כי נשאה עינה אל אחד משרתי ביתה, אל עבד כושי; ויהי כאשר יראה אותי, פן אראת און ואתבונן ותדבר על לב זכרי לתת לי ספר כריתות ולשלחני מביתו, באשר שלת רזון בעצמותי; וגם אמנם קנאת ביתי אכלתני ותאכלני בעש. ולא מנע זכרי מחפץ קטורה, ויתן לי ספר כריתות וישלחני מביתו, ויתן לי משאת כסף לשוב אל בית ואנכי ישבתי בבית הזקנה אשר גלתה אזני מראש על

תעתועי זכרי, הגדתי לה על דבר המעל אשר התבוננתי בקטורה, והזקנה בקנאה קנאתה לבתה, שלחה איש נאמן אל זכרי, לגלות אזנו על דבר קטורה ידידות נפשו, כי בוגרת היא בו.

וזכרי פקח עיניו על דרכיה, וימצא בקטורה ערות דבר ויתגעש ויתקצף, ובאש קנאתו אמר להמית את קטורה בצמא, אך אחיה כהן בית אל היה מגן לה; ואנכי שתיתי כוס החמה, כי בשומי לדרך פעמי לשוב אל בית אבי בנוב, קרני העבד הכושי ויהרוג את נערי, ואותי קשר בחבלים אל עץ להמיתני בצמא, כאשר אמר זכרי לעשות לקטורה; כמעט עָיפה נפשי לצמאון, וה' שלח את מלאכו הטוב, את איש יהודה אשר סר מני דרך ויראני ברע, והכושי עומד מרחוק ורואה בי, ויקם מושיעי על הכושי ויהרגהו ואותי הציל, אך מי הוא מצילי? הלא הוא עוזיאל איש חמודות, איש מרים הנדיבה, הנה עתה נודד מיהודה; אך ירחמהו עושהו באשר הוא שם, וישיבהו אל מרים נות ביתו, תפארת נשי ציון, אנכי מרי הזכירי את שמו אברכהו ואתפלל בעדו, ואל רחום ישוב ירחמהו וישיבהו אל נות צדקו.

אמן כן יעשה ה', ענה אליפלט, הן דברים בלבי לדבר עמך, אך עמל דרכי נסך עלי רות תרדמה; לכן אשכבה ואישן פה, ואם אינך חפצה לחכות לי, ועברתי דרך נוב עיר מכורתך וסרתי אל ביתך.

ברוך תהיה בבואך בצל קורתי, ענתה חפצי-בה, תן לעפעפיך תנומה, כי עיפה נפשך לשינה; ואנכי ממהרת לעבור אל גבול יהודה כעלות השחר ולרוץ ארח עירי, כי כל הנפשות הקרובות לי מחכות ליום שובי, ואתה תנוח פה, ושכבת לבטח, וערבה לך שנתך, והקיצות אז תלך לבטח דרכך, אולי עוד תשיגני וארחת עמי לחברה.

ככל החזון הזה ספרה חפצי-בה אל העלם הנתמר בן ארצה. ואליפלט, אשר ישב לבטח במלון ההוא הקרוב אל גבול יהודה, לא שם כל פחד לנגד עיניו, ויעל על ערש יצועו לתת לעפעפיו תנומה. וחזיונות איומה הטרידוהו ׳רגעים; כי

כל

כל הדברים, אשר ספרה לו חפצי-בה, נראו לו בשעיפים ובחלומות, וחפצי-בה וזקן ביתה ושפחתה יצאו מן המלון כעלות השחר, וירכבו על הגמלים, ואיש אחד גלעדי נותר מן האנשים אשר שלחו את חפצי-בה הלום, הגלעדי גם הוא ארח לחברה ללכת עם חפצי-בה.

המה הרחיקו מן המלון ויעברו דרך חורשה, והנה מבין סבכי היער שני נערים יוצאים, והאחד הוא נער כושי ושניהם חמושים בחרבות וברמחים. פגע אתה צדקיהו בזקן, אמר הכושי, ואני אשלח ידי באשה. ויהי כראות חפצי-בה את הכושי ותתחלחל, ורוחה נבקה בקרבה, ותקרא לו לשלום. ויען הכושי: שלום, בפיו דבר שלום לאשה, וידו שלפה חרבו מתערה כרגע, ויביאנה בלב זקן ביתה, אשר צנח מעל הגמל, נפל לארץ, ויתבוסס בדמו, ואימת מות נפלה על חפצי-בה ותצרח מר אל הגלעדי ותקרא: קומה והושיעני אדוני! אל יושיעך אלהים, ענה הגלעדי כי במה אושיעך, איך אתיצב בפני שני אנשים אחוזי חרב? ההו! חשך ישופני, קראה חפצי-בה, ותצנח מעל הגמל, תעה לבבה ושרעפיה אשתוללו, והכושי אחז בה ויסחבנה אל החורשה, בעותי אלוה צמתוה, הכוה בתמהון לב, נתכו כמים שאגותיה, והפראים האלה, ככפירים לא ישיבו אפם, ותתחנן על נפשה אל צדקיהו ותאמר ותאמר לו: הלא, אדם אתה ולא חית טרף, שמעתיך מדבר במשכן יהושבע, חוסה נא על נפשי, כי מה בצע בדמי?

אך שוא תגרעי שיחה, ענה צדקיהו, אך הבל תפצי פיך תדברי תחנונים, כי אזני הכו הזה כבדו משמוע, וגם אם תכבירי אליו במלין ודבריך לעו, כי מות אביו וחרפת אמו ינקום ממך. כן ידידי מדבר, נה בן הכושי, נקמת אבי היא, ועברת קטורה אמי השמורה לך, ובלענו למסת נקיה במשוש פראים, הנה הוא בוטה עוד מדקרות חרב, לחתות גחלים על ראשה, ובחר לו לשון ער מים ויתלוצץ לאמר: אל תיראו אשה מרת טעם, ואל תרגזי אלה נובלת, הן כי ימיך פני בטבאבים, רבת שבעה לה נפשך, ותדרוש ברופאי גלעד, והם לא נתנו לך כי אם לב רגז, כליון עינים ודאבון נפש,

שמוך כמסוס נוסס וככלי אובד, כי מרוב קחת צרי בלו עצמיך ותהי כבגד אכלו עש, ואני גואלך פקחתי עיני ואראה, כי נפשך יכשה וימיך כצל נטיו, ואתעורר לשום קץ למכאוביך, ולהניח לך מעצבך ומרגזך, כי אני רופאך, ולא עוד תוסיפי לעלות הגלעד אל רופאי אליל המרפאים שברך על נקלה. ראי נא המעשקה יושבת נוב, כל אנחתך השבתי, רופאי גלעד שלחו רצח בעצמותיך, השליכוך לעטלפים, ואני חי כמוש אלהי אמי אשר מנעני מבוא בדמים, אני לא כן עמדי, כתפי משכמי תפול אם אשלח רצח בעצמותיך היבשות, גם לא לעטלפים אשליכך, כי אם אחר כבוד אקחך, ועיניך, הלא תראינה מנוחתך כבוד.

ובדברו זאת אסר אותה בעבותים אל ברוש רענן ויאמר: הן זאת מנוחתך עדי עד אשה נהלאה, ושכנת תחתך ולא תרגזי עוד, פה תשאפי צל עץ רענן, וכמוהו עצמותיך תפרחנה עוד מעט לתקופת האביב, כחום צח עלי אור, וצמחו בבין חציר, והעריפו שמים טל, והיו שקוי לעצמותיך.

וחפצי-בה מתעלפת מאימת מות אשר נפלו עליה לרגעים צרחה קול מר, אך עוד מעט והיא נאנקה דום, כי עיפה נפשה לכושי, אשר חזק מוסרותיה ואמר: אל תרגזי פתיות, כי לא תשבי פה גלמודה, כי זיז שדי עמך, ונקבצו אליך חיות, ובאו אליך האריה והכפירה, האריה מלך בבהמות יער, אחר כבוד יקחך, ותכבדהו נפשך, כי יחבקך, ועבר על לביאתו רוח קנאה, והתגעשה והרעישה יער וכל עץ בו, ועשית שלום בינידם, כי תתני מעדנים לנפשם ילנפשות גוריהם, גם יברכוך בעלי כנף, כי תכיני שאר למו, תתני למו מנות מן הנותר מבשרך.

ובדברו את דבריו האיומים פער בשחוק פיו ויאמר לה: ראי נא כי משלם אנכי לך טובה תחת הרעה אשר גמלת לקטורה אמי, הנה פניך קבצו פארור, חשך משחור תאריך, נהפך עורך לאור כושי ותהי כמוני, על כן לך נאוה כבוד.

ותפצי-בה הנמסה מאימה וממגור התעוררה, ותצעק מרה בשארית כחה, וצדקיהו אמר אל הכושי, מלא פיה חצץ,

ואל

ואל תשמיע
צועקת ואין מושיע
תראינה עינינו! ענהו הכושי.

כמעט אמרה חפצי-בה נגזרה, והנה קול כלב נובח נשמע מבין סבכי היער. הכושי התעורר, שלף חרבו, והנה הוא ערוך לקראת כל בא, וכמוהו עשה צדקיהו, והגלעדי נס למלט נפשו, כי נשק לא היה לו, אך אבד ממנו מנוס, כי נפל ביד אליפלט ונעריו, והחרבם באה בלבו, ואליפלט הלך לקול כלבו, ושני נערים אחריו, ויבוא אל המקום אשר חפצי-בה אסורה שם, והכושי וצדקיהו נצבים לקראתם, וכראות אליפלט את הכושי, זכר את הכושי הרוצח אשר קם על חפצי-בה בנעוריה, ויאמר להמיתה בצמא, ויצילנה עוזיאל מידו, ויתעורר באש קנאתו, ויקפוץ עליו בחרב שלופה, והכושי וצדקיהו התיצבו בפניו, אך אליפלט הביא בלב הכושי הנצב אחר חלהב, ויפילהו שדוד, ויאמר: לא עוד תוסיף לאסור נשים, וצדקיהו ראה כי כלתה אליו הרעה, וישם רגליו כאילות וירץ כצבי, אך נערי אליפלט דלקוהו וישיגוהו, ויכוהו מכת מות, ויצו אליפלט את נעריו לקחת את פגרי הרוצחים ולטמנם בחול, ויעשו הנערים כמצות אדונם, ואחרי נגש אליפלט אל חפצי-בה ויפתח מוסרותיה, והנהלאה התעוררה ותתעודד, ותשא כפיה אל ה' ותברכהו על חסדו עמה, כי שלח מלאכו לפניה להצילה גם עתה מן הכושי ומחבר מרעיו, כאשר הצילה אז על ידי עוזיאל, ותספר לאליפלט את דברי הכושי ואת דברי צדקיהו, אשר זממו לקחת נפש מרים אחרי עשותם אתה כלה, ותאמר לו: ברוך אתה, בחור יהודה לה', כי הכרעת זדים ארורים ותגירם על ידי חרב, דרכם בראשם נתת, ותציל ממועצותיהם נפשות לקוחות למות, ועתה הגדל נא חסדך עמדי, והביאני אל ביתי ואל קרובי, כי נפשי נבהלה מאד, ואחרי עשותך חיים וחסד עמי. אל נא תעזבני, עד אשר תראה מה יעשה ה' בי.

הנני, ענה אליפלט, הנני להשלים חפצך, כי למענך שלחתי הלום להציל נפשך, ולהכניע זדים, וגם על שולחיהם

ברוך

בדרך רצה אשיב ידי, כי ידעתי את הרוה אשר תנחם, ואת רוח הטומאה אעביר מן הארץ, לכן הסתירי גא את העלילה אשר עוללתי, ואנכי אשים לי סתר פנים במסכה נסוכה עלי, והביאותיך בשלום אל ביתך, וישבתי שם בסתר אהלי, ונעלם מאנשי המקום שבתי, צאתי ובואי, במחשך יהיו מעשי אלה, ומאופל ומחשך אשלח חצי אל לב הארורים אשר חרשו רעתך.

עשה כחכמתך וכגבורות ישע ימינך, ענתה חפצי-בה, הביאני אל מנוחתי ואל נחלתי, להניח לי מחרדתי, מרגזי ומאימת מות אשר נפלו עלי, וה' יגמר בעדך, ונפל פחדך על זדים עריצים.

ואליפלט הרכיב את חפצי-בה על הגמל, וישם על פנֵז מסכה למען לא יכירהו איש, וכצאת השמש יצאו מגבול אפרים, וילכו לבטח דרכם עד בואם אל נוב, עיר מגורת חפצי-בה, שם ישב אליפלט בסתר אהלו חמשה עשר יום, עד שוב חפצי-בה לאיתנה.

ב

שמיר היה איש קשה ורע מעללים, הלא רעתו מודעת לכל יודעיו, ואף גם זאת בעכרו את נפש מרים בתו העדינה, היא לא מרתה ולא עצבה את רוחו כל ימי חייו, ובמותו התאבלה עליו שלשים יום, ותבך בבכי אביה לאישה הנודד. בעשרים ושלשה יום לחודש האחד עשר, שלמו ימי אבלה לאביה, והיום ההוא היה יום הולדת לה, ותשלח לקרא לקציעה בת אלקנה משנה המלך, ולתרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך, לאכול ולשתות עמה ביום ההוא, אשר היה כיום אביב באורו ובחמו; הנצנים נראו בארץ זעיר שם זעיר שם, החלונות היו פתוחים לרוח היום, ולחום צח עלי אור, ילדים וילדות משחקים ברחובות ירושלים, כי עת הזמיר הגיע.

ומרים לבשה את בגדיה החמודות, ואמהותיה ערכו על השולחן כל מגדים ומעדנים, והנער מגדיאל האדומי נגש אליה ויאמר: כעלות השחר סר הלום איש אחד חברוני ויתן לי את

הספר

הספר החתום הזה לתתו לך גברתי. והנה איש אחד מאפרים סר אל החצר וישאל ממני להגיד לך גברתי, כי דבר סתר לו אליך, היבא הביתה? דבר סתר לו אלי? ענתה מרים בתמהון, אך יבא הביתה וישמיעני דברו; אולי חפץ הוא להיות בן משק ביתי, תחת הסוכן אשר גרשתי מעל פני. זאת דברה בפתחה את הספר החתום אשר הביא לה איש חברוני, והנה המכתב מכתב יהושבע רעותה, ובטרם קראה בו, והנה איש אשר שיבה זרקה בו נגש אל מרים ויאמר: איש אפרים אני ודבר סתר לי אליך גברת עדינה וכבודה, אך יראתי לפתוח שפתי ולפצות פי אליך. ותאמר לו מרים: ואם איש ירא ורך לבב אתה למה זה באת אל ביתי להפריעני ממעשי?

והאיש נאנח, ויפן כה וכה, וירא והנה אין איש ממשרתי מרים ואמהותיה אתה בבית, ויתנן קולו ויאמר: הן נבאשו בני אפרים באחיהם בני יהודה, ואולם לא כן אנכי עמדי, עד ה' השוכן בציון, כי אמונה דרכי, ואמת תהגה לשוני; ואולם שולחי צוני לאמר: שמר נא פתחי פיך מאבן מקיר ומקירות בית; ושם האיש השולח אותי יקר לך מכל יקר, מה נתנת גברת עדינה ומה יפית, ומה ישיש אישך על חן תפארתך, כי מאתו שלוח אני אליך חרש להגיד לך, כי מסתתר הוא במקום פלוני אלמוני באפרים, ואין איש יודע מסתרו זולתי, כי אני אספתנו אל סתר אהלי, מפתי הוא אוכל וממשקי ישתה; ובספרו לי את כל התלאות אשר אפפוהו מיום קחתו אותך, בספרו לי חסד נעוריך, נמס לבי בקרבי; והוא אמר לי: לך אל מרים אשתי ידידות נפשי והגידה לה: כה אמר לך עוזיאל אישך: רבת שבעה לה נפשי בשנים הרעות אשר נדדתי, ועתה אחרי שובי מארץ מרחקים מסתתר אני באפרים, במקום, אשר יגיד לך ציר אמונים, אשר אני שולח לך, ועתה, זכרי נא כי זכרתי גם היום חסד נעוריך אהבת כלולותיך, זכרי אלה לאישך אשר בך כל חיי רוחו, ועזבי קנך וארבתך לחדות בשמחה את פניו באשר הוא שם; ראי לך על אברות אהבה, כי לך כלתה נפשו.

ומרים שמעה את דברי החן והתחנונים האלה בשם אישה, ותבך ותאמר: אל תאמר בן אפרים, כי אלך אחחיך לראות פני אישי, ודע לך כי מטעם המלך לא אוכל לצאת מקיר העיר וחוצה, כי בנפשי הוא, ועתה לו ידעתי, כי כנים דבריך, כי עתה אמרתי, אעופה כיונה אל אישי, ויעבור עלי מה; לכן תן לי אות אמת, כי פיו דבר לך את הדברים האלה, ולא אשים פחד מות לנגד עיני, אראה פניו ואמרתי: אמותה הפעם, רק אות אמת תן לי, כי פיו דבר אליך, כי אות נתן לי לפני הפרדו ממני לדעת, כי פיו הוא המדבר אלי, ומדוע לא נתן לך ספר כתוב אלי?

אותות תשאליני עדינה, ענה בן אפרים באנחה, אך בהמון לבו לא נתן לי כל אות, ומי יודע, אולי בתלאות הרבות אשר אפפוהו שכח את האות אשר נתן לך, וספר לא כתב אליך, כי במקום מושבו אתי אין גליון, ודברו היה נחוץ, ואנכי הייתי נחפז ללכת; על כן מאומה אין אתי זולתי דבריו אשר שם בפי, צר לי מאד לשוב אליו ריקם, יראתי פן תצא נפשו בראותו כי יונתו איננה עמי; כי לא ידעת עדינה מה נפלאה לו אהבתך, ואחת מני אלף לא הגדתי לך.

אחר דברי לא אשנה, ענתה מרים, הלא כאהבת אישי אותי, כן תאהבהו נפשי, על כן אות אמת אשאל ממנו, זאת דברה ותפן לבוא אל חדרה, ובן אפרים, הוא עמרי הנוכל, יצא מאת פניה במפח נפש, כי לא הצליחו דבריו. הוא יוצא, והנה תרצה אשת יהויקים שר הרכוש עם שני ילדיה, וקציעה בת משנה המלך באות הביתה, ימרים בתבקה קוראת את המכתב אשר הביא לה החברוני, והנה אמתה באה אליה להגיד לה, כי הקרואות באו אליה, ותאמר מרים אל אמתה: ולמה עזבת את החברוני? כי ישנת גברתי, ענתה אמתה, וגם אמר החברוני: אל תעוררה, כי עוד לי אליה מלין אשר יגיד לה פי היום.

ומרים יצאה מחדרה אל אולם הבית, ותשמח לקראת תרצה וקציעה ותאמר: ברוכות אתן לי בצל קורתי, ותשק למו ולילדי תרצה, ותרצה יפה בנשים, ושני ילדיה שם בתה תמר, ילדה

ילדה בת חמש שנים יפה מאד בתארה, ושם בנה הילד תימן נחמד למראה, ותשק למו מרים ותאמר: אלהים יָחנכם מחמדי. וקציעה רבת חן, ברה כחמה ויפה כלבנה במלואה, פניה מלאים לשד עלומים, וחן וחסד נעורים נשקפים מעיניה, ומרים הביאתן אל חדר משכיתה רחב הידים ותושיבן שם. ותרצה אמרה: ומי זה האיש אשר אך יצא מביתך, הסוכן יהיה על נחלתך? בן אפרים הוא רועה רוח, ענתה מרים בשאט נפש, וכחש וכזב במסלותיו, גם הכשיל עליו לשונו, ואשלחהו וילך; אך שמעה קציעה בתי, כן אקרא לך קציעה יפתי, באהבתי אותך ואת אמך מאד, הן באזני היום דברי אמך בספר וחדשות אגיד לך, לא ידעתי התשמחי אם תתעצבי עליהן: הן מצאה אמך אחות לך אחותך בת אביך, אשר ילדה לו בת הרוקם.

וקציעה מלאה גיל, ותופע עליה, נהרה ותאמר: תבוא נא אחותי אלי מאשר היא שם, והושבתיה בקרב היכלי ובמרכבת המשנה, כי בת משנה המלך היא כמוני. הן זאת הוחלתי לשמוע מפיך, ענתה מרים בנשקה לה שפתים, הנני עוד מעט לקרא את הספר באזניך ובאזני תרצה רעותנו, כי ממנה לא אכחד מאומה.

כמים הפנים כן לבי אליך, ענתה תרצה, אך מתי אשמח בשמחתך, כאשר צר לי בצרתך? הן רב חילך ומה יושיעך זה אם לא ישיש עליו פרי בטנך? כי זה העלם אליפלט אשר כבן אמצת לך, אמנם חמודות הוא לכל רואיו, אך שמחת הוריו הוא, ושמחתם מה עושה לך?

וכמשוש אם רחמניה על בר בטנה, כן אשיש על אליפלט, ענתה מרים, ובכליון עינים אחכה ליום שובו הלום. לכן, ענתה קציעה, ואור נגה על פניה, לכן אשמח את לבך מרים הכבודה בהגידי לך, כי בעוד שבעת ימים יבוא אליפלט בצל קורתך, כן הגיד לי איש אחד יושב נוב אשר יביא לך היום ספר לפנות ערב, הן הגיד לי האיש כי שלום לו, וכי שב הוא מאשור בנכסים רבים, גם חלק שלל דמשק עם עצומים.

זאת ידעת קציעה, ותכחידי תחת לשונך! ענתה מרים.

מרים

מרים שרתי הכבודה ! ענתה קציעה, ומי כמוך יודעת את מצות אמי לי לבלתי שאת שם אליפלט על שפתי וזכרו בקרב לבי, אמנם מצות הורתי עלי חזקה, כי איך אמשול ברוחי? ותרצה אמרה לה, אכן תמשלי ברוחך, אם רוח המושל תעלה עליך, הלא תזכרי יפתי את רצון המלך אשר לדניאל יערך, הלהפר עצתו את אומרת? אך זכרי נא חמת מלך ושכחי את אליפלט, עזבי אותו לאהבת מרים הכבודה, ואת שאי נפשך אל דניאל, לבן נגיד הבית, אשר תפארת אבות נוספה לו על תפארתו, ומה מגרעת מצאת בו?

תרצה דברה דבריה, וקציעה כלא שומעת קראה לתמר בתה הילדה ותאמר: גשי הלום צפור חיה, כנף רננים נעלסה. ותמר הילדה נגשה אליה ותאמר: הנני כי קראת לי. ראי נא, אמרה קציעה אל תרצה בקחתה את הילדה על זרועותיה, ראי נא, עיניה כעפעפי שחר, מפיקות רשפי אש, תגדל היא, ויגדל בחירה, ובעיניה תקחנו; הגידי לי תמר תפארתי, למי יפעת עינים? לתמר! ענתה הילדה, ולמי חן ויופי? לתמר! השיבה הילדה שנית בתֻמתה. הכל לתמר, ענתה קציעה בשחוק, אך מדוע לא לקחת את עזריקם רעך הילד בבואך הלום? אנכי לא אוסיף לשחק אתו, ענתה הילדה, כי פוחז הוא, בי ובאחי יתקוטט, ועל ילדי אביונים ישליך צרורות עפר, על כן לא אקחהו, גם בעלותנו אל בית הקיץ אשר לנו בהר הזיתים, כי מאסתיו מהיות חבר לי.

וקציעה הניפה את הילדה תנופה ותאמר אל אמה: אכן סגולה היא לאמה, וכן תהיה לבחירה, ראי נא כי תורת חסד על לשונה, כי תריב ריב חלשים מיד חזק מהם, ותרא און בעזריקם ונפשה תקוץ בו, ואם תבקר היא בין טוב לרע מבלי דעת, ומי יחשוב עון לי, אם בדעת אבדיל בין טוב לנחמד? ראי נא תרצה רעותי, מפי עוללים יסדתי לך מענה על שאלתך, הן בתך בראשית דרכה תבחר דרכה.

אך לא זה משוש דרכי, ענתה תרצה, ומרחוק אריח מלחמה, ובדברה זאת העבירה ידה על לחיי בתה ותאמר: מלחמה לך באביך בתי, ולך נכונו שבטים. והילדה חבשה

פניה

פניה בטמון, ובלזות שפתים אמרה: לא לי כי אם לעזריקם נכונו שבטים, אנכי אשחק את תימן אחי, ואל עזריקם לא אביט עוד. ראי נא תרצה, אמרה קציעה, הן בתך הילדה הגישה עצומותיה, החפץ לי כי אצטדק? בתך לא תחפוץ בעזריקם הילד, ואנכי לא אחפוץ בבן עזריקם הנער, אשר עודנו מחזיק בילדותו, הן תשאילני תרצה: מה מצאתי בו מגרעת? וגם אמנה לו תפארת אבות נוספה על תפארתו, כי חטר הוא מגזע המלוכה; ואולם ראי נא תרצה, אשר עמו לא אכחד, ואולם מגרעות נתנה לו הורתו, כי רך ויחיד היה דניאל לפני אמו, ותפנק מנוער בנה ותשלחהו חפשי כעיר פרא,-וכדרור לעוף ולא עצבתהו; ויהי דניאל אמון עלי תולע כילד נולד למרום עם הארץ, ויגדל הילד ויהי לנער, ודעת קרושים לא למד, ותושיה נדחה ממנו, היפלא כי יאהב נער נבוב משובות פתאים ויבוז ליקחת אם? דניאל היה פחז כמים ואוהב לנוע, ובאין רוח נכון בקרבו התהפך כחמר חותם, ויהי אץ בדבריו, ונהפך בלשונו לבחר ולמאס חדשים לבקרים, ככל העולה על רוחו, היום נמשך אחר הבל נדף, ושוא היה תמורתו ביום מחר, ואמו לא שתה לבה לפתח מושכות כסיל ולחזק מוסרותיו במוסר ודעת, כי כמצחק היה בעיניה; והנער הלך שובב בדרך לבו אל כל אשר היה רוחו ללכת, וכפשע היה לו בין אהבה לשנאה ובין כבוד לקלון, ויגדל דניאל ויהי לנער, ועודנו ילד בכל דרכיו, ויתנהו אביו בין נערי שרי המדינות, ויתן לו מהלכים בין השרים, למען יהיה לאיש; והנער עודנו מתנכר במעלליו, ויאהבוהו שרים למראה עין, ויהי בעיניהם כיפה פרי תאר וסר טעם, גם אנכי אהבתיו כאח לי באשר הסכנתי עמו מימי ילדותו, אך שחקתי, לעגתי על כל מעשה אשר עשה בלי טעם ודעת, והוא אהבני אהבה נצחת; ותשאלני אמי: התבחרי בו בתי לאיש? לא אבחר בו, עניתי, כי עודנו נער, וימי נעוריו ימשכו, הכזה איש אבחרהו להיות לי לעינים, מנהל בימי שלום ומשען ומחסה עז לעתות בצרה? הבחיקי אשאהו כאשר ישא האומן את היונק? האפלס כל מעגליו, אם אהיה נר לרגלו להאיר אחרי נתיב? המספר

צעדיו אגידנו להימין או להשמאיל ? אנכי אהבתיו כאח לי, התרצה נפשי בו לשומו אלוף נעורי ?

המאם מאסת את דניאל , אם במעשיהו בן המלך געלה נפשך ? השיבה תרצה אמרים לה, הלא אחת היא אשר הסירה לבבך מכל גבר , וזאת היא עמך, הלא היא אהבתך את אליפלט , האף אין זאת קציעה יפתי ? ואם רוח אחרת אתך מה היא .

אם ככה תחקריני רעותי, ענתה קציעה, הנני להגיד לך אחרת, ומי כמוך יודעת את אחרית בית יורם ? הן יורם האלוף ביהודה לקח שתי נשים, את נעמה ואת חגית, וכאשר נשבה יורם בידי הפלשתים, ונעמה האהובה שלחה את משכנות אישה באש וחגית ובניה היו לשרפה, זאת היא תורת הקנאות קנאת אשה מרעותה! ועל כן מאנתי להיות לבן המלך, פן יקח נשים אחרות לצרור לי ולהשיא עלי עון אשמה או מות, ומי יעצור גם את דניאל מקחת עוד נשים מאשר יבחר, כי בן מרום עם הארץ הוא; לא כן חלקי בלכתי אחר אליפלט, אשר כבוד בית אבי ירוממהו, ובאהבתי מאושר יהיה בארץ, מי יתן וימצאני כי עתה אחת אהיה לו.

בזאת עוד לא צדקת, ענתה תרצה, הלא גם ידידיה אישי ממרום, עם הארץ, ואחת אני לו; והשנית, הלא המלך יעדך לדניאל, ואיך תשני אחר דבריו ?

אחת היא בלבי ולא אשוב ממנה, ענתה קציעה באנחה, אליפלט קנני בראשית דרכו, כי כל יקר וכל מעגל טוב ראתה עיני בו, ועיני שעו מבן המלך, להביט על זה בחרתי מעוני, ואף כי אחרי הגדילו לעשות עמי ביום צרה, חומה היה עלי, ואת חיתי חשך מעבור בשלח, פדה בשלום נפשי, הרק עיני תהזינה בו כל טוב ? הלא כל אדם חזה בו ; הן תפארת בחורים כחו, כל איש ישגיא פעלו, ועין ראתהו ותעידהו, וכאשר אני לו, כן הוא לי, נפשותינו נפגשו ואזני לא שמעו מפיו דברי ידידות, אף כי אמרתו צרופה, זך לקחו ומתק שפתיו ירנן כל לב; ואולם לו נתכנו עלילות וגבורת ידים, ודבר שפתים לו למותר, בסופה ובסערה דרכו ביום קרב, אך בימי שלום

דרכיו

דרכיו דרכי נועם, אכן לוקח הוא נפשות וכל רואיו ימשכוה חסד, זאת נחלת איש חמודות, ומי יחשוב עון לי כי אבחר לי את גאון נחלתי? אני אגיד תהלתו אל המלך, אפיל תחנתי לפניו, וקויתי כי לא יכלא ממני את מחמד נפשי.

הקשיבי נא קציעה שאהבה נפשי, ענתה מרים באנחה, האזיני אמרתי, כי אנכי אהיה לך למשל, אכן נעמה היא אהבה בתענוגיה, כעץ החיים אשר נטע אלהים בעדן מקדם, אך על דרכיו להט החרב המתהפכת, וכרובים שומרים צעדי אדם אשר יהרס לבוא אליו, הלא ידעת אם לא שמעת מפי ומפי הורתך, את מכאובי ואת מחמדי בירחי קדם, כי צפויה הייתי להיות טרף לזכרי איש הדמים, הלא ספרתי לכן גורל חפצי-בה יושבת עיר נוב ואחריתה בבית הבליעל; וקטורה אשת הרשעה עוכרת נפשה מצאה נתיבותיה גם אל בית אבי ועלי חשבה רעה, וה׳ שלח את מלאכו לפני, ועמק עכור היה לי לפתח תקוה, ואבחר לי את גאון נחלתי, את עוזיאל זה אהבתי מראש באפס תקוה, כי קול הורתי נשמע לי מקבר לאמר: אל תלכי בתי אחר בן השוכים, כי לזרע המלוכה יעדתיך, ומה שמח לבי ביום אורי וישעי בראותי כי אהבתי, תקותי ומשאת נפשי, מתאימות יחד עם מצות הורתי, נקבצו באו כלנה בנפש עוזיאל משוש גילי; וביום שמחת לבנו, דמיתי כי אתנו ישמחו השמים ותגל הארץ, ישבתי עם עוזיאל אישי, איש חמודות לכל רואיו, ובהלו נרו על ראשי, נמוגה הייתי מאור פניו, וכאשר תנוב שושנת עמקים מטל אורות, כן רויתי מטל אמרתו הצרופה. כאשר יצא עוזיאל מבית תענוגי, שאלתי תמיד: מתי תשוב אלי משוש גילי? ובבואו ששתי לקראתו, נפלתי על צואריו, אמרתי האח! הלא לי אתה! יוזעמו עלי כל יושבי חלד, ובאור פניך אראה שלום אין קץ, גם זעף אחז בן המלך אשא, כי מה יעשה לי, ועוזיאל אישי לי מחסה עוז.

אך בן המלך היה למלך, וכל שעשועי את עוזיאל שעו ממני, ויקדמוני ימי עוני, למצער התענגתי על גאון שלות השקט, ולארך ימים נשיתי טובה, אמנם במצער ימי אורי

ושלותי

ושלותי נקבצו באו לי כל העדנים והתענוגים אשר דים לכל ימי צבא אנוש, ואהי כזולל וסובא אשר יתן מעדנים לנפשו מספר ימים, בכל הונו אשר פזר למו, וחסר יבואהו ביתר שנותיו, הה! אחריתי היתה כיום מר, כי הפרידוני מאישי, אשר בו כל חיי רוחי, ואשר היתו הייתי, ויגרשוני מבית תענוגי להאביד כל זכר למו, וכל יודעי שלותי בירחי קדם, אלי ישגיחו, אלי יתבוננו ויאמרו: איכה תהיה עתה מרים נפרדה מאישה הנודד קצוי ארץ? לא נודד הוא ללחם, כי אם למצא מנוח, ואותה לא ימצא רק בשבתו עם מרים משאת נפשו, הלא תביני לי תרצה הברוכה בנשים, ודברי לא זרו לך, כי ברכך ה׳ בכל אשר נאצל ממני, וה׳ ישיתך ברכות לעד, ושפרה נחלתך גם על תמר בתך החמודה, גם עלי שפרה נחלתי בשבתי עם אישי בהיכלי ענג, שנינו מלאי ברכת ה׳ ושבעי רצון ונחת, למצער ישבנו יחד, ולארך ימים נפרדנו, כי מצות המלך עלי חזקה לבלתי צאת מקיר העיר והוצה; לולא עצרתני מצות המלך, כי עתה סבותי ארצות ואיים רחוקים, כי עתה לקצבי הרים ירדתי לבקש את אישי, מי יתן שבתי עמו על פנת גג מרור בהיכלי שן, לו יום או יומים אשוב אחיה לפניו, ואמרתי: האח! ראיתי חיים, אמותה הפעם!

מדברי אלה הלא תתבונני קציעה, מה ערגה נפשי לעוזיאל, ובכל זאת לא אחרף למות נפשי לצאת מקיר העיר לבקשו, כי אם אבליגה פחדי על תשוקתי, ומפני רוח המושל אשר תעלה עלי לא אנית מקומי, ללכת שמרונה ולפדות את עדה אחותי מארמון זרים, בעת אשר אין זכרי העריץ בביתו, הנקל הוא לי לתת את נפשי בעד נפש אישי, אך מי הוא לידי יתקע, כי בנפשי אשיבהו למנוחתי? על כן בה׳ שתי מחסי, כי הרבה עמו פדות; וברצונו יכניע שאון זרים, והיתה לעדה אחותי הרוחה ויצאה למרחב, וברצות ה׳ דרכי, ואני חבוקה בזרועות עוזיאל אישי; הוא אשר דברתי אנכי אבליג פחדי על תשוקתי ולא אמוט. הלא ראיתן את בן אפרים אשר בא בצל קורתי להגיד לי, כי ציר אמונים הוא שלוח מאת עוזיאל אישי, לקרא לי לבוא אליו ולחדות בשמחה

את פניו, כי על פי דברו מסתתר הוא באפרים מיראתו לבוא הלום מחמת המלך, ואנכי בכל אַוַת נפשי לראות את פני אישי לא נבהלתי ברוחי להאמין לו, כי אם אותות שאלתיו, והוא לא ידע לענות, ואברכהו וילך; לא כן את קציעה חמדתי, כי כל רחוק קרוב אליך מאד, לא תשיתי לב לכל המוקשים אשר לרגליך. ואחרי דברי לך כל זאת הנני להראותך את הספר אשר שלחה לי אמך מן הלבנון.

ובדברה זאת שמה את הספר לפני קציעה ותאמר: קראי באזני ובאזני תרצה רעותנו, וקציעה קראה מעל הספר כדברים האלה.

ג׳

מרים רעותי כאחות לי! הלא תדרשי לשלום יהושבע רעותך, שבע ביום תזכריני, זאת ידעתי, כי בשבתך עם קציעה בתי אני שיתתכן, לכן אגיד לכן עתותי, הלא ידעתן כי מגמת פני היתה הגלעדה, לקחת צרי לשבר רוחי ולאבלי, הלא ידעתן כי אבלי עד כה לא נושן עמי, כי חדשים לבקרים הקדיר עלי שמים, פרש ענן על כל מחמדי עין, לא האמנתי עוד שוב מני חשך, ולא קויתי עוד להתנחומות אל, עד אשר באתי עם אחותי לשבת אתה בירכתי לבנון, בצל מנוח אישה החברוני, אשר מנוחותיו שאננות בין ההרמונים, הררי עד, אשר תפארתם שעשועים לנפשם, ולמן היום אשר נשיתי טובה, תנחמני שלות הנפשות האלה הקרובות בלבבי; כן אשיש על נחלת חנה אחותי, אשר יאהבנה מנוח אישה כאהבתו אז את אשת נעוריו, הלא היא נועה צרתי בת הרוקם, אשר למצער ישבה בצל אישי למרות רוחי, ותלד לו את שולמית, אחרי כן היתה למנוח ותלד לו את צפניה בנה; את שולמית מצאתי כשושנה ענוגה בשדה יער, בצלם קציעה אחותה, על כן בחרתיה לאליפלט אשר כבן אמצת מרים לך, יעדתיה לו, למען הפרידו מקציעה בתי היעודה לדניאל מטעם המלך, וצפניה בן מנוח הלא מצא את עדה אחותך בערבות מואב, ויהי מפלטה ומושיעה ביום שאון ומהומת נָסים, אך ידי

עריצים

עריצים חתפוה מזרועותיו בגלעד קרית פועלי און ויושיבוה במעון עריץ, בארמון זכרי איש הדמים, ולך רעותי משפט הגאולה להשיב אהובה אל אוהבה.

כל זאת יעצתי אני לטוב לנפשות האלה כל הימים, אך מי יודע עצת ה׳, כי דרכי דניאל סירים סבוכים, בהתהלכו עם רעומה בת קטורה וזכרי, בערמה, כאשר יגיד לך פי מנוח, ואנכי טרם אדע התעמוד לו ערמתו, אם אין, אך כפלים עתה לעצבי, ולמה אכחידנה תחת לשוני? בשבתי בגלעד, ודניאל התגנב לבוא אל נאות שלום, משכנות מנוח, ותחשק נפשו בשולמית, ונפשה אשר דבקה בו מאז שוגה באהבתו, חידה אחודה לך, ומבטח פתרנה, הלא אם יקח דניאל את שולמית, לא יוכל עוד קחת את קציעה אחותה, ומה רבה דאגתי לבתי אשר נפשה קשורה בנפש אליפלט, אשר חומה היה ע״יה ויסך לראשה ביום נשק, ואהבתם לא אז נבראה, כי אם בעוד מעשיהו בן המלך חי, והיא כפורחת עלתה נצה, ותשגשג בלב קציעה, ואף כי פיה היה לי כספר החתום, כי הסתירה בתי את תשוקתה ותכחידנה תחת לשונה, אך אין נסתר מעיני אם הצופיות בכל, כי עין בעין ראיתיה הולכת וגדולה מיום ליום, ואלקנה בשמעו כזאת מפי ויאמר: „האהבה בראשיתה תולעת זוחלת הולכת על גחון, ומה איומה אחריתה בקומה כלביא, כי אז לא תשוב מפני כל ותשחק לכל פחד, לכן רמסי את התולעת בראשיתה, את קציעה בתנו, הרחיקי מבית מרים, ששם אליפלט, ומנעי את הנער מדבר שפת יתר באזני קציעה, כי למה יחתה גחלים בחיקה? ואם גם בזאת לא תצליחי לשרש מלב בתנו שרש פורה רוש, אז מנעי את אליפלט מבוא בצל קורתנו", ואליפלט בא אל ביתי לרגלי בן המלך אשר לא אחר לפקח עיניו על אהבת אליפלט נערו לקציעה משאת נפשו, ויתר אפו בנער וישימהו אל מול פני המלחמה, ואחרית דבר הלא ראינו, אליפלט הציל את בתי מחרפת צר לבקש אהבתה, אך לשואה יבקש נפשה, כי אחת דבר המלך, ומי יבוא אחריו לשנות אחרי דבריו? ראי נא מרים רעותי, המכשלה הזאת תחת ידיך, משמרת

קציעה

קציעה בתי עמך ובידך עתותיה, על כן בך חסיה נפשי, זכרי נא מרים אחותי כי בנפול אישי על מרומי שדה, חוסה היה במותו, כי אלי עזב את בתו מחמד נפשו להכין אותה ולסעדה במוסר, דעת ויראת ה', ומה יהמה לבי לה, כי היא עתה כצאן אשר אין לה רועה, ואין מנהל לה לנחותה בארח מישור, ולהסיר כל מכשול מדרכה, לכן אליך רעיתי אקרא, הן נבון לבה מאד, אך עצתה נמהרה על דבר אליפלט; לכן השכילי לאחריתה וסכלי כל עצה נבערה, שלחי את אליפלט אלי ונתתי לו חמדת הבנות, את שולמית בת אלקנה, ונפשו תברכני תמיד.

ואנכי אשב עוד בלבנון עד כלות ימי האביב, ואם נאסף ממני גיל, הלא אשיש משוש את אחותי, הן כל מראה עיני בציון יזכירני את אישי, לא כן אנכי פה, כי הנני בעיני כמו מראש מקדמי ארץ אני, בראותי מראות עתיקי יכים? פה אתנו איש חמודות, אלידע שמו איש יודע ציד ויודע דעת קדושים, אשר עזב דור תהפוכות לשבת בדד בראש אמנה, יום יום יבקר במשכנותינו, צרתי לפניו אגיד, ואזניו קשובות למרי שיחי, ובנעימות אמרותיו הטהורות אמצא תנחומות אל, כי לו נתכנו עלילות דור ודור, אשר אבותיו ספרו לו; הן הוא גבר אשר דרכו נסתרה מה' וממתים מחלד, מהון ומנחלה, אך חכמת לבו היא נחלתו, לו שאר רוח, מתק שפתים ואמרי שפר, מה זך לקחו בעת יכונן לחקר ארץ ומלואה, ומה נמלצו אמריו, בהביעו לי רוחו על ראשית דרכי אל ועל מפלאות תמים דעות, ובהגידו לי תהלוכות חכמה, דברים אשר לא פתחה אזני לשמוע, אפער פי ואשאפה אמריו כי נעמו, ולבי אומר: האח! הנה זאת המנוחה לנפש עיפה, וזאת המרגעה לקשת רוח להניח לה מעצבה ומרגזה ולהשיב לה ששון ישעה; ואנכי שאלתיו לדעת, איך יפיק תבונה מכל מראה עיניו, והחכמה מאין תמצא בו? ויענני בחן שפתיו לאמר: הלא בחכמה ברא אלהים שמים וצבאם, ארץ ומלאה והכמתו גלויה בכל מראה עיניו, מראש צורים אראנה, ומארזי אל אשורנה, ובדברו ואת הניף ידו על צורי היעלים הקרובים אל משכנותינו, ויורני

את

את לקחו הזך ויאמר: שיתי לבך אל תועפות ההרים האלה, עליהם כתבה העת דברי הימים לתבל וליושבי בה, לא בחרט אנוש, כי אם במכתב אלהים כתבה אותם, לה כל סלע ספר וכל צור גליון-גדול, בספר דברי הימים הזה אלף שנים כיום אחד, ואם ברוממות אל רב העליליה, יתבונן גבר, והיו כל בני חלוף כחגבים, וחלדם כאין בעיניו, אשר יגונם הבל, ושמחתם עדי רגע, ומה יתאונן אדם חי ומה יבכה למת, אשר נפקדו מספר רגעים מצל ימיו

הדברים האלה יצאו מפיו כרשפי אש, ומנגה נגדם נסו יגון ואנחה, ויוסף אלידע וידבר אלי בחזקת היד לאמר: רם ה׳ ונשגב לבדו, וגם כל הגוים יחד כאין נגדו, ומה יעוז אנוש! רם הוא, ונפלאה הבריאה אשר ברא, ומה נהדרה היא במקום הנחמד הזה, כי פעם תתהדר ברקמת ארגמן כעלמה יפה-פיה המיטיבה דרכה לבקש את אהבת בחירה, ופעם פניה זועפים, כפני אשה אחרי מות אלוף נעוריה, פה אראה כר ירוק דשן ושמן מתנוסס ביפיו ובהדרו, כארץ יהודה בימי יותם, ושם סלעים כעצמים יבשים, דמיונם כאפרים, אשר נס ליחו. ויוסף ויאמר: אני ראיתי ארץ אפרים בימי חרפי, ואקוב נוהו פתאום, ראיתיו כהר נשפה, אשר על ראשו יחרף הקרח הנורא, יזרת השמש ולא יחמם עוד, ותחתיו עוד יצע בקעה נחמדה המתהדרת במעטה פרחים ושושנים, כי דמיונם ראיתי באפרים, המשפילי לראות כל שכיות החמדה, ולא ישא עין להביט, כי שיבה זרקה בו, עוד מעט ורוח מצפון נשבה בו, ונבלו כל שכיות חמדתו, ויבשו, ונדפו, ואינם; וכאשר דברתי, כן ראיתי בו, הנה יד מלך אשור הויה בו, ותך הכפתור וירעשו הספים, כי את הושע בן אלה מלכו אסר וישימהו בכלא, והעם פרוע לשמצה, כי נתן מלך אשור עונש על הארץ, ואפרים ומנשה היו למס, ושרי אשור נוגשים בעם רוחקים ולוחצים אותם, וזכרי ושרים רבים מאפרים ירדו מצרימה להפיל תחנתם לפני סוא מלך מצרים, וגם ממנו יצאו וידיהם על ראשם, כי יהיה מעוזם לבשת ולמכשול ולפוקה, לעורר שבט אשור. זאת אחרית אפרים, מחטאת

כהניו ונביאיו נוע תנוע ארצו, כי שגו בהבל ויאמרו: דבר ה׳ אתם, ואם דבר ה׳ היה בם, מרוע ירדו פלאים? אכן הבלי שוא ברו למו בשם ה׳, וקץ שם אלהים לחשך, אך יהודה עוד תראה אור, ובמוצאי בקר תראה עוד גאות ה׳, ומלך בה מלך והשכיל.

כן ישיחני איש החמודות זה יום יום, הנה מסלות ציון בלבו, ונפשו נכספה לשבת בירושלים, ואנכי שחרתיו לשבת שאנן בהיכלי, אך לא יאבה איש החמודות הזה לאכל לחמו חנם, כי כחכמתו כן גבורתו ואמץ לבו, פה הוא אוכל לחם אבירים מציד לבנון וחיתו, לא יירא חמת פראים, וכל פחד משחק לו; ואנכי הגדתי לו, כי רבה נחלתך, וסוכן נאמן חרוץ דרוש לחפצך להפקידו על רכושך, ואחרי שמעו מפי את תהלותיך, טוב טעמך ורוחך הנדיבה, ויואל לשבת בציון ולנהל את נחלתך בישרו ובתבונות כפיו, ולמה אכחד ממך רעותי את אשר עם לבבי, הן אלקנה וכל כבודו לא ישובו עוד אלי, גם יגוני ואנחתי ינוסו, אז תבקש נפשי לשוב למנוחתה, ומה טוב לחסות בצל איש החמודות הזה! ביני רעותי הגיגי ודעי את לבבי, ואם לא טוב שבת אדם לבדו, מה רע ומר גורל אשה בשבתה גלמודה, ונפשך יודעת זאת מאד, לכן הגידי חפצך אל מנוח, למען ירע אלידע הנחמר לבחר דרכו, וה׳ ישיב את שבות אישך, ועיניך אותו תראינה בשובו אליך בעת רצון, ובשמחתך תשיש גם רעותך יהושבע.

עוד קציעה קוראה את דברי אמה מעל הספר ודמעתה על לחייה, והנה מגדיאל הנער האדומי בא, ויאמר: מנוח החברוני, שאל ממני להגיד לך גברתי, כי הנה בא.

כשמוע מרים כי בא מנוח, ותאמר לקציעה: הניחי יפתי את הספר, כי כהנה וכהנה נשמע מפי מנוח, ותפן אל מגדיאל ותאמר לו: הביאה את מנוח החברוני הלום.

מגדיאל האדומי יצא ומנוח החברוני הנה בא, והוא לבוש מחלצות, ותשמח מרים לקראתו, ותאמר לו: ברוך בואך איש טוב בצל קורתי, הן יהושבע רעותי נכבדות תדבר בך, וכבוד נאוה לערכך, והנה קציעה בתה נגד עיניך, וזאת שלישיה לנו.

הלא

הלא היא תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך. ועתה שבה נא פה, והגידה נא לנו את שלום יהושבע רעותנו, אשר אחזה לי אני מדברי הספר אשר שלחה לי, לא עוד תשוח עליה נפשה, וְרָוחה היתה לה, וברבות הימים כל עצב תשכח.

חי נפשך מרים הכבודה, כי כן הוא, ענה מנוח, הלא גם בלבנון לא גלמודה היא, כי שוש תשיש בשלות אחותה, היא נות ביתי אשר ירון חלקה עמדי, לרגעים תזכור את קציעה בתה משוש לבה ואת מרים רעותה העדינה, גם את תרצה הנדיבה תזכור, לא ימוש זכרכן מפיה עדי רגע; יש אשר תתעצב על לבה, והנה אלידע גבר עמיתי, אלופי ומיודעי בא, הוא יפתח שפתיו עמנו, וכל אזנים קשובות לאמרתו הצרופה וללקחו הזך, באחת אדבר, עוז וחדוה במקומנו, הלעולמים תתעטף נפש אדם בצרה, המעט ממנו תנחומות אל?

כן דברת, ענתה מרים, הלא גם אני הלכתי בקרב צרה, ויהושבע רעותי הלא הגידה לך את כל מחמדי, חסד נעורי ואהבת כלולותי, כי כל מאויי נתן לי אלהים, הושיבני בצל איש חמודות, אשר לשמו ולזכרו תאות נפש, ואהי אצלו שעשועים, למצער שבעה לה נפשי נעימות את פניו, והנה חשך שמשי בצאתו, כי יום אכזרי ועברה הפריד ממני את אלוף נעורי, ויגדל כים שברי, ורבים אמרו לנפשי, איכה תשב מרים בדד, ואיכה תחיה ואין עוזיאל אתה? כן דמיתי גם אני, ואולם לא ידעו ולא יבינו אלה, כי שם אישי יעודדני וזכר רב טובו יחייני ויתן תקוה בלבי, יש אשר אזכרה את יום פגעו אותי בחג המצות על יד נחל השלוח ואת ראשית דברו עמי בלשון רמיה, מספר רגעים נדברנו ונפשותינו נקשרו, כן אשובה אל זכרון הראשונות, ונמס לבי, וזכרון יום הפרדו ממני ימוגגני תושיה, ובכל זאת עוד תקותי בי, אמנם תקוה רחוקה היא כרחוק אישי ממני קצוי ארץ, אך זאת אשיב אל לבי: היד ה' תקצר להביא נחמתי ממרחק? אולי ישוב ירחמנו ישב וקבצנו יחד, הלעולמים יזנח ה'? אולי תבוא גם לי עת רצוי ושבו לי מחמדי הראשונים בשוב אישי.

אלד

אלה הם הדברים אשר דברתי אל יהושבע
במישור כי גדול כאבי מכאבה, כי נשכח מת מלב,
החיים, אך רב לנו לדבר בעצב ויגון, כי אורח יקר, יקר אתה
מנוח ארוני בצל קורתי, הלא תגיד לי נצורות על דבר שולמית
אשר מצאה יהושבע אחות לקציעה בתה.

הלא תגיד גם לי, ענתה קציעה, את שלום אחות אמי
היא חנה דודתי, נות ביתך האהובה, ואת שלום אחותי אשר
לא ידעה את אבינו בעודנו חי ולא ידעה מרת נפש במותו
הגידה נא לי מה היא ומה תארה, כי אדע, הן נכספה נפשי
לראותה ולחבקה בזרועותי.

שולמית אחותך נאוה מאד בתארה, ענה מנוח, וכמעט
אראך בצלמה ובדמותה, ואולם אותך חזיתי כשושנה פורחת
במרום ציון, ואותה כפרח-לבנון, וכיפיה כן צדקתה, תכונתה
ורוחה הנדיבה; עד כה גדלה בביתי והתחשבני לאב לה, אך
אמך העדינה, בספרה אל מכאוב חללה באזניה ובאזני אלידע
הנכבר, לא עצרה במלין ותקרא את שולמית לאבל, והעלמה
שמעה את מולדתה, וששונה ויגונה כתֻמם יחד הבהילוה,
ותמס בדמעתה ולא אכלה שלשת ימים, ואחרי עבור ימי בכיתה,
החלה לקרא בשם קציעה אחותה, ושבע ביום תזכרך עדינה,
ונפשה נכספה לראותך ולחדות בשמחה את פניך; אך עוד
חזון למועד הזה אשר תפגשנה שתי אחיות יחד, ועתה אליך
מרים העדינה אשים דברתי, נצורות אגיד לך לא באזני רעותיך
הנכבדות, כי דברי לך לבדך. הלי לבדי דבריך? השיבה
מרים, הבה לך עמדי אל גני, ושם תדבר אלי דבריך.

ומרים אמרה אל תרצה ואל קציעה: שבנה פה רעותי,
ודבר אלי מנוח דבריו, ושבתי אליכן. מרים לקחה את מנוח
אל גנה, ותרצה אמרה אל קציעה: אין זה כי אם דבר הורתך
על ארותיך רעותי, האף אין זאת? גם אנכי כמוך אדמה,
ענתה קציעה באנחה, הן מנוח איש דודתי שלוח אלי קשה,
להפר את האהבה אשר ביני ובין אליפלט, אך עצה נבערה
היא, כי אם סער מתחולל לא ישרש אהבתו מלבי, מה
יעשה לה רוח שפתים?

מרים יצאה עם מנות אל הגן הנחמד אשר נראו בו הנצנים, ויתהלכו בין שורות עציו, ומנוח ענה ואמר: ראשית דבר אגידה לך, כי ערה אחותך עצורה בארמון זרים, במעון עריצים ובכף רעומה האיומה, אשר תשית עדיה רב כפר, ולך שרתי משפט הגאולה, כי מי יחמול עליה זולתך? הן צפניה בני מצא אותה בערבות מואב ביום מהומה ומנוסה, וימלט נפשה מחרפת צר וממות; באחרית הימים האלה נודעה לי כל זאת, ביום צרה נקשרו נפשותיהם, ויד קטורה אשת הדמים הפרידה ביניהם הלא היא קטורה אשר שלחה בעצמות אם ערה רצח, בעברתה כי קשתה על אביך מאד, ועוד זאת אגיד לך: כי דניאל מתהלך עם רעומה בערמה, כי יום נקם בלבו, להשיב נקם לזכרי, ומי יורע אם יבצע עצתו, אך בזאת לא היטיב דרכו, כי נחבא לבוא אל [illegible], וירא את שולמית, אשר ראתהו מאז בלכתו שבי לפני [illegible] בגלעד, ותשא תמיד בעדו רנה ותפלה, ואחרי דעתה עתה שמו ומולדתו, הנה היא שוגה בו תמיד, והוא שוגה בה למרות פי יהושבע ופי מלך, כי אם יקח דניאל את, שולמית לא יוכל עוד קחת את קציעה אחותה; ראי נא עדינה, גם המכשלה הזאת תחת ידיך, הן קציעה תשמע בקולך לכתוב ספר אל דניאל לקרא לו באהבה, ושבתה כל מבוכה, ובאחרית דברי אשאלך על דבר אלידע, התפצה את לבחר בו לסוכן על נחלתך?

האלה הן הנצורות אשר חשכת מאזני תרצה וקציעה? שאלה מרים, ועפעפיה בחנו את מנות, הגם דבר אלידע שכנך סוד כמוס עמך, וכל דבריך אלה הלא ידועים לתרצה ולקציעה לפני בואך, ואשר אחזה לי אני גדולות מאלה בלבבך, ואותן תכחיד תחת לשונך.

חי נפשי, ענה מנות, וחי נפשך שרתי עדינה, כי רק על דברי שלש הנפשות האלה: ערה שולמית ואלידע, לקחתי עמי דברים, כי גם אלידע זה קרוב מאד, בפי ובלבבי, ובחסדך תתני לו יד ושם בביתך ובנחלתך, למען תברכני נפשך.

הרק לבעבור זאת חרדת עלי את כל החרדה הזאת? שאלה מרים, אלידע הוא נבון, ישר באמונתו, [illegible] קחתהו [illegible]

הלום, והיה סוכן על נחלתי, הלא מצער היא, כי לא אשימהו אלוף לראשי, באשר אני לאלוף נעורי, ונפשי עגונה לו, לא אדוני, לא דבר ריק הביאך הלום!

אכן, ענה מנוח, אכן אשה משכלת את ועפעפיך יבחנו בני איש ותדעי קרב ולב עמוק, דעי לך שרתי כי מקור חיים לך בפי, ואם אדבר דבר, וכל אנחתך השבתי; זאת דבר מנוח, ואור נגה על פני מרים, תעה לבבה, כמו רוח עועים מסך מנוח בקרבה, ותבט אל פניו ועצמותיה רחפו, ותאמר אל מנוח: מה יקר חסדך אדוני, האמנם בידך עתותי וחיי בפיך ובשפתיך? התשיב לי ששון ישעי, את אישי משוש גילי ואנחות לבי, אם זאת עמך, שמור לפיך מחסום, ואל תשמע דבריך גם אבן מקיר, כי עוד מבקשי נפשו חיים, והוא במתים נחשב, זה לי כשש עשרה שנה, מיום נסע דודי ונגלה, שכולה וגלמודה אני, ואזני לא לקחו שמץ מנהו, ומאין יבוא עתה עזרי?

שבי עדינה לבטח, ענה מנוח, הרחיבי מקום אהלך. הקימי יריעותיך, התחדשי כנשר נעוריך, גלמודה היית עד כה, עוד מעט וכבוד הלבנון אליך יבוא לפקוד נוהו ועין בעין תראי את אישך אדיר כארז בלבנון, וראית ונהרת: כי תהיי משוש אישך ועטרת תפארתו, הן עוזיאל אישך הנקוב בשם אלידע שלחני לחבש לעצבותיך, אף התפארי עלי, כי אנכי הכרתיו על ראש אמנה, וזולתי אין איש יודע אתו עד מה, כי גם יהושבע לא הכירתהו ולא תכירהו.

ומרים נבהלה נחפזה מבשורת מנוח, אך עצרה בהתגלות לבה, ותאמר לו: הן בשורתך תרנין לבי ותמוגגני תושיה, ואולם לא ראשון אתה היום לבשרני, כי בן אפרים בא אל ביתי היום להגיד לי דבר סתר, כי אישי שלחהו אלי לקחת אותי אל מעונתו הנסתרה במקום פלוני אלמוני באפרים, ואנכי שאלתי ממני לתת לי אות, כי אישי שלחהו, והוא לא ידע לענות דבר, אז ראיתי כי מרמה בפיו ואשלחהו וילך; לא כמוהו חלקך כי דברך נכון, כשחר נכון מוצאו.

אם לא תאמיני לקולי. ענה מנוח, הא לך ספר חתום

כתוב

כתוב ביד אישך ונצור עמדי, הן הדברים הכתובים בו ידועים רק לכם לבדכם, ואין לזר אתכם, והיו לך הדברים לאות עד בוא אישך מקץ שבעת ימים, וראוהו עיניך ושמעו אזניך אמריו, נאום הגבר אשר נסתרה דרכו ממך עד כה.

ובדברו זאת נתן לה את הספר ותפתחהו מרים ותקרא בו שתים ושלש דלתות ותאמר: זאת ידך אישי הכתובה לי, ואלה דבריך, שובי נפשי למנוחיכי, כי ירחי קדם יבואו לי, שבעת ימים אחכה עוד לאישי בכליון עינים, והם יאריכו לי כשנים הרעות אשר עברו עלי באפס תקוה, ואתה אדוני הגידה נא לאישי ונודע לי בשם אלידע הבא להיות כסוכן על נחלתי, ואתה תן לי פתחון פה לפני תרצה וקציעה, באמרך, כי הזהרתני מעצת נוכלי אפרים אשר נוסדו עלי ללכדני ברשת רמיה; הלא ראית את הדר משכיתי, הנה דלתו פתוחה אל הגן, ודרך הגן הזה יבוא אישי אלי בנפול תרדמה על אנשים, למען לא תראה עין זרה בהתודעות אישי אלי, הגידה נא לי מנוח, היודע אישי את נפש יהושבע ואת הגות לבה בו?

את הגות לבה באישך? שאל מנוח בתמהון, הן זאת לא ידעתי, ולו גם נשאה יהושבע עיניה אל איש החמודות, מי יחשוב זאת עון לה? הלא אלמנה היא, ואולם אל יעלה כזאת על רוחך, כי אמנם ישיתנה עוזיאל לנחמה מיגונה, וזאת היא שיחתן, וזולת זאת אין דבר.

אל נא תירא מנוח, ענתה מרים, כי לא מקנאתי שאלתי על זאת, אני ידעתי את עוזיאל והגיון לבו לא נכחד ממני, כי כל עוד רוחו בו, לא תמוש אהבתי מקרב לבו, ואם טוב בעיניו להביא גם את יהושבע רעותה אל ביתי והוספתי לקרבה אלי, אך אל תגיד זאת לאישי, וגם אָנכי אהיה לפניו כלא יודעת מאומה, ועד עת רצון אל תדע גם יהושבע כי הוא אלידע, ואתה תושה והביאהו הלום, ולתרצה ולקציעה אמצא פתחון פה, והגדתי למו פשר דבר שיחתנו, כי יהושבע שלחה אותך אלי, להזהירני מנכלי בוגדים אשר התיעצו לצודני בערמתם ובמועצותיהם.

וכן הגידה מרים לתרצה ולקציעה בשובה אליהן, ותכלכל

דבריה

דבריה בעצה ודעת, ותגד למו כי לולא שלחה יהושבע את מנוח לגלות אזנה כי עתה נפלה ברשת זו טמנו לה מבקשי נפשה, ויהי דבר תרצה וקציעה אל מרים פה אחד, לבל תוסיף עוד לתת אזן קשבת לכל הבאים לדבר אליה על דבר אישה. ומנוח יצא ביום ההוא מירושלים, וימהר לרוץ ארחו.

ד

ביפה נוף אשר לצפון ירושלים, מתהדרת גבעה נשאה הצופה פני ציון מנגב, הגבעה הזאת היא משגב ומצודה להשגב בה מפני צר ואויב; על ראשה מגדל צופים, כי יבואו מחנות צרים לשום מצור על עיר אלהים, ועלו צופים על ראש המגדל וראו מרחוק דמות עם רב, ונשאו נס להזהיר שומרי חומות ירושלים, והתיצבו על מצור; אל המצודה אשר על ראש הגבעה הזאת יצאו הנשים השאננות בציון, יהושבע מרים וקציעה להשגב בה ולראות את פני המלחמה, לרגלי הגבעה הזאת נלחם אליפלט ברעומה, גם יכול לה.

היום חם, כי אחרון הוא לחדש האחד עשר, ומחר חדש השנים עשר, ועמרי אשר לא הצליח דרכו בפעם הזאת ישב עוד שבעה ימים בירושלים בסתר פנה, ושם הניח שני אנשים מחבר הכהנים לנסות עוד הפעם דבר אל מרים, והוא יצא את העיר, הנה הוא סר אל המלון הזה לשתות יין, וישת, וישאל את בעל המלון על דבר המצודה והמגדל הבנוי במקום הזה, ובעל המלון ספר לו על דבר הצרות אשר עברו על המקום הזה מתגרת יד שני מלכי הברית, פקח בן רמליהו ורצין מלך ארם, בהצותם את יהודה, ובעל המלון הזה הוא שומר את המצודה בימי השלום ושמו אליצור, וידבר באחרית רצין מלך ארם, ובחרפת הושע בן אלה מלך ישראל, אשר שמהו מלך אשור בכלא במצאו בו קשר, ועמרי מראשי חבר כהני בית אל היה מן הגבורים לשתות יין, ובהגיעו כוסו אל פיו אמר: ריבי עם ומוסר מלכים לא לנו דרכם היום, אני שתיתי מיין ארץ יהודה, ומחר חדש, ושתיתי משנה על הר

גברים, האנחנו נקרא מלחמה או נשבית מלחמות, ולמה הבל נפצה פינו ? הן שבעת ימים ישבתי בציון, ונפשי נכספה לשוב לביתי, ואנכי התבוננתי ואראה כי כשלה ירושלים, ויהודה נפל, ונפש העם קצה מפני בית דוד ; הן באו הימים אשר אפרים לא יקנא ביהודה, ולא יהודה באפרים, כי ידי שניהם רפו, אך ידאגו מלכים להכן כסאם, ואנחנו נשית לבנו לכונן בתינו.

עודנו מרבר והנה עלם נחמד בא אל המלון ושני נערים אחריו, ובעל המלון קם ממקומו וישמח לקראת העלם, ויאמר: השלום לך עלם גבור החיל ? הנך בא אליפלט מארץ מרחק. אליפלט ענהו שלום, ויאמר: הגידה נא לי את שלום ירושלים. ברוך ה׳ כי שלום בעיר, ענהו בעל המלון, הן מרים אשת חסרך מחכה לך בכליון עינים, כי גם היום, גם תמול, גם שלשום שלחה רץ אחר רץ לדרוש בואך.

ועמרי התעורר בשמעו שם אליפלט, כי הוא ראשית דרכו על פי רעומה. ובשומו עיניו עליו בחנוהו עפעפיו, ויתנן קולו ויאמר: האתה זה אליפלט העלם הגבור אשר שמך רומם על שפתי רבים וכן שלמים, שב נא ונשתעה יחדו.

והגבעה הזאת תהיה לי לעדה כי גאות עשה, ענה אליצור בעל המלון, פה נשתה גבורת אפרים עמך, כי הכריע אליפלט אדוני מחנה אפרים, ואת העלמה האיומה הנוהגת בם תפש, ויעש עמה חיים וחסד.

הוא אשר דברתי, ענה עמרי, רומם שם אליפלט תחת לשון רבים וכן שלמים, ואזני הלא שמעו תהלתו מפי רעומה, בהשפילה צעירי אפרים בכבוד מהלליו.

אף יקר לי זכרון פעולתי, ענה אליפלט, לכן פתחה נא אליצור את שערי המצודה, ויחד עם בן אפרים זה אעלה על מגדל צופים, משם נשקיף על פני כל העיר אראנה ויעלוז לבי, כי בה כל חיי רוחי. הנני אדוני להשלים חפצך, ענה אליצור בצאתו מן המלון, ואליפלט ועמרי הלכו אחריו, ויחדו עלו על ראש הגבעה, ואליצור אמר אל אליפלט: שמעתי כי יהושבע מתאבלת מאד על אישה משנה המלך ותמאן להתנחם, והמלך

אמר

אמר לרפא שבר עמו ומחץ מכת שריו יחבוש, התדע ארוני כי קציעה בת משנה המלך, יעודה על פיו לדניאל בן עזריקם נגיד הבית, ואם לא ישוב מארם למועד חג המצות, והיתה קציעה לבן אלוף אחר ביהודה; הלא ידעת אם לא שמעת אליפלט ארוני על ארות הנער דניאל? אנכי בכיתי להולך הזה, כי הלך שבי לפני צר.

אנכי שמעתי בעברי ארץ אפרים, ענה אליפלט, כי שבוי הוא ביד רעומה בת זכרי גבור אפרים, וכי כפר רב תשית עליו. כן הוא, ענה עמרי, ואנכי היודע ועד כי שבוי הוא, וזה היה דרכי ירושליטה, אך שומע אין לי מאת המלך.

ואליפלט ראה את בן אפרים, כי דבר לאט עמו בלכתו על פי רעומה ירושלימה בדרך מרמה, על כן אמר: אנסה נא דבר אליו למען דעת לכלכל דבר במשפט, ולא אבה לדבר דבריו אתו באזני אליצור, ויאמר לו: רד נא ועשה בריה לי ולנערי, כי רעבים אנחנו, וירד אליצור אל ביתו, ואליפלט אמר אל עמרי: הגידה נא לי אדוני, מי שלח אותך ירושלימה להחיש פדות לדניאל אשר יקר פדיון נפשו, ובכל זהב אופיר לא יפדה עוד, כי בקהל רפאים ינוח? אנכי עברתי דרך הגלעד, סרתי אל בית היין ואמצא שם את עמיהוד, עלם מסכן אשר קראתי לו דרור בארם, קראתי לו בשמו, ויאמר לי: קרא נא לי פה דניאל, כי זה שמי פה, הלא בצלם דניאל אתהלך, ומה ממנו יהלוך, כי אלך גם בשמו? הלא הוא מת, ולמה ירד אחריו כבודו?

ואנכי עמדתי ואתבונן בו, אמרתי לו: הלקחת את קציעה אתה אומר בשם דניאל? והיא לא תצלח, כי כרגע תכירך, ונתפשת. לא לה ארוני, ענה הנער, כי אם לבצע מגמת פני, ואתה הלא החלות להראות אותי חסדך, לכן הניחה לי ואבצע דברי—ואנכי עניתיו לאמר: אם תגיד לי את כל לבך, והניחותי לך, ואם אין, דע לך כי הנני לגלות תרמיתך, והנער ראה כי בלעדי לא יפק זממו, ויספר לי כל ארותיו, כי רעומה בת זכרי מגן לו,- ואני בשמעי כזאת ואשחרהו להזכירני אליה, כי שנינו נפגשנו במלחמה במקום

הזה כאשר שמעו אזניך, וכאשר שמע הנער זאת, ויאמר לי: חי נפשך אדוני, כי לא יסוף זכרך מקרב לבה, וכי נכספה נפשה לראותך.

כן דבר אלי הנער, ועתה בראותי כי תחש על מרמה רגלך מבלי דעת, הנני לגלות אזניך, כי הנער השולח אותך יכסה את שמו במשאון, ויתימר בכבוד דניאל בן האלוף המת, לגנוב את לב רעומה אשר היתה מגן לו, הגידה נא לה בשמי, כי נתעה היא בשוא בחשבה אותו לדניאל, ואל תבהל ברוחה לכרת לו ברית אהבה.

אצבע אלהים היא, קרא עמרי הערום הנלכד בערמתו, אכן אלהים הקרה אותך לפני על דרכי, הלא אתה הוא ראשית דרכי, ואותך אבקש, הלא אתה נלחמת בצבאות פקח ורצין בהצותם את יהודה, הם הוליכו שביה גדולה מבני עמך, ואתה בזרוע עזך פזרת אויביך גם שבית שבי בת פנות העם, את רעומה אשר לה חמדת צעירי אפרים, ולמי כל חמדתה? הלא לך, דע לך אליפלט, כי רעומה שוגה באהבתך, ותשלחני להגיד לך, כי לא יסוף זכרך מלבה, ואליך נפשה תערוג. ועתה הבה לכה עמדי, ואחר כבוד אקחך, והיית שעשועים לנפש תדרשך.

וכן נפשי לה, ענה אליפלט; אכן נפלאה לי אהבתה, כי ממרומי שמרון תשפיל לראות נער מסכן ובן חשוכים כמוני.

אל תהיה נבזה בעיניך, ענהו עמרי, הלא תפארת בחורים בתם, גם תאר והדר לך, על כן אהבתך רעומה אשר געלה כל צעירי אפרים; אך עוד אחת אשאלך על דבר מרים אשת חסדך, הלא עיניך הרואות, כי איש בשורה אני לתת שמחה בלב נכאים, שמעתי כי מרים מתנודדת ונעצבה לאישה כי איננו, והוא מסתתר עמדי, וישלחני חרש לבשר את מרים אשתו האהובה, כי נכספה נפשו לחדות בשמחה את פניה, באתי ירושלימה, בשרתיה כל זאת, אמרתי: אחרי תרוץ, תעוף כיונה, והיא שמעה דברי, ותשאלני אותות, הבשרתיה על דבר שור או חמור האובד ממנה? הלואת יקרא אשה? צר לי על עוזיאל אישה, כי בשובי אליו לבדי ואין מרים ידידות נפשו עמי, והתעלפה נפשו למות. ועתה אצליח נא את אשר

שלחתני

שלחתני רעומה, כי אביאך אליה, ומה תרב שמחתה.

ומה שמך? שאלהו אליפלט: שמי טוב, ענהו עמרי, בכסותו שמו. לכן ענהו אליפלט, לכן כשמך כן אתה, וטוב אדבר עמך על רעומה משאת נפשי. דע לך, כי לא אראה פניה ריקם, כי אם אביא לה חיל מרים, מחציתו לי תתן ומחצית לפריון נפש עדה אחותה, ויצקתי את הכסף לרגלי רעומה היפה, ואמרתי לה: מיד אוהבך ומכבדך זה לך, וארשתיך לי בו לעולם, ואתה חושה אליה על סוס קל להביא לה בשורה, הגידה נא לה, כי אליה תכלה נפשי למן היום אשר ראיתיה במלחמה, ושבע ביום אזכרנה, אך דבר המלך היה נחוץ לשלחני עם מלאכיו אשורה, ואנכי הלכתי שמה בלי חמדה, ברוך ה' כי שבתי בשלום הנה, וראשית דרכי היא ירושלימה, ולראות את פני מרים אשת חסדי, כי רב טוב צפון לי אתה.

התגיד למרים כי תשקה נפשך ברעומה? שאלהו עמרי, התתן אותך להתחתן בבת קטורה זעומת נפשה?

התתן אותי? ענה אליפלט, אמנם ידעתי, כי התגעש תתגעש בראשית שמעה חפצי מפי, אך אנכי יודע את לבה, לכן בחלקות אשית לה, אשפוך לפניה חן ותחנונים, אבכה באזניה, ואמרתי לה: כי נפשי קשורה בנפש רעומה, ואם איננה לי למה לי חיים? וראתה מרים דמעתי, ונתנה לי את שאלתי עם משאת כסף רב, לפדות את נפש עדה אחותה, כי חרד לבה על אחותה, ובידי תשלח רב כפר לנפשה, אז אבוא ברנה אל חצרות רעומה, אשר תקרבני כמו נגיד.

לו יהיה כדבריך! ענהו עמרי, אכן נעמה האהבה שבעתים בצל הכסף, גם רעומה תצבור הון ואוצר נחמד תביא לך, ואתה אל תדמה בנפשך, כי נתעה רעומה בשוא על דברת העלם הנקוב דניאל, הן יודעת היא מאד, כי לא מבני אצילי הארץ הוא, ולא שם לו בגבורים, והיא תקרא לו דניאל בערמה, ובה תבואתך טובה, לכן גם אתה כבואך ירושלימה, תגיד אל שרי המלוכה, כי את דניאל ראו עיניך שבוי ביד רעומה, החזיקה בתרמית רעומה אהובתך ואוהבתך, ועתרת נשיקות תשיב לך, וגם את מעשיך עשה בהשכל ובדעת למטן תוריש את הון מרים,

רק אל יליזו דברי מעיניך, הן מרים עורנה בעצם יפיך, ואל אישה לא תשית לב, אין זאת כי אם נפתה לבה על איש אחר, ומי יודע אולי עוד היורש תביא ותוחלתך נכזבה ממנה, לכן שים לבך ועיניך על דרכיה, ואל תתן איש אחר למשול ברוחה, ראה יעצתיך לטוב, והנני נפרד כרגע ממך, להביא בשורה משמחת לב אל רעומה המצפה דרך בואי.

ואליפלט נאוה משמוע, בדבר בן אפרים נבלה לתת את מרים כאחת הנבלות, ויתאפק ויאמר: אנכי אמצא נתיבותי, כי תושיה לא נרחה ממני, ועתה לך בשלום לדרכך ושא אהבתי וברכתי לרעומה. ועמרי נפל על צוארי אליפלט וישקהו בשפתים דולקים, כי שמח בראותו כי הצליח דרכו ויברכהו וילך. ואליפלט הניע אחריו ראש ויאמר: זה חלק כל יועץ מזמות, ערמתו תפילהו ותשליכהו עצתו, ואחרית לא תהיה לעמלו, אך מה אחרית עמלי אני, אם נכון דבר אליצור על אדות קציעה?

בדברו זאת השקיף מרחוק על פני ירושלים, על תועפות הרריה ועל תפארת מגדליה, ולבו הנמס כדונג הומה כנהמת ים, ויזכור את כל החליפות אשר עברו עליו, ויען ויאמר: מה ירום לבי בעמדי פה על ראש הגבעה, אשר ראתה את ידי הרמה על אויבי ארצי, בנפול אלף מימיני ורבבה משמאלי, וה׳ מפלטי ומושיעי, חשך חיתי מעבור בשלח, ורעומה בת קטורה השדודה ושרתי באפרים שמחה בנפלה בידי, כמו נפלה לי חבל בנעימים, ואנכי זכרתי את קציעה, כי תתעטף בצרה, עזבתי את רעומה, לא שמתי לב לחלקת אמריה, ואמהר למלט את נפש קציעה, הצלתיה מחרפת צר, אמרתי: לי היא, כי מעשיהו בן המלך מת במלחמה, ואנכי אראה עמה חיים; הלכתי עם מלאכי אחז אשורה, גם שם עשיתי חיל, ועם עצומים חלקתי שלל בהצותם את ארם, הנה שלל דמשק אתי, בארם הוצאתי ממסגר אסיר, את דניאל מבית כלא, ומן ארם ינחני ה׳ תמיד במעגלי צדק, כי גם בעברי בדרך הצלתי נפש לקוחה למות, נפש חפצי-בה, ששתי כגבור לרוץ ארח, וידי פרושות לציון, כאשר ידאה הנשר, יפרוש כנפיו לתימן

לתימן, כן אמרתי, אעופה אל צפירת תפארתי, הוי מעוף צוקה! הוי לב- הותל! מעיר נוב נגלה לי, כי נחלתי נהפכה לזר, אם לא יבוא גּואל למועד שמור לו, וכן שמעו אזני פה; עתה באתי אל המקום הזה, מקום ראשית תקותי, עליתי על מגדל צופים, אביטה אל מרום ציון, אספר מגדליה, והם עלי יתנשאו, וכמסתירי פנים ממני לא יביטו אלי, כמו משאתם יעצו להדיחני ולהרחיקני מעל גבולם.

כן הגה לבי בימי ילדותי, עת הביאוני הורי לציון, ובהביטי אז אל תפארת קריה עליזה, ועל פאר בני ציון, אמרתי: הלא בני מרום הארץ אלה, ואנכי תולעת ולא איש, ומי ישפיל לראותי? ואשר לא פללתי ראיתי, כי נמצאה אלי מרים הכבודה והעדינה, ותאספני ברחמים גדולים אל נאות חמדתה, ותרם קרני בין נערי שרי המדינות, ואהי רֵע לבן המלך, וקציעה היפה-פיה ראתני ותלבבני בעיניה, ואהי למפגע לבן המלך, וישליכני בקנאתו אל מול פני המלחמה, ונפשי נמלטה, האמנם הותירני ה׳ לרעה, למען ענותי בתמהון לב? הנני עומד עתה על מקום אשר ראה כבודי והודי במלחמה, את אמץ לבי וחסרי לקציעה, האתהדר עתה באלה? הוי מנחמי עמל! ומה יתנו ומה יוסיפו אלה, לבן חשוכים לאשר לא שרש בארץ גזעו? האגיד גבורתי וצדקתי למלך? אך שוא אגרע שיחה לפניו, אך הבל אפצה פי, ומה יענו שריו עליזי גאוה? גם אמנה גאות עשה הנער הזה, ומשאת כסף יקח, רק אל נא במרום ימריא, ישא עיניו אל קציעה בת משנה המלך, כי בן חשוכים הוא, וערפל חתֻלתו, יתאמץ יגבר חילים, ולנצח לא יראה אור ותפארת אבות.

כן יביעו יתאמרו עליזי גאוה, המתימרים בכבוד אבותם, הן אלה מזומנים בצלחת ידיהם, כי ידי אבותם רב למו, ומה תועיל לי ידי אם לא תשיג את שאהבה נפשי, כפושע מבטן אני בעיני אלופי יהודה, וכאשר אתרומם כן ישפילוני לפני בני הנדיבים, יכופו כאגמון ראשי אם אשאהו, ויהללוני אם יראוני נכה רוח ונותן נפשי בעד נפשם, כן נשא מעשיהו ראשי בחרפי נפשי למות בעד נפשו, וישטמני בראותו כי מצאתי חן

בעיני

בעיני קציעה, הן קול שאון עולה מן העיר הגדולה לאלהים, עוד תשמח ציון, עוד ירונו אלופיה מטוב לב, אך מי אני ומי ביתי? בית עכביש בניתי לי, האשען על הבית ההוא, הן קציעה זו חלצתי מצר, חלצה ממני, האלכה אל רעותה, אם חית כפירה אמלא? כן אשיחה עם לבבי, אך שמוע שמעתי בני שעיר באים על יהודה, אצא אליהם ואספה במלחמה, כי חרבי היתה כל חלקי בחיים, ועל חרבי אמותה, ואת קציעה עדינה שבי לבטח במרומי ציון, ויהי נעם ה׳ עליך!

זאת דבר אליפלט, מחה דמעה מעל פניו, וירד מראש הגבעה ויבא אל המלון, והנה שלשה אורחים סרים אליו, האחד שמח וטוב לב, כאיש אשר בא אל מחוז חפצו, השני איש המודות מאד במראהו והדור בלבושו, אך נדודי לבו נגלים על פניו, והשלישי תפוש ברוב שרעפיו בקרבו ומתהלך אנה ואנה; אותו ידע אליפלט, ויגש אליו ויאמר לו: השלום לך נתן? השלום למרים הכבודה אשת חסדנו? השלום לנביאים ולבני הנביאים אשר אתה מתהלך אתם? הידברו שלום לעמנו? גם הגידה נא לי: מי אלה הבאים הלום?

אך טוב ושלום לאנשי שלומנו, ענה נתן, מרים אשת חסדנו עושה צדקות בכל לב, ומחכה היא לך בכליון עינים, ואת שני האורחים הבאים טרם אדע, שאל נא את אליצור ויגד לך.

ואליפלט נגש אל אליצור וישאלהו: מי האורחים הנכבדים האלה אשר סרו אל מלונו, ויאמר אליצור: הן האנשים האלה באים מאפרים ובשמותם נודעו לי, שם האחד אלידע, ושם השני מנוח, ומגמת פניהם ירושלימה.

ואליפלט נגש אל שני האורחים, ויאמר להם: ה׳ עמכם אדוני, הנכם עולים עמדי בדרך אחד ירושלימה, הבה נדע איש את רעהו, אולי יהיה לכם דבר בציון, פנו אלי, כי באתי אקרב כל באי שערי ירושלים, הן מעונתי בציון בחצרות מרים הכבודה בת שמיר, ואשת עוזיאל האלוף ביהודה הנרת כיום מזעם מלך.

אלהים יחנך עלם נחמד, ענוהו שני האנשים, ויברכוהו על רוחו הנדיבה, וישאלוהו לשמו, ויאמר להם; שמי אליפלט,

מעונתי

ומעונתי בציון הלא הודעתיכם, בחצרות מרים הנדיבה. שם יהיה מעון גם לנו, ענהו מנות החברוני, כי דבר לי אל מרים הכבודה, וזה האיש ההולך עמי, בא כסוכן על נחלתה אחרי מות שמיר אביה.

זאת דבר מנות, והנה שלשתם איש אל רעהו יביטו, לב עוזיאל פחד ורחב בראותו את בנו משוש דרכו, שמחת גילו, הגיון לבו, ותנחמות נפשו נצב לפניו, ואליפלט שם עיניו אל האיש הנחמד במראהו, הבא כסוכן אל בית מרים היושבת גלמודה מאישה, ואותות תמהון נראה על פניו, ומנות אמר אל עוזיאל: העלם הזה הנצב לפנינו הוא גבור חיל, בעודנו נער קטן ראתהו מרים הנדיבה, ותקחהו אל ביתה ותאמצהו כבן לה, הן יודעת היא לבחר אנשי ביתה.

כי עיניה בנאמני ארץ, ענה אליפלט, אות ומופת הוא גם עליך אדוני אלידע, כי מצאה אותך מרים נאמן לפניה, וברוך תהיה בבואך אל ביתה! ולב עוזיאל פג בשמעו את הברכה מפי בנו, ויפג לבו ויאמר: הלא נראה איש את פני רעהו יום יום, ומה יעלוז לבי במצאי לי בחור מעם כמוך, וקויתי כי ברית אחוה ושלום תהיה בינותינו, בשבתנו יחד בנוה שלום בבית מרים, הן שמך נודע לי, וכשמך כן תהלתך.

ולא יכול עוזיאל לדבר עוד, כי הציקתהו רוחו מרחמי אב אשר נכמרו בקרבו, ויבקש וימצא לו פתחון פה לצאת מן הבית, למלט משא לבבו, ויצא מן הבית ויפן לעלות על הגבעה, לבכות במסתרים ולהריק מי עפעפיו, אשר פרצו כפרץ מים כבירים נוזלים, שטפו עברו על לחיו באין רואה דמעתו.

ומנות הגיד בעת ההיא לאליפלט על דבר יהושבע מה היא לו, ומה שיחתה והגיוניה בשבתה במשכנותיו בין הררי לבנון וחרמונים, ואליפלט פער פיו וישאף אמרות מנות, וישאלהו לשלום יהושבע, ויאמר לו מנות: הן רבות לנו לדבר ואם עתה נשתעה לא נשים קנצי למלין, לכן נחשוך דברינו לעת שבתנו יחד בסתר חדרך, כי בוא אבוא לבקר במעונתך בציון, והנה האיש אלידע ההולך עמי הוא איש חמודות, נאמן עם ה' ועם קדושיו, ואותו מצאתי נכון להיות סוכן על נחלת מרים

אשת

אשת חסדך, וגם יהושבע הגידה תהלתו בספר למרים, ויואל אלירע ללכת עמדי, כי אוה ציון למושב לו, ואהבת נא אותו, כי בטח לבו בך אחרי שמעו תהלתך מפי יהושבע.

ואליפלט אמר לו: שמחתי מאד במצאי אותך פה, אחרי שמעי תהלותיך מפי חפצי-בה יושבת נוב, הן טוב אתה לטובים, לכן בחסדך אבטח, כי לא תמנע הטוב ממני לעת אמצא בו חפץ. וטובתך בל עלי לבדי—אך רבות מחשבות בלבי, ולא עת דברים הוא, אנכי אלין במלון הזה, פה אכתב ספר ואשלחהו ביד נערי אל עמיתי, ומחר בבקר אראה את פני מרים אשת חסדי, ומתי תבוא אתה ירושלימה עם אלידע רעך?

היום לפנות ערב, ענה מנוח, הלא יחדו נאכל פה בצהרים, לכן אגידה לבעל המלון וימהר ויחיש מעשהו.

ה

גם עוזיאל עלה על מגדל הצופים, השקיף מרחוק על תועפות הררי ציון, ודמעותיו כרביבים, ממכון הגבעה הזאת השגיח אל כל מחמדיו בימי חרפו, והגיוניו התעוררו ומורשי לבבו התנגשו, ותפעם רוחו בקרבו ויקרא.

השלום לך קריה עליזה, ציון מכלל יופי? בן רותה נפשי משוש ורוש, שאי עיניך ציון וראי אחד בניך אשר הדפתהו רוח עריצים, ויהי כגלגל לפני סופה, הנה הוא מתגלגל תחת שואה לבוא אל שעריך, ולדרוש נפש יקרה אשר הניח במרומי היכליך, שימי נא לו סתר פנים ואל תשורהו עין איה; ציון קרית משושי, רבות רעות אפפוך, למן היום אשר ישב אחז על כסא דוד, הן קול דמי הרוגיך צועקים מן האדמה, גם כל הכתוב לחיים בירושלים, איש איש בוכה למשפחותיו, מתיך בחרב נפלו, בחוריך בבתי כלאים החבאו, ושרידיהם במות נקברו, אלמנותיך לבשו מעטה כהה, בתולותיך לא הללו, שאו בתים רבים מאין יושב, וברחובותיה ינועו עם בוזז ושסוי, הזאת לך קריה עליזה, משוש כל הארץ, גיא חזיון לכל מחמדי עין? אכן זאת לך, כי עזב אחז את ה׳,

נטש

נטש את דביר קדשו, והנה חרב נטושה בכל הארץ, אך קול שועת בת עמך עולה תמיד באזני אל גמולות, והצמית קללה לשונאיך, וצורריך יכרתון, ועיניך ציון עוד תראינה בכל תנחרים בך, ועליך יזרח ה׳ ונראה בכבודו בקרב היכליך; עתה אשתחוה מרחוק אל היכל קדשך ה׳ אלהי ישועתי, אל יועץ פלא המושיבי בלבנון, והמשיבי אל ארץ מולדתי ואל עיר זו כל חפצי-בה; ולפני בואי שעריה לחדות בשמחה את פני מרים שמחת גילי, נתת שמחה בלבי על משוש דרכי זה, ותראני את בני, אישון עיני ומחמד נפשי, האח ראתה עיני, והמון רחמי אליו התאפקו; ובעצתך תנחני ה׳ אלהי המשיב אבות על בנים אל גבולם, הסתירני מחמת עריץ אשר אמר להשבית מאנוש זכרי, ובצל ידך תחביאני, חזק נא לבבי לשאת ששוני, כאשר אמצתני לשאת יגוני, למען אודך תמיד ה׳ צורי וגואלי.

וככלות עוזיאל לשפוך שיחו לפני ה׳, ירד מעל הגבעה ויבא אל המלון, והנה השלחן ערוך, ועליו לחם בשר ויין, וישב לאכול עם האורחים, וככלותם לאכל שאלו מאליצור בעל המלון, לספר להם את הדברים אשר נקרו ויאתיו במקום הזה, ביום מלחמת מלכי הברית על יהודה, ואליצור אמר להם: הלא אליפלט מבחר גבורי המלחמה בקרבנו, שאלו את פיו ויגיד לכם את דברי המלחמה. אל נא אלופי, ענה אליפלט באנחה, אל נא תאיצו בי לספר לכם את מגפת עמי, כי מעת המלחמה ההיא נפשי ירעה לי, יחד מורשי לבבי יבכיון, פה נדוש יהודה תחתיו; נגעל מגן גבוריו; על ראש המצודה הזאת ירדו נשים שאננות, מרים, יהושבע, וקציעה, ואנכי נלחם אז לרגלי ההר בעת ההיא ברעומה בת קטורה, ראיתי הללי בת עמי כי רבו, וגבוריה כי נפלו בחרב צר, ואהי כאריה משחית, וחרבי שמה קרחה במתנות צר, אז נגשה אלי רעומה, ראיתי כי יפה היא מאד ואיומה, רגע אמרתי, אניף חרבי עליה ואבצענה בראשה, ורגע נכמרו נחומי, על כן התאזרתי עוז תפשתיה חיה, והיא נשאה עיניה אלי ותבקש אהבתי, ותגד לי שמה ושם אביה, ותקרא לי דרור על פי שרי אפרים;

ותפקד לי שומרי אפרים, ואנכי פריתי אז את קציעה בת משנה המלך, כי אמרתי לה אשתי היא.

הן כל זאת שמעו אזני גם מפי יהושבע, ענה הנקוב אלידע, שמעתי מפיה דבר גבורותיך וחין ערכך, וכאשר ברכתיך אז כן אברכך אתה בראותי פניך, יאמץ ה׳ את לבבך ויחזיק את ידך לעשות חיל ביהודה, והיית לכבוד ולתפארת לעמך, ולששון ולשמחת לב למרים הכבודה רבת החסד, ומה ישמח לבי, בהיותי קרוא אליה להיות סוכן על נחלתה.

ברוך בואך אלידע אדוני ירושלימה, ענה אליפלט, הן זה האיש מנות מיודענו הגיד לי תהלתך, כי נאמן אתה עם אלהים ועם קדושיו, על כן בחרה מרים הכבודה בך להיות לסוכן על נחלתה, גם אני אגיד לך צדקתה, כילא כפרות הבשן היושבות בהר שמרון, העושקות דלים הרוצצות אביונים, והשותות יין לשכרון על ההרים בצל האלונים, לא כאלה חלק מרים הנדיבה הנוצרה להושיע כל דכאי רוח, כל איש מצוק ומר נפש, כי ביתה חסן רב, חסן ישועות לנכאי לב, ובאַות נפשה תשים שפלים למרום, כן הרימה קרני בראותה כי ברכה בי, וכן היא יועצת נדיבות תמיד. בעוד שבעת ימים יהיה יום הולדת לאישה עוזיאל האובד והנדח מארצו, וביום ההוא תחלק נדבותיה לכל יראי ה׳ לכהנים עזובים ולבני הנביאים, ישקיף נא ה׳ מן השמים ויראה צרת לבבה, כי שכולה וגלמודה היא, ועל זאת אתפלל אל ה׳ בכל עת והשיב לה את אישה, ויחדו עוד יראו זרע ויאריכו ימים; הלא מרים תספר לך אלידע אדוני את כל מחמדיה בירתי קדם, ולשמע אזן תדמענה עיניך על דודה כי נסע ונגלה, ועל פרי בטנה כי היה לברות למולך, יתן ה׳ ובאה הברכה לרגלך אל ביתה ועשית לך בית נאמן בירושלים.

אמן כן יאמר ה׳, ענה עוזיאל בנשאו כפיו בשמחת לבו ובעליצות נפשו, על הברכה אשר ברך אותו בנו משוש גילו; הן מרים היא הכבודה בנשים, ודבר שפתים אך למותר, כי ידיה הלא נטעו אותך כבן פורת עלי עין, וגבורתך במלחמה ותמתך לפני ה׳, אותות נאמנים הן על צדקתה ועל נדבת רוחה; הן קצות דרכיך שמעתי מפי יהושבע ותכבדך נפשי, ומה שמח לבי

לבי, כי את אשר כבדתי, אהבתי, הקרה ה' לפני; הן בך עיני תחזינה תפארת אדם, פאר בני ציון היקרים.

והאורח השב מירושלים ענה ואמר: יליד שמרון אני ושמי נתן, ובעצת עודד הנביא לה' היושב בשמרון, עליתי ירושלימה להקשיב לקח נביאי ה', ומהלכים היו לי בין החרדים לדבר ה', ושם מרים על שפתיהם כשמן הטוב, ובזכרם שמה יברכוה, וישאלו מאת ה', להשיב לה את אישה מחמד נפשה, הנגרש מפני אחז אשר קצף עליו, ולמה אכחד? גם אני שבעתי רויתי מרשן ביתה, בית נאמן הוא לנאמני ארץ.

ועוזיאל בשמעו את תהלות אשתו משאת נפשו גם מפי השמרוני, ויתאפק בכל מאמצי כח, וישסע את נתן בדברים ויאמר לו: הלא ישבת בציון, התהלכת עם בני הנביאים, הגידה נא לנו, הנכנע אחז מפני ה' אחרי התלאות הרבות אשר עברו על ארצו, ומה החזון הנמצא עליו מאת ה'?

ונתן נאנח במרירות, ויען ויאמר: לא נביא אנכי ולא בן נביא, כי אבותי היו מן הכהנים אשר הזניח ירבעם בן נבט מכהן לה', וישליכו משכנותיהם ויעלו ירושלימה, ואנכי יליד שמרון לא נביא אנכי, ורוח ה' לבשה אותי, אכן רוח היא באנוש, עודד הנביא לה' בשמרון ראה, כי שאר רוח לי ולשון למודים, ויאמר לי: רב לך שבת בשמרון לראות בנביאיה תפלה, עלה ירושלימה, והיית כאחד למודי ה', ואנכי אברכהו בכל עת אשר יעצני; עליתי ירושלימה, שמעתי חזון נביא ה' ישעיהו בן אמוץ, ומשא מיכה המורשתי, לקטתי אמריהם לאחר אחד, באשפתי הסתרתים, ויהיו בקרבי לחצים ולבני רשף, מרי דברי ביהודה ובאפרים, יצאו כברקים חצי; אך מה אדבר באפרים הרועה רוח ושנת פקודתו באה, שנת שלומים היא לריב ציון, גמול אלהים הוא, וקנאתו לבית דוד תעשה זאת, אך גם ליהודה נשבר לבי בקרבי, כי עוד פרוש ענן עליה, עוד לא נרפא מחץ מכתה, אשר מחצו בה אפרים וארם מקדם ביום הרג רב, והנה הפלשתים אוכלים אותה מאחור, כי פשטו בערי השפלה והנגב וילכדו את שוכו, את תמנת, ואת גמזו ובנותיהו. הם טרם ישבעו מבשרה.

והנה בני שעיר נאספים עליה למלחמה, אך צדיק ה׳ לא יעשה עולה, כי היתה קרית דוד לקרית בוגדים, משוש פראים, וחטאת אחז מלכה כבדה מאד, כי בימיו גלה משוש כל הארץ, נאנחו כל ישרי לב, גם את בנו העביר באש למולך, אז נגע אל השמים משפטו, על כן מצאוהו צרות רבות ורעות, הן ארצו לא למטר השמים תשתה מים, כי אם דם חללים תשתה, ואחז טרם יפיל ממעלליו ומדרכו הקשה, השמן לבו ואזניו כבדו משמוע את דבר ה׳ ביד נביאיו, על כן בשפלה תשפל העיר ציון, והעם היושב בה לא שב גם הוא עד המכהו, כי מאשריו מתעים אותו, ובכל זאת יפיתו הנביאים לקץ התלאות, כי ירחם ה׳ את יהודה ישלם לשונאיו על פניהם, ודמשק מוסר מעיר, רצין מלכה נפל בחרב אשור, ועמו הגלה הגלת שלומים קירה, אות ומופת הוא כי יקנא ה׳ לארצו, ותשועתה לא תאחר.

אך מדי דברי באפרים עמי, יתחמץ לבבי בקרבי וזעם ה׳ מלאתי, ושלוח אני קשה אל ממלכה שפלה, ממלכת האליל, להגיד לעמי פשעם, אשפכה חמת רוחי על שמרון ואליליה, ועל בית אל ועצביה; הן זאת העיר בית אל, היא סיר לא יצאה חלאתה ממנה, בעיר הזאת נמצאו חטאות ישראל, וממנה תצא החנופה אל כל יושבי הארץ, שם תרבות אנשים חטאים, חבר כהנים ולהקת נביאי שקר, המתעים את העם בפחזותם ואוכלים שארם, אך חטאי עמי הם, האהיה כמחריש? לא נביא אני, כי אם מוכיח בשער.

אך אשאלך נא בן נביא, ענה אלידע, הטרם תדע כי בני אמך סרבים וסלונים הם, הלא אור פניך יפילון, ירהבו בך, והיית למו למנור ראש, ותנפי לב ישימו אף, ולשואה יבקשו נפשך, חבור עצבים אפרים, הנח לו, אל תוכיחם, כי לבם שמיר ולמוכיח בשער יקושון.

ושמיר ושית גם אני, ענה נתן, אנכי ארים כשופר קולי, ומכשול עונם אשים נגד פניהם, ואחזה רעדה חנפים, אולי יצליחו דברי להוציא יקר מזולל, ולהשיב נצורי ישראל לבצרון, אולי ימצאון שם אנשים אשר נגע ה׳ בלבם, והחזיקו בכנף

מעילי

מעילי, ושבו ובקשו את ה׳ אלהיהם ואת בן דוד מלכם; הנני הולך מזה אל עיר נוב, וישבתי שם בבית בת דודתי ושמה חפצי-בה, ומשם אשובה שמרונה, ועתה אחלה פניכם אלידע ואליפלט, בבואכם אל בית מרים, וברכתם אותה בשם ה׳ ושמי, כי מנדבת ידה שבעתי גם אני בשבתי בציון, וגם תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך, גם היא מן הנשים השאננות בציון, בת עירי ומברכת ביתה שבעתי טוב, ה׳ יברך אותן ואת צאצאיהן.

וה׳ ישמר צאתך ובואך, ענוהו עוזיאל ומנוח. ובצאת נתן מאת פניהם הלך אליפלט אחריו, ויתן לו משאת כסף ויאמר: לך בשם ה׳ אל מחוז חפצך, ובעברך עיר נוב וסרת אל בית קרובתך חפצי-בה השבה עתה מגלעד, והיא תגיד לך את אשר עשיתי לה, ושוממת ושרקת, וצפנת הדברים בלבך, ושמרת אותם מכל משמר, כי עוד כהנה בלבבי, לבצע לעת מצא, לכן הסתר דבר, ואתה לך לשלום.

ושלום וברכות לעד, ישפות לך ה׳ בחיר בחורי יהודה, ענה נתן, וילך.

ואליפלט שב הביתה, ויאמר אליו מנוח: הלא תארח עמי לחברה לבוא יחדו ירושלימה. לא אלך עמכם, ענה אליפלט, כי אם פה אלין ואצפה עד בוא אלי דבר מרים, הן ספר כתבתי בנוב, ואותו ואת מנחתי אשלח לפני אל מרים, לכפר פניה על העלילה אשר עללתי. הלא כתובה היא בספר, ואין איש יודע אתי עד מה, זולתי אלהים בשמים, אשר אמץ את רוחי לבצע דבר, לבער את הרעה הצופה לה, אנכי נקיתי מה׳, וקויתי, כי מרים גם היא תנקני.

שא נא ואשאלך, ענה אלידע, אם העלילה הזאת תתן עצבת בלב מרים, העלימה אותה ממנה. אל נא אדוני, ענה אליפלט, אל תחשוב עלי כזאת, הן מרים לי כאם רחמניה, ולה נתכנו כל עלילותי, ואם אכסה ממנה דבר, וחטאתי לה כל הימים, ולא אשא עוד פני אליה, על כן כתבתי את הדברים בספר, ועליהם אשית פה נוספות, ושלחתי על ידכם את הספר עם האשכר לפני, ופה אצפה למענה פיה, אם

כה

כה תאמר: עלה אלי ירושלימה, ועליתי שמה בשמחת לב ושכנתי בחצרותיה כקדם, ואם לא תענה אותי דבר, וידעתי כי קצף לה עלי על פעלי, מחר יהיה האות הזה, והנני הולך לכתוב את יתר הדברים, ולהוציא מתנותי השלוחות לה מצרורות שקי.

זאת דבר, ויפן וילך. ואלידע אמר אל מנוח: מי יודע מה פעלו ומעשהו, כי ידאג ממנו, ואנכי למראה עיני אשפוט ולמשמע אזני אוכיח, כי כל מעשי הנער הזה טובים וישרים, והטיתי את לב מרים אשתי למשוך לו חסד ולבלתי חשוב עון לו.

הנער הזה לוקח נפשות הוא, ענה מנוח, ולא יפלא כי בחרה בו קציעה מבן המלך ומרניאל, לו ידעה יהושבע, כי שב הוא ירושלימה, כי עתה שלחה אליו מלאכים לעצרו מבוא בעיר, למען הרחיקו מבתה, אך נחפז אני מאד ללכת, כי עוד היום נבוא בעיר לפנות ערב, ומחר אתן לקציעה את הספר אשר כתבה לה יהושבע אמה.

עודנו מדבר, והנה אליפלט בא, ובידו צרור עדי נשים, שהרונים, ענקים, צמידים ונזמים, וירימם ויתנם אל מנוח: והוא נתנם אל אלידע לראות מה טובם ומה יפים, ואליפלט אמר: הלא אלה הדברים אשר דברתי אל מרים בספר: אין חפץ לך מרים בעדי עדים, כי על אלה וכאלה נעלה תפארת נפשך, רק מנחת מזכרת היא לך, כי ברוב חסדך עמדי נתת בלבי אמץ ורוח גבורה לגבר חילים ולחלק את עצומים שלל.

ודבריך יקרים מן היקרות האלה, ענה אלידע, וכזאת אגיד גם למרים הכבודה. הבה, ענה מנוח, הבה אלידע אדוני נקומה ונלכה, כי הנה השמש נוטה לערוב, אל נא נאחר פן נמצא שערי העיר סגורים לפנינו, הלוא בוא תבוא אליפלט ידידינו העירה ביום מחר, ושם נראה פניך בשמחה.

כן דברת מנוח אדוני, ענה אליפלט, הן היום רד מאד, ועוד לכם כברת ארץ לבוא העירה, לכן לכו לכם לשלום ודרשו בשמי את שלום מרים הכבודה העדינה.

ומנוח ועוזיאל ישבו על פרדיהם, ויקראו לאליפלט לשלום, וירכבו לדרכם, וביד עוזיאל המתנות והספר החתום אשר שלח

אליפלט

אליפלט אל מרים, ומנות אמר לעוזיאל: בבואנו ירושלימה תסור אל משכני אשר שכרתי לי, הלא מחר חדש, ואין ירח לממשלת הלילות האלה, והחשך ישים לך סתר פנים, ובאת דרך הגן אל נוה שאנן, ששם תחכה לך מרים בכליון עינים; שם תראה כי תֻמת אשה תאיר פניה ותנצור חן עלומיה עד חצי ימיה, הן מרים אשתך בת שלשים ושבע שנים, ולמראה עיני דמיתיה כבת עשרים ושתים שנה, הן יושבת היא גלמודה כשש עשרה שנה, ואתה תמצאנה כיום הפרדך ממנה, ועל זאת יתפלא כל איש, כי בכל העיר הגדולה לאלהים אין איש אשר יחפיא עליה דברים אשר לא כן, גם טמאי שפתים יקפצו עליה פיהם, זאת היא מרים יונתך תמתך.

הן זאת נפשי יודעת מאד, ענה עוזיאל, ותֻמתה שמרה גם אותי מפשע רב, כי תמונתה היתה נגדי תמיד ותגרש מפני כל סמל קנאה, וזכר תֻמתה היה מגן בעדי.

כן נדברו מנות ועוזיאל בלכתם בדרך לבוא ירושלימה, ומנות נתן לעוזיאל את המפתח לסגור את הדלת הגן הפתוחה עתה אחרי בואו אליו, והמה הולכים וקרובים לבוא העירה, ולב עוזיאל פחד ורחב.

ומרים המצניעה לכת עם הגברים, נשאה נפשה ולבה אל זכר עוזיאל אישה, כשש עשרה שנה התפללה עליו לה' ערב ובקר וצהרים, ושבע ביום זכרה את שמו, וגם באשמורות הגתה בו, ומי תכן את רוחה בשבעת הימים האלה אשר חכתה נפשה לנשף חשקה, אשר בו תראה את פני עוזיאל אישה? הימים האלה ארכו לה בכליון עינים, בם הכינה בסתר חדר משכיתה, הקימה יריעותיה.

ונשף חשקה בא, והיא באה חדר בחדר ותסגרם בעדה, ותשב בחדר משכיתה הפתוח אל הגן הנעול תמיד, והפתוח בנשף ההוא; בחדר הזה ישבה קטורה לפנים ותתהלהו בזמת לבבה, ומרים הכינה אותו ותפארהו בכל שכיות החמדה, בו

מטה כבודה אשר רפדה אותה מרבדים חטובות אטון מצרים ושלחן ערוך לפניה, עליו כל מאכל תאוה, מגדנות, ממתקים ויין הטוב עם שמן המור וכל ראשי בשמים ; עליו מנורת זהב וגולה על ראשה, ומרים העלה נרותיה, ותלבש הוד והדר ותשב על המטה הכבודה, ולבבה הולם פעם.

חדל שאון מעיר, אך נשמעו נגינות שותי שכר המאחרים בנשף בבתי היין, החשך כסה ארץ, כי ליל כסה הוא באחרון לחדש, אך אורה ושמחה שאננה למרים בחדר משכיתה. עד כמה פעמים נגשה אל הדלת, הקשיבה קשב ואין כל רגש, זולתי המון רוח נושבת בענפי העצים, כלו עיניה מיחל למשוש לבה תאות נפשה, ולבה בטח בדברי מנוח ובדברי הספר אשר שלח לה עוזיאל על ידו, ובכל זאת פחדה פחד, אולי דבר מה קרהו בדרך, כן חשבה מחשבות, ונפשה ירעה לה.

עודנה מפחדת מדאגה מדבר, ואזניה קשובות, והנה קול מצעדי גבר, ותפעם רוחה בקרבה, וכרגע והנה קול דופק הדלת בלאט ואמרות נעימות נשמעות לאזניה לאמר: פתחי לי מרים יונתי תמתי, פתחו לעוזיאל בחירך ההולך לאט כמי השלוח.

הדברים האלה היו נזכרים למרים מנשף חשקם, כי כן אמרה לו אז בשבתם יחד בחביון אפריונם, ולא שמעתם כל אזן, והדברים האלה היו לה לאות, כי פי בחירה מדבר אליה, ותגש מרים ותאחז בכפות המנעול ותפתח הדלת, והנה איש תמודות הדור בלבושו ובמראהו בא החדרה ונצב לפניה, עומד ומתבונן במרים הנמוגה, אשר עפעפיה כתהומות נבקעו, נפעמה ולא יכלה דבר. באין אומר ודברים, נפלה על צוארי עוזיאל אשר חבק אותה בזרועותיו, ושניהם בכו מנהמת לבם מספר רגעים עד אשר אין בהם כח לבכות, נמוגו נמסו מדמעה; וכאשר עבר המון לבם הסואן ברעש, אז פתח עוזיאל שפתיו ויאמר: השלום לך מרים יונתי, שביה בת ציון, השלום לך משאת נפשי, מקור אנחתי ודמעתי עד כה היי לי מעתה מקור חיים!

האח אורי וישעי! קראה מרים, עוזיאל אישי, אישון

עיני

עיני ! העוד אשאף צלך , ותחבקני ימינך ? הן שרק לך ה׳ מקצה ארץ ויביאך בשלום אל יונתך תמתך , ההומָה לך זה כמה שנים .

זאת דברה ותכרע לפני ה׳ , הסבה פניה לפאת דביר הקדש ותשא כפיה להודות לה׳ חסדו . ועוזיאל אמר : שאי משאת נפשי לבבך אל כפיך להודות לאלהי חסדנו , נשפוך לפניו דמע גיל ראשית נסכנו , אולי יראה בעניֵנו ולא יוסיף עוד להפרידנו .

ומרים מדברת לפני ה׳ בדממה וקול לאמר : אֵל נורא עלילה על בני אדם , מה נורא מוסרך ביסרך אנוש בעת אפך , ומה נעמו תנהומיך בעת רצון . ועתה אלהי ישעי , הלא אתה ידעת שאתי בחיקי מכאובים רבים , לקחתי מידך כפלים ככל מחמדי הראשונים , למן היום אשר ברח אישי מחמת המציק , העוד לא נרצה עוני ? התנין אני כי שם עלי אחז משמר ? הנחש אני עלי דרך , כי גדר דרכי ולא אצא ? צעקתי לפניך ה׳ נשאתי מרום עיני , ואראה כי השמים על ראשי ברזל , ואין מקום להפלתי , וימים על שנים חלפו לי בעברת אחז , ולילות עמל מנה לי חרון אפו , ומה שאלתי ממך ה׳ בשנים הרעות ? לא לחדות בשמחה את פני אישי , כי אותה לא קויתי עוד , הלא על אישי זה התפללתי אליך לשמרו באשר הוא שם ; ואשר לא פללתי הראיתני היום , ראיתי את פני אישי , בו כל חיי רוחי , אות הוא כי עוד תאיר אלי פניך ה׳ , על כן גם אני אשא פני אליך , אלהי נחמתי , ותודתי תמיד תקדמך , היה נא סתר לנו מצר , ואל נוסיף לדאבה , החביאנו בצל ידך אתה אלהים שמחת גילנו .

וככלות מרים לשפוך לבבה לפני ה׳ , קמה ותגש אל עוזיאל אשר לאט פניו ויבך , ותפול על צוארו עוד , ותאמר : צבי מֻרת צבי תפארתי , עתה הנני לך , ואתה לי , עתה שבה עמדי ונשתעה יחדו , עד כמה פעמים ראיתיך בחזיונות לילה ואדבר עמך , עתה אשׂבעה בהקיץ תמונתך , וכל אנחתי

השבתי

השבותי, ונסו יגון ואנחה, ושלמו השנים הרעות, וששון שמחה ישיגונו מעתה ועד עולם.

ועוזיאל ישב עם מרים על מטה כבודה ויחבק אותה, ויאמר: יפיפית רעיתי כברוש רענן ומראך נאוה, כן הגידה לי גם יהושבע מדי דברה בך, העוד יכירני מקומי עמך תמתי? האין מגור מסביב? אנכי באתי הלום דרך הגן ואת דלתו סגרתי. השקט אישי ומשושי, ענתה מרים, הנך בחדר יונתך תמתך, משמרת אתה עמדי, והמכשלה הזאת תחת ידי, עמדי נפשך בטוב תלין כמו בירחי קדם, אשר שבו עתה אלינו; נתעלטה יחד בהשקט ובבטחה, אל תפחד אישי ממחתה, כי לא תקרב באהלנו, הלא צורריך שכחוך זה כמה שנים, וגרי ביתי ואמהותי לא ידעוך, כסוכן ביתי תהיה בעיניהם, ונפשי הלא יודעת כי זה אישי ובחירי אשר קנני על יד נחל השלוח! ובדברה זאת נשקה לו, ותאמר: הלא אחד אתה לי ואחת אני לך בצרה ובעת רצון, ראה נא אישי הבגד הזה אשר לבשתי היום, אותו לבשתי בנשף חשקנו, בעת כלולותי, עודנו כבבודי חדש עמדי, לא אכלו עש.

כחסד נעוריך באור פניך, ענה עוזיאל בנשקו לה באהבה וחן, ומה טוב ומה נעים שבתנו יחד לפני ה׳, כי לא יחרף לבבנו מימינו, אנכי על כפים חַקותיך, וזכרך חָשַׂך אותי מנכריה אמריה החליקה.

ותָמתי יודע אלהים, ענתה מרים הנמוגה מהמק עליצותיה, אנכי שמרתי לבבי ממחשבת און, ואלהים שמר לי חסד עלומי, ומה טובה זאת המַרגיע בזרועותיך! אשחרך אישי השיבה נפשך השוקקה מנַחת שלחני הערוך לפניך.

נפשי שבֵעה שמחות את פניך צפירת תפארתי, ענה עוזיאל, ובנפש מלאה כל טוב באתי ירושלימה. כי שמחת עולם הקרה ה׳ לפני על דרכי, ומה נמלצו אמריך ידידות נפשי באמרך: מה נורא מוסר אלהים בעת אפו ומה נעמו תנחומותיו בעת רצון, ומי יערוך שמחתי בראותי את פני אליפלט בננו, פרי אהבתנו, ראיתיו במלון אשר לרגלי המצודה, גם נדברנו יחד, אנכי שמעתי תהלתו מפי יהושבע,

דימתיו

דמיתיו ואבגהו, אך ראיתיו בו רבות על השמועה אשר שמעתי; אכן בן פורת הוא, זרע ברך ה׳ לשמחת הוריו, עד כמה פעמים רציתי לפול על צוארו ולקרא: בני, אישון עיני! אך החשיתי, ותמון רחמי אליו התאפקו, כי עוד לא באה העת לקרוע המסכה הנסוכה עליו; קראתיו בשמו, ולא ידע כי אביו אני אשר בילדותו חשתי מפלט לו, מרוח עריצים, מחמת אביך אשר אמר להכחידו מארץ החיים, צפנתיו בין חשוכים, למען תראה חיתו באוב, קטן נתתיו בעמו, למען יגדל, הן מתנות שלח לך אשת חסרו, משלל דמשק, עם ספר חתום, הלא הם עדי, האמנם רק אשת חסדו את.

ובדברו זאת הוציא את היקרות מצלחת בגדו ויתנם למרים, אשר התבתנה בם ותאמר: הן שורק נטעו ידינו נטע שעשועים בין חציר העם, ועתה ישגא כארז בלבנון. כן אישי משוש גילי, לא ילדנו לבהלה, בן פורת שתלנו בין עצי היער, ויתחר בארזים ולא עממוהו, ויתבולל בין חשוכים ולא נדעך אורו, ועיניך הלא ראו מראהו כהלל בן שחר, התפאר עלי אישי, כי בן אמצתי לך, והוא יתן מעדנים לנפשך, בין חציר העם צמח, אך אני יצקתי רוחי על זרענו, ואבינהו ואבוננהו, והנה הוא עתה תפארת בחורים, ואבות לבנים יציגוהו למופת ויתברכו בו; הן חותם תכנית הוא כליל יופי ומלא רוח חן ורוח גבורה, ארמוני עם יפה עינים, כמוך הוא ידידי העשוי לבלי חת, הן כחו במתניו, וזרועו מושלה לו למשוך קשת גבורים, וידו בערף אויביו, ישחק לתרועת מלחמה, עליו תרנה אשפה, והוא לא ישוב מפני פחד, כי אם יעוף בכתף צריו, ובעים רוחו ימחץ, יטרף, וגבורת ישע ימינו מודעת בכל הארץ. גם דעת קדושים למד, ועם אלהים ועם קדושים הוא נאמן; זה צפור שעשוענו בן יקיר, זה ילדתי לך, טפחתיו אף רביתיו. יש אשר ישתומם הנער על אהבתי אותו אהבת אם רחמניה, כי בני אקראהו, ובראותי חין ערכו אקרא לו משוש גילי, גם אשקהו שפתים, והנער הסכין דרכי, עד כי יקראני אמי, אז ישיש לבי בקרבי, ועד כמה פעמים השיאני לבי

גם

גם אני לפול על צוארו ולגלות לו סודנו . ואחת היא אשר תעצרני, הלא הגידה לך יהושבע רעותי, כי שוגה קציעה בתה באהבתו, כי מי מעלמות תראהו ולא תאהבהו? ואף כי קציעה הרואה תמיד טובו ויפיו? הן לוית חן תהיה לו כמוני לך, אך מה לעשות, והמלך אחז האביד תקות הרעים האהובים, כי בעוד מעשיהו בנו חי, היתה קציעה יעודה לו, וגם אז נשאה עיניה אל בננו, אך החרישה באהבתה, ועתה אחרי מות מעשיהו, והמלך יעדה לדניאל או לבן אלוף אחר, עתה תבטא קציעה אהבתה בשפתיה, תגיד את כל לבה לפני תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך, ומה עגמה נפשי לקציעה ולאליפלט, והיה בהגידי לבננו מה מולדתו, וגדלה מאד שמחתו, אך גם תצלח כאש חמתו על כל הנותנים מכשול ומוקש לפניו; הלא הגדתי לך אישי ידיד לבבי, כי בננו זה מר נפש הוא העשוי לבלי חת, שמיר ושית הוא במלחמה על אויביו, ואף כי בשמעו כי קציעה נאוה לו, בהיותו בן מרום עם הארץ והטר מגזע המלוכה, וצוררי בית אביו שמו מוקשים על דרכו, והתגעש והתנשא כאריה, ושלח רסן מפניו ולא ישוב מפני כל, וקם ולקח את קציעה ידידות נפשו ומשך אותה, והיא תרוץ אחריו, אך לא עד מהרה תרוץ בת משנה המלך, ועד מתי יתחבאו הרעים האהובים מפני אלף רודפים אשר ישיתו עיניהם לנטות בארץ? על כן אמרתי: לאט לו לנער לאליפלט, ואף כי עתה אשר שב ה' את שבותך אישי ויושיבנו יחידים בנוה שאנן כירחי קדם, עתה הלא נוכל לשית עצות בנפשנו.

האח ידידות נפשי, קרא עוזיאל בהמון עליצותו, אשק נא שפתיך הנוטפות נפת, ומרים תמכה ראשה בין זרועותיו ותאנח ותאמר: מי יתן זאת מנוחתי עדי עד בין זרועותיך תומיך גורלי! ומה זאת עיניך צופיות כל פנות חדרי, ואת מי דאגת רוח אפי?

אין דבר, יונתי תמתי, ענה עוזיאל, הן עלה עתה על לבי זכרון ירחי קדם, הלא בחדר הזה קננה אז לילית, קטורה רבת המהומה, החליקה לי אמריה, ורוחי

זרת

זרח לתאותה, ופה חלק עשה לה מרחה, ויאת אידה כסופה, ובמפלתה ראינו, אז שמחנו אלי גיל בנשף חשקנו, ושמחת עולם היתה על ראשנו, כשמחה הזאת תהיה לפרי אהבתנו, לאליפלט בננו בשמעו את אשר לא פלל לשמוע, מה יגל אז לבו ומה יתרומם דמיונו, כגוזלי הנשר אשר ישאו מרום עיניהם ויראו אור בהיר בשחקים, אז יעלו אבר כנשרים גדולים, ישסעו בכנפיהם עבים חשוכים, יקרעו עננים קודרים ויעופו בגאותם שחקים אל מרומי על, ששם לשמש אהל בהם, האף אין זאת יונתי?

ידעתיך ידיד לבבי, ענתה מרים, כי מליצה חידות לך, על כל מראה עיניך; כן כתבה עליך יהושבע רעותי, וכמעט העירה בי רוח קנאה, ואולם ראה נא אישי משושי מרוב דברנו בבננו, לא קראנו את מכתבו החתום אשר שלח לי על ידך.

ובדברה לקחה את הספר ותקרא באזני אישה כדברים האלה:

כנהר היוצא מעדן הנפרד לארבעה ראשים, כן לב כל בחור ביהודה לפלגות אהבתו, והיה גם הוא לארבעה ראשים, בראשיתו יאהב את הוריו אשר מהם לו תוצאות חיים, ואף חבב הוא עמו, וכבודו יקר בעיניו, ובאהבתו את עמו יאהב את הארץ אשר עמו שוכן בה לשבטיו, ועל שלשה אלה נעלה כבוד ה' השוכן בהיכלו בירושלים.

זאת התורה אשר שמת לפני, מרים הכבודה והעדינה! תורת אם רחמניה לעבדך לאליפלט אשר כבן אמצת לך, כי אבי ואמי עזבוני, ואת אספתיני; כטל מאת ה' היה לי חסדך, וכגשם נדבות—נדבות פיך, אשר הולידו אף הצמיחו ברכה בנפשי, העירו רוח גבורה בקרבי; הלא מודעת היא לך ולכל הכתוב לחיים בירושלים, מדי דברך עדינה בגבורים אנשי השם, רומם היה תמיד תחת לשונך שם אדירך כל חפצך בו, הלא הוא עוזיאל בחירך משוש זכרך, מדי דברך בראשית דרכו אליך אורו עיניך, צהלו פניך ועפעפיך נסכו דמע נדבות לשמו ולזכרו, וגם לי היה זכר גבורותיו למופת, אמרתי אני בלבי: מי יתנני גבור מלחמה כעוזיאל איש החמודות, או אז בשוב ה' את שבותו תציגני

מרים

מרים העדינה לפניו ואמרה: ראה אישי, זה מטע ידי להתפאר! כיונק מארץ ציה עלה לפני ואטעהו שורק, וזה הוא מתערה עתה כאזרח רענן, והיה גמולי מאת ה' שכר פרי הבטן; ועוזיאל איש החמודות כשמעו את דבריך יאיר גם הוא פניו אלי ויאמר: הן מרים אשתי העדינה היתה לך כאם רחמניה, לכן אהיה לך גם אני לאב, וה' יתן לט בן במוך.

אלה הם הגיוני שעשועי, בם שגיתי תמיד, והם הרהיבוני בנפשי עוז לעשות לי שם בגבורים, ואגבר חילים בין נערי שרי המדינות, הם התפארו עלי בתפארת אבותם, ואתפאר אני עליהם ברוח גבורתי, ואהי נלוה אל מעשיהו בן המלך אשר הצלתיו משאון קמיו, ותראני קציעה היפה-פיה ותמשכני חסד, אז עבר על בן המלך רוח קנאה, וישימני אל מול פני המלחמה להשבית מאנוש זכרי, ויושב בשמים אשר ישחק לגאות עריצים, שמני לשארית; מעשיהו נפל בחרב זכרי, ואני שריד חרב קויתי לראות חיים עם קציעה אהובתו ומשאת נפשו אשר פדיתי מחרפת צר, פרשתי ידי אליה, וגם נפשה ערגה לי, והנה קול קורא מאחרי: לך אשורה, ואנכי אחור לא נסוגותי. בבכי הלכתי מאת פני קציעה, שמתי פעמי לדרך רחוקה עם המלאכים אשר שלח אחז אשורה, יאהי נלוה אל צבאות אשור בהצותם את בני ארם צוררי יהודה, גם שם עשיתי לי שם ואת עצומים חלקתי שלל דמשק, ממנו הרימותי עדי עדיים לך מרים העדינה; ואני ידעתי כי כל זהב אופיר וכל אבני חפץ לא יתנו ולא יוסיפו לתפארת נפשך, כי מאד נעלה, ומנחתי זאת אגיש לך כמנחת זכרון, למען תראי כי מטע ידיך נשא פריו.

את עצומים חלקתי שלל, גם הוצאתי ממסגר אסיר, את דניאל מבית כלא; גם מארם נהני ה' בדרך צדקה, שמעי זאת מרים והשתוממי, כי הביא אלוה בידי את המעשה אשר עשה עוזיאל אישך, וכאשר הציל הוא את חפצי-בה הלקוחה למות מיד הכושי, כן הצלתיה גם אני מיד בן הכושי, ומיד העריצים החברים לאיש המשחית אשר התנקשו גם בנפשך

העדינה

העדינה ויתנכלו להמיתך, הן אלה היו מלאכי מות שלוחים מאת קטירה ורעומה בתה, הנשים הארורות, אנכי הצלתי מפיהם דבר אמת, ואחרי כן הביאותים בתחתיות ארץ, ואין איש יודע עד מה, זולתי חפצי-בה אשר תגיד לך פרשת הדברים אשר אסתירם עד עת מצא, כי למועד שמור חרון אפי לקטורה ולרעומה בתה זעומות ה׳, בחלקות אשית לרעומה בתה השוגה באהבתי, ודרכה בראשה אתן, לכן עוד הפעם אשאלה, והיה זה דברי נעלם עד עת מצא.

ואת מרים הכבודה שבי בטח, וה׳ ישיב לך את נדחך, את עוזיאל אישך זה בחרתי בדרכיו, ועיניך עוד תראינה אותו בצל קורתך, ויגל כבודך בו, וראו עיני שמחתך, ושמעו אזני באמרך אליו: את הנער הזה אספתי אל ביתי ואקרא לו בני, אף אתה אישי דעהו וקרא לו בני אליפלט.

הנני עתה במלון במצודה ונוספות אשים על דברי אשר ערכתי אליך מנוב, אך רוח אחרת עתה בי, עד כה הרחיב ה׳ לבי, הרחיב צעדי תחתי, עתה צר לבי, צרו צעדי, כי שמועה שמעתי, על כן נפעמתי, עליתי על מגדל צופים לבבי, משם חזיתי את ירושלים קרובה אלי, ותקותי רחוקה ממני, חזיתי ותשתפך עלי נפשי, ואשלח דברי ומנחתי ביד מנוח החברוני וביד אלידע זה קראת להיות לסוכן על נחלתך, יתן ה׳ ובאה אליך הברכה לרגלו, כי איש חמודות הוא וירא ה׳, ואנכי איחל למוצא פיך ולעצתך, למען ארע האבוא בעיר, אם אחדל, כי ירא אנכי מעתה לראות את פני קציעה היעודה לאחר מטעם המלך, כי למה אהיה משגע ממראה עיני ולמפגע לה? שלחי נא אלי מרים עדינה את דבריך ביד אחד משרתי ביתך, והיו נר לרגלי.

את כל דברי המכתב קראה מרים באזני עוזיאל אישה, ומעיהם המו למחמד נפשם, רתחו בקרבם כקדח אש המסים, ומרים פתחה פיה ותאמר: ומה תענה אישי לאישון עינינו ההולך ידדריד. ומה [illegible] לאה דרכו בחפצי-בה אשר קמה עליה

עליה פעמים צרה ? מידך היה לה החסד הראשון ומיד בנך החסד האחרון, הלא שוש תשיש על בן אמצתי לך, תגיל בגבורתו אף תתענג על מתק שפתיו ועל אמריו כי נעמו.

ולי מה יקרו דבריו, ענה עוזיאל, כי רוחך תמתי דברה בו, ודבריך לא יליזו מעיניו בכל הליכותיו, כדרור הוא לעוף אל ארץ מרחקים, אל כל אשר יקראהו שלום עמו וארצו, ובכל אשר יפנה ישכיל, כן עשה לו שם תפארת גם בפעם הזאת, אך למה זה תבכי מרים בת עיני ?

איך לא אבכה ? ענתה מרים, ועיני עוללה לנפשו, כי עודנו עולל עוללנו בעפר קרנו, השלכנו תפארתו אל אבני חשך, האבדנו תקות ימי עלומיו, כי שפל רוח הוא וחשקו מרום מנגדו על גפי מרומי קרת, הן קציעה שאהבה נפשו אילת אהבים היא, וכל רואיה יגידו, כי לוית חן היא נאוה לבננו, וגם היא—כל יקר ראתה עינה בו, כהלל בן שחר הוא בעיניה, ולו צמאה נפשה, מתי ישוב ותחזת בנעימות פניו, לו היתה נעזבה לנפשה, כי עתה לא נתנה לאהר הודה, אך אחז יתנגה לאשר הוא חפץ בו, ונפש בננו שוקקה.

ומי תכן את רוחו יותר ממני ? ענה עוזיאל, הלא אני ידעתי מכאוביו בראשית דרכי עמך, הלא תזכרי ידידות נפשי עת בקדש חזיתיך בעלותך אל הר בית ה׳, ופניך האירו אל עבר פני ותופע אלי נהרה, ותתחמקי ממני כרגע, וממשוש חגי שבת ; אז נקרה נקרית אלי על יד נחל השלוח, ונפשותינו נפגשו, ואנכי חקרתי לדעת דרכיך, ובדרכי סירים ובמעקשים באתי אל בית אביך, כי אהבתך היתה אור לנתיבתי ותורני נתיבות מרמה, הן ראשית אהבתנו היתה כמהבא רוח ואחריתה כאור נוגה, לכן הניתי ידידות נפשי, הניתי לאהבה, כי היא תפליא עצה, תורה דרך לרעים אהובים, והדורים לפניהם תישר, אך הקשיבי נא תמתי לקול השומרים הסובבים בעיר, קול משמיע כי עברה חצות ליל, ואנכי לא אלין פה עד אור בקר, כי אם אעירה שחר בטרם יקומו גרי ביתך.

ומרים

ומרים נאנחה ותאמר : כן דברת ידיד לבבי, הן ענג נפשנו גנוב הוא אתנו, לכן נשים קנצי למלין ונשים בה' מבטחנו, כי לא יפריד עוד שתי נפשות הדבקות יחדו.

ז

עוד עוזיאל ומרים אסירי התקוה אסירים בחבלי אדם, עליזי אהבתם ותמתם, נחלת שדי ממרומים לטהורי לב, ישוקדי און לא ישנו.

עברה חצות ליל ולא נשמע עוד שיר גם מבתי היין, בעת ההיא הלכו שני אנשים באחד הרחובות הצרים בירושלים, האחד היה גלעדי מחבר כהני בית אל, והשני היה איש אפרים והוא תושב בציון מימי המלך עוזיהו ושמו פשחור, איש עושה מזמות ויועץ בליעל, אשר ידע את כל בתי ירושלים ואת כל הנעשה בם.

ואנה תוליכני פשחור, שאל הגלעדי. הלא אמרתי לך, ענה פשחור, כי אל בית היין נלך אשר שם בעליו כרמי, אשר זה מחדש בנה ביתו ויתנכהו לאנשים כערכנו, הן בו מושבי בלילות, כי בו תכון כל עצה בעוד מורסי יין לנגדי.

ובית כרמי היה פתוח כל הלילה, ואליו התלקטו מתי שוא ונעלמים, תרבות אנשים חטאים, חומסי מזמות על היושבים לבטח, ושותי כמים עולה מצאו נתיבות בית כרמי באפל ובחשך, ואליו בא גם פשחור עם רעהו הגלעדי אחד מחבר כהני בית אל. הבה כרמי! אמר פשחור, הבה יין למרי נפש, יין מסיר עצבת ונותן דעת ערמה ומזמה.

הן ערום אתה ידידי בשכבך ובקומך, ענה כרמי בשחוק, ומי כמוך שותה יין חמסים? הוי נוכל ערום, ענה פשחור, הלא מפי תבוא הברכה אל ביתך. וכרמי נתן להם יין ושכר ויאמר: היין הזה הוא נחל נובע עצה, שתה פשחור מן המשקה הזה, ועיניך תפקחנה. זאת דבר כרמי וילך,

ופשחור והגלעדי שתו , ויאמר הגלעדי , הן כסף נתן לי עמרי בפגעי בו מעבר למלון המצודה , כסף חלף הבשורה הרעה אשר בשרתיו על אבדן בן הכושי וצדקיהו , ועוד שלישי למו מחבר כהנינו , שלשה אלה היו בני חיל העשוים לבלי חת , הה ! הם אבדו דרך , וצידם נמלט , ואנכי חפשתים ולא מצאתים , כמו פצתה האדמה את פיה ותבלעם , לו חבר אריות פגשו , כי עתה התיצבו בפניהם , כי חמושים יצאו , צר לי עליהם כי קֻמטו בלא עת , לפתע פתאם בא שברם ולא תשורם עיני עוד , הן אנכי הגדתי להם , אך שוא לכם לרדוף קש יבש , מה בצע בדם אשה ידועת חלי ההולכת למות ? אך כמשור ביד מניפו כן אנחנו ביד עמרי אשר רוחו תנחנו , והוא שלחם לבצע גדולות מאלה , גם צדקיהו ובן הכושי ששו כגבורים לרוץ ארח , כאשר יגילו בחלקם שלל , ולא ידעו כי אל רפאים מעגלותיהם , ועמרי הגיד לי , כי רב טוב היה צפון לצדקיהו , ויצוני להגיד לך על ארות הנפשות האובדות , למען תחקור ותדרוש דמם , ולהתיעץ עמך גם בדבר מרים אשר אישה מסתתר במקום פלוני אלמוני הנודע לעמרי , הן הוא גלה אזן מרים על זאת , והיא לא האמינה לו , כי אותות תשאל , ואתה פשחור ידידי הלא חכם אתה משבעה משיבי טעם , וכל תעלומה תוציא אור , ולב עמרי בטח בך , כי תחקר ותדע , אנה באו שלשה האנשים השלוחים מאתו , ומה הם האותות אשר אתן למרים , כי הנני גם אני להוחיל שבעת ימים עד בוא דבר עמרי אליו , ואז אבוא אל בית מרים ודברתי אליה על דבר אישה , אולי יצליחו דברי , הלא ידעת את אליפלט האמון אצלה והנאמן בכל ביתה , שאל ממנו בשם עמרי והגיד לך כל אשר תאבה לדעת , כי לא תכחד ממנו מרים מאומה .

ככלות הגלעדי לדבר ופשחור הניף את כוסו תנופה ויאמר : יחי פשחור ויחי לבב כל הבוטחים בו ! הן דברת היום דברים באזני , וכאשר באו באזני כן יצאו מלבי עד אשר באנו אל בית היין , עתה אבין מה ירזמון מליך , כן שלשה אנשיך

רדפו

רדפו אחרי חפצי-בה ויאבדו מתוך הקהל. אך יש פה איש קרוב לחפצי-בה והוא יהיה לי מקור נפתח, ואולם איש הרוח הוא אוהב שערי ציון ושונא אפרים, לכן אבקש תחבולה להביאו אל שערי אפרים, נחקרהו ונדרשהו, אולי נציל מפיו דבר אמת בשבטים נוראים, האח! ראיתי ראשית לי.

ובדברו זאת הגיח השכר אל פיו: ויאמר: הן עשה אעשה גם יכול אוכל, הן שותה אני יין ושכר מימי המלך יעוזיהו, כן שתיתי וכן רויתי כל ימי יותם וימי אחז, המו גוים, נלחמו ממלכות, ובטני לא תחסר המזג; ואתה אל תראני שאני חכלילי עינים מיין, כי עפעפי יבחנו, אנכי אתן את לבי לחקור ולדרוש, וטרם ארע דבר לאשורו לא אגיד לך מאומה, ואחרי הוציאי לאור תעלומה, אז אעשה דרכי שמרונה, גם אעלה בית אל במנחה, כי כסף מלא ישקול לי עמרי די שתות ימים על שנה.

הלא מצער הוא, ענה הגלעדי, עשה מעשיך בהשכל ובדעת, וכסף מלא תקח מיד עמרי לבד שכרך מעוזיאל איש מרים, כי הרבה הוא מאד. כן נדברו מתי שוא אלה איש לרעהו, וישתו וישכרו עד ראש האשמורה השלישית.

ועוזיאל ומרים הקיצו לראש אשמורות, האח! קראה מרים הקיצותי ועודך עמי אלוף נעורי! הציקתני רוח ששוני. האומנם, ענה עוזיאל, האומנם עוד אראך אילת אהבים ותחבקך ימיני. הן ראות פניך לא פללתי עוד, והנני רואה עמך אהבה וחיים! הכשמחת גילנו עתה לא תנוב על אדמות? השיבה מרים, הלא אותה אצל אלהים לאדם רב, רק לנו יקרה היא מאד, בנפשנו נביא שעשוענו, אכן אהבתנו לנו ברכת שמים מעל, אשר לא לארץ היא!

כן דברת רעיתי, ענה עוזיאל באנחה, משוש לבנו גנוב הוא אתנו, ותענוגיו ושעשוענו כמים גנובים ימתקו לנו, ואולם ספרי נא לי יונתי, איכה עברו עליך השנים הרעות למן היום אשר בא אידנו כסופה ויסערני מבין זרועותיך. כבוא אלינו עזריקם נגיד הבית—צדקתו בארץ נשיה—כבואו להחיש מפלט לי, כי לולא הוא שהיה לנו, כי עתה לא

ראיתי

ראיתי כיום אור פניך, לכן ספרי נא לי יונתי מכל אשר עברו עליך, שפכי לבך אל חיק אישך.

ומה אגיד ואספר לך משוש נילי? ענתה מרים באנחה, הלא בהגיגי בעת הרעה ההיא יחרד לבי בקרבי; אתה עזבתני ואנכי התנפלתי לפני ה׳, חליתי פניו בדמעות שליש לאמר: צוה נא ה׳ את מלאכיך לאישי זה יודע שמך, לשמרו בכל דרכיו העבר עיני רודפיו מראות מסתריו. הידעת אישי כי רודפיך שמו עליך שלשה ראשים וידקוק דרך הירדן על המעברות, גם דרך אדום ודרך מצרים, כי באפרים לא שלח אחז לרדפך, בדעתו כי ישטמוך בני אפרים. ואנכי שלשה ימים ושלשה לילות לא אכלתי ולא שתיתי, בחשך רפדתי יצועי, ובדמעתי נמס ערשי, ומקצה שלשה ימים שבו הרודפים ויגידו כי לא מצאוך, אז היתה לי הרוחה; אך אבי היה נצב לי כצר, גיד ברזל היה ערפו, שכח חנות, קפץ באף רחמיו, ובעת אשר נגרשתי מבית תענוגי, לא אבה לאספני אל ביתו, נחלת הורתי, אז התנגשו באו לי צרות רבות ורעות, את קובעת כוס התרעלה שתיתי מציתי, ואלהים העמידני בכל זאת, החייני כיום הזה, אך למה אכביר מלין רב לי כי עוד עין בעין אראך, ופה אל פה ארבר בך.

יונתי תמתי! קרא עוזיאל בחבקו אותה בהמון רחמיו, רבת שבעה לה נפשך העדינה, זאת ידעתי מפי יהושבע, ואולם גם אנכי לקחתי מיד ה׳ מלא חפנים עמל ויגון, דין רשע מלאתי על לא חמס בכפי, אנכי צלחתי את הירדי אתחבא בסתר קנים ובצה, קמתי בלילה ואלך אט ארחות עקלקלות, חרדתי מכל שאון עולה באזני, ועצמותי רחפו מכל מראה עיני, את צל ההרים ראיתי כאנשים הקמים לרדפני; כן רגזה ארץ תחתי, עד בואי אל ארץ מואב, שם ישבתי בין נדחי יהודה, ויראני אחד שרי מואב, כי יודע ציד אני, ויקחני אל ביתו, כי אהב ציד, אמרתי שם ינוח לי, וה׳ הקים עלי רעה מביתו, כי אשתו נשאה עיניה אלי, ואנכי ברית כרתי לעיני, כי פניך ידידות נפשי הלכו עמי, וזכרך מנעני מפשע רב, אך המואביה הפרה

שותה

שוחה לנפשי, ובטרם גמלה רעתי חשתי מפלט לי אל ארץ מצרים, הלא עד מהרה ירוץ דברי, ואך תלאותי כנחשים זחלו, ואולם אל תפחדי ואל תרהי חמדת נפשי, כי כפלים ככל תלאותינו יביא לנו ה' שמחות וגיל, ושקטים ושאננים מכל פחד נשב בהיכל ענג ואהבינו ישמחו בנו. ועתה ידידות נפשי אקומה, כי עוד לא באה לנו עת המנוחה, אצא מזה טרם עלה השחר ואלכה לי אל משכן מנוח, ובבקר השכם שלחי רץ להביא את אליפלט בננו הלום, ובא לעת הצהרים, ואז אבואה גם אני אל ביתך, ונודעתי לך בשם אלידע ושמת אותי לסוכן על נחלתך, ואת תהיי לי כגברת עדינה.

אני אהיה לך גברת עדינה, ענתה מרים, ואתה תהיה אלוף לראשי, אך נחשוך נא דברינו למחר, כעת חיה אשר תבוא אל חדר משכיתי, ועתה לך מזה לשלום ופנית לאהלך אל משכן מנות.

זאת דברה, ועוזיאל לבש שמלותיו, וישק למרים אשתו ויפן ויצא, ומרים נותרה כחולמת.

וכמו השחר עלה ומרים לבשה שמלותיה, ותצו את מגדיאל האדומי לרכב על סוס קל, ולהביא את אליפלט ממלון המצודה, וימהר מגדיאל לעשות כאשר צותהו גברתו; ומגדיאל זה היה שבוי על ידי אליפלט, ולא אבה עוד לשוב אל ארץ מולדתו שעירה, כי אהב את עכסה שפחת מרים, גם נשא נפשו אל תקוה רחוקה, כי מרים תשיתהו לסוכן על נחלתה, ונפשו ירעה לו, בשמעו כי נכונה מרים להביא סוכן אחר אל ביתה.

הבקר היה הולך ואור עד נכון היום, ומרים צותה לטבוח טבח ולהכן לצהרים, כי היום ההוא יום החדש, ועתה יאכלו קרואים חדשים גם ישנים, הלא הם: אליפלט, מנוח, ואלידע: ועכסה שלחה להגיד לקציעה, כי מנוח שב מהלבנון, מקום שבת אמה, ואורח עמו, הלא הוא אלידע הבא כסוכן חדש אל בית מרים, וגם אליפלט הנה זה שב מאשור; ותלבש קציעה את בגדיה החמודות, ותשב במרכבת כבודה ותבא אל בית מרים.

כבוא קציעה הביתה ומרים שמחה לקראתה, ותאמר:

מה נתנת היום קציעה בפאר עדיך ובמשבצות זהב לבושך, כל בגדותיך מור ואהלות וקציעות, וריח שלמותיך כריח לבנון! לכן ברוכה את חמדתי כי באת אלי ליום החדש, ועמדי תאכלי בצהרים, כי הנה קרואים יבואו עוד מעט אל ביתי, הלא הם: מנוח ואלידע יושבי הלבנון, ואליפלט בן ביתי השב מאשור ומארם.

לשם אליפלט ולזכרו התאוששה קציעה, ואור נגה על פניה, ותאמר אל מרים: וגם את עדינה מה טוב מראך ומה נאוה, כמו אמר לך ה׳ שובי לימי נעוריך, ומי יתן ובא היום אישך בצל קורתך, כי עתה ישכח את השנים הרעות אשר עברו, למן היום אשר נפרד ממך עד יום שובו אליך, כי ימצא את מרים ידידות נפשו כאחת העלמות יפות בציון ואם תאבי לדעת כי לא חלקות אדבר, הבה אנסה דבר ושחוק אעשה לך, הן מנוח ראה אותך, ואלידע הלא עוד לא ראה פניך, לכן אנכי אקדם פני מנוח לבל יגיד לאלידע מי זאת מרים הכבודה, ואת תצאי מחדרך, ואנכי אגיד לו כי עלמה כבודה את, בת אחד אלופי יהודה, וראית ונוכחת, כי כן יחשבך.

ראי נא בת משנה המלך, ענתה מרים בשחוק, מה שמחה ומה עליזה את היום, אך מה בצע בשובי אל ימי עלומי, אם אישי טרם ישוב אלי? שבי נא קציעה יפתי עמדי. כי עוד מעט ויושבי הלבנון יבואו הלום, והגידו לך את שלום הורתך ושלום דודתך.

עוד מרים וקציעה יושבות ונדברות אשה אל רעותה, ועכסה הנה באה להגיד, כי מנוח עם רעהו באולם הבית, ותאמר מרים: יבואו נא הלום. עכסה יצאה ומנוח ואלידע באו החדרה אשר מרים וקציעה בו, מפניהם קמו עמדו שתי הנשים, ועוזיאל הנקוב אלידע, הדור בלבושו ונחמד במראהו, כי שמחת לבו תשית עליו נוספות הוד והדר.

השלום לך מנוח? שאלה מרים, השלום ליהושבע רעותי, אם קציעה קרובתך, השלגם לנות ביתך העדינה, וברוך גם רעך הבא אל ביתי! שלום לי ולכל הנלוים אלי, ענה

מנוח

מנוח, והנה רעי אלידע אשר נכבדות דברה בו יהושבע, הנה זה בא היום להסתופף בחצרותיך עדינה, ולהיות סוכן על נחלתך, על היכליך, על שדותיך, כרמיך ועדריך.

שלום בואך אלידע, ענתה מרים בחן, יתן ה׳ ובאה הברכה לרגלך אל ביתי, הן עדות יהושבע רעותי נאמנה לי, לבי בטוח באמונתך אלידע ארוני ובתבונות כפיך, כי תדע לכלכל דבר במשפט, למען תפק רצון מסני.

חן ושלום לך גברת עדינה, ענה אלידע, באמונתי אחיה תמיד, ובאמונה ובתבונה אכלכל דברי, ואנהל את עבדיך ומשרתיך, הלא בחסדך גברת כבודה ועדינה תתני גם משפט עניים כאלה, ולא תחפצי להרבות כבוד ביתך ברעבון ביתם.

חלילה לי מעולה, ענתה מרים: הן האיש אשר כן עשה, נפשו לא חיה, ואני אחיה בשלום, ויחדו יחיו גם עבדי ומשרתי, וישבעו מטוב ה׳ ומברכתו אשר ישלח בהוני. וה׳ ישפות לך שלום עדינה, ענה מנוח, וככבודך החדש עמך תמיד, כן יואל ה׳ ונגלה גם כבוד אישך, ועיניו תראינה את נות ביתו הכבודה, הזורחת כשמש צדקה על נאות חמדתו, כי עוד תראי עדינה חיים בצל אישך, אשר יחביאהו ה׳ בצל ידו, תראי נעימות בימינו ויחדו עוד תראו זרע תאריכו ימים, וזרעכם ושמכם כימי שמים.

אמן כן יעשה ה׳! ענה הסוכן, כן ענתה גם מרים, וקציעה אחריה, ויפן מנוח אל קציעה ויאמר: הן אלידע רעי הנכבד יענה את שלום הורתך, כי נכאת לב ועצובת רוח באה אל משכנותי, ותפאר את אבלה בצחות ובלשון מדברת גדולות, ולאלידע רעי הנכבד השיבי תודות, כי דבריו הנעימים היו לה תנחומות אל, ואין חפץ לה עוד ברופאי גלעד, כי סרו עצבותיה, וחדשים לבקרים תחדש רוח נכון בקרבה; בראשון לחרש האביב תראי אותה בקרב היכליה, גם את שולמית אחותך תביא, וראית אותה וששׂ לבך, כי בדמותך ובצלמך היא, ואמך לה כאם רחמניה.

כמעט פצתה קציעה את פיה להודות לאלידע חסדו אשר

עשה

עשה לאמת, והנה מגדיאל הארומי בא אל הבית בפנים צוהלים, לבשר את מרים כי אליפלט הנה זה בא, וכראות מגדיאל את סנות ואת רעהו עמו נפלו פניו, וימהר ויצו להביא את אליפלט הביתה.

ואליפלט בא הביתה הדור בלבוש גבורים, באזור חלציו ובחרב על ירך, ויתיצב לפני מרים אשר קראה לו שלום, ותאמר לו: ה' עמך גבור החיל, אליפלט צעיר רודם. השלום לך מרים גברת כבודה ועדינה? ענה אליפלט, ולשונו לחכו דבקה בראותו את קציעה משאת נפשו בהודה ובהדרה, אשר גויתה מחטבה תבנית היכל, מתנוססת לפניו ברוב עדיה ובפאר שלמותיה, עיניו מלאו דמעה ותפעם רוחו בקרבו, גם בעיני קציעה הזהירו נטפי דמעה אשר מחתה במטפחתה, אך כרגע התאושש אליפלט ויאמץ לבו, ויאמר: השלום לך גם את קציעה עדינה, תפארת בנות ציון, שמחי ועלזי בת נדיבים, כי עשה ה' בארם נקמות, כי דמשק מוסר מעיר, רצין מלכה נפל בחרב אשור, ועמו הגלה הגלת שלומים קירה.

האח! ראתה עיני גם שמעו אזני, ענתה קציעה, ולא יספה דבר, כי נפעמה מאד. ומרים הבינה לה, ותשסע אותה בדברים, ותפן אל אליפלט ותאמר: ברוך אתה אליפלט בני בצל קורתי, וברוך ה' אשר השיבך בשלום הִנֵּה לבשרנו ישועה, כן ישיש אלהים בישע ויפיל כל צוררי יהודה.

וקציעה התאוששה, ותפן אל אליפלט ותאמר: דרך ככב מצפון, ומראש הררי קדם זרח אורו על ציון, הנך בא אליפלט הלום כמלאך שלום וכמבשר טוב לירושלים, הלא מעוזי היית ביום צרה ומגדל עוז מפני אויב, סכות לראשי ביום נשק, ובנפול בנות יהודה שבי ביד צר, הצלתני מחרפה ותשיבני לציון, עזרה בצרות נמצאת לי, ובמה אקדם פניך בחיר בחורי יהודה ופאר בני ציון?

זאת דברה קציעה ותופע עליה נהרה, ובתפארת רום עיניה הביטה אל פני אליפלט צור לבבה מכלל יופי, ונעימות אמריה היו לו כחמץ על נתר, נגעו אל עצמו ואל בשרו, כי אהבתה בקרבו כלפיד תבער, וכמעט יצר אמר לבלתי

ראות

ראות עוד פניה, והנה אין חשך ואין צלמות להסתר מפניה, מסערת לבבו הציקתהו רוח בטנו, כלו כליותיו בחיקו. אך שוא הסתר אהבה עזה כמות, אשר צופניה צפן רוח, כי נגלתה על פניו, אשר חבש בטמון, וכרגע זכר כי לא נאוה רפיון רוח לעזוז וגבור, אשר קציעה בתהלתה כבוד והדר תעטרהו, ויתאזר כאיש מגן, וימצא מענה במערכי לבו להשיב לקציעה על תהלתה, ויאמר:

אמנם עדינה! חשכתי חיתך מעבור בשלח, גם פדיתיך מחרפת צר, הלא גנון והצל הוא משפט כל איש מלחמה, ובעבור זאת אל תרבי לי תהלות בת נדיבים; אכן תהלות לגבור כרביבים עלי דשא להצמיח ברכה, אך מטרות עוז יבולון צמחי ארץ, ומרוב תהלות תבלה תפארת גבר, ויש אשר ינחילהו כאב אנוש, כי יבא לקחת במחירן כל יקר ראתה עינו, והנה שוא תמורתו.

ומרים הבינה סירותיו, ותאמר לו: לא כן בני, לא שוא מהלליך, כי בחיל תמורתם תעלוז, כי קנית לך בם שם חדש אשר פי יקבנו, הן בני אתה מהיום הזה, עדים אתה מנות ואלידע, כי פי דבר, ודברי לא אחלל, הן תהללך קציעה ולא בחלקות תשית לך, כי אם תגיד לך הגות לבה כאחת מבנות ציון השמחות בנקמות ה׳ מצריו, ובקנאתו לעמו ולארצו. ועתה גשה אלי בני מקוראי ואחבקך בזרועות כי ארחמך אליפלט משושי, ורחמי נכמרו עליך בזכרי את הדרך הרב אשר הלכת, שאל נא ממני בני מה תשאל ואתן לך.

ואליפלט נגש אל מרים אשר חבקתהו בזרועותיה, ותשק לו על מצחו, ויהי הדבר הזה לפלא בעיני מנות וקציעה אשר ידעו את מרים, כי מצניעה היא לכת, וגם בעיני אליפלט יפלא, אך לא חשב זאת עון לה, כי ברעתו כי כן הסכינה מרים עמו משחר טל ילדותו, ורוח חן ותודה לבשה אותו, ויען ויאמר:

אם רחמניה, המעט ממני כל החסדים אשר עשית לבן אמתך, ומה תוסיפי עליהם עוד? רן רבות עשית עמדי, כי

אמצתיני כבן לך, ותהי מחסי עוז מחרפה, מחסר ומכפן, ותקרביני בימין צדקך, ותביאיני אל היכלך ותקראי לי בני אתה, ותתני לי לקח טוב, ותתני לי יד ושם בין בני נדיבים, בין נערי שרי המדינות, ואהי רע לבן המלך, ואגבר חילים במלחמת מלכי הברית, ואתיצב לפני מלכים, כי שלחני המלך אחז עם מלאכיו לארח עמם להברה וללכת במלאכותיו אל מלך אשור. באשור טמא לא אכלתי, ובארם דמשק, לא באתי אל בית רמון להשתחוות; בהיותי בממלכות האליל עשיתי לי שם בגבורים, וצעיריהם השיאוני לעשות כמעשי הגוים ההולכים בחשך, אז זרחה לי שמך שמש צדקה, השיבותי אל לבי ואמצא בו יראת ה', היא אוצרך הטוב אשר צפנתי בלבי אוצר מוסר, אמרי בינה וכל לקח טוב, ששתי על דבריך, פקדתים לרגעים, ויצאו חוצץ כולם ויזהירוני בשמך מלכת בדרכי העמים ההם; כן יהיו דבריך נר לרגלי תמיד ונפשי תתענג על ה', ובכל מקום אשר אזכיר את שמו אברכה את שמך כבודה ועדינה, כי מידך לי כל שמחה וגיל, תפארת אדם וכל מעגל ישר, ומה יש לי עוד צדקה לזעוק את פניך? על כן אראה פניך היום כראות פני אלהים, ומה אשיב לך עדינה כל תגמוליך עלי? הן רבים ישובו תודה לאיש חסדם, למען יקצרו לפי חסד, ואת גברת עדינה זרעת לצדקה, ונדבות פיך היו לי כגשם נדבות על ארץ נלאה, ונפשי כגן רוה; הן כל אם שכולה צוררת לרבת בנים, ועינה רעה בבנים זרים, לא כן חזיתיך נפש חנינה, כי את בנך שכלה רעת אביך, ותשאי זעף ה' בנפש שקטה, ולא הקשחת לבך מנער משלח ונעזב כמוני, הגדלת עלי חסדך, ואנכי קטנתי לא אוכל למוד פעולתך. ועתה כבודה ועדינה, הן בני קראת לי, וקול הקריאה הזאת תרהיבני נפשי עוז לקרא לך אם רחמניה, לכן ראי נא אמי דמע עיני אשר אסיך כמנחת נסך לה' ואליו אקרא: אנא אבי יתומים, השיבה נא למרים ששון ישעה, ועיניה עוד תראינה בשמחות וגיל את אישה, את עוזיאל איש החמודות אשר לשטו ולזכרו

תאות

תאות נפשה, ישובו רשעים לשאולה, והוא ישוב הלום, ויחדש ה׳ ימיו כקדם.

ככל החזון הזה דבר אליפלט, מורשי לבבו נתכו בקרבו, ויהיו לרביבי דמעה אשר המסו וימוגגו גם את לבות הנצבים, מרים בכתה ועפעפיה בחנו את עוזיאל אישה, הזהירוהו מתתגלות לבו, קציעה נמוגה גם היא, ותמח דמעתה.

ועוזיאל הנקוב אלירע ענה ואמר: מי מנשים השאננות בציון תשמע נעימות אמרותיך, ולא תקנא במרים הכבודה אשר לקחתך לה לבן? ואני אשנה עתה אחרי דברי, אשר אמרתי תמיד עד כה, כי בדור תהפוכות אין טוב לגבר כי אם ללכת ערירי, אכן נחלת ה׳ בנים כמוך. כן דברת הסוכן, ענתה מרים, יאני בחררי לי נחלתי, ותפן אל אליפלט ותאמר:

דבריך בני יריתו כצמחי עדן, וכריח השדה אשר ברכו ה׳, ובם תשיב נפשי, אכן אין טוב לנער כי אם מוסר ומעגל ישר, כי טוב ה׳ לברי לבב; התחזק בני והיה כביר כח לב, יהיתה תמיד גבורה בימינך, צדק בלבבך, ויראת ה׳ על פניך, ודע לך כי טוב מושל ברוחו מגבור מלחמה, לכן חזק ואמץ בני, כי באמץ רוח תנחל רב טוב, אך מה החרב אשר חגרת על ירך, חרשה היא לך.

החרב הזאת נתונה לי מאת תגלת פלאסר מלך אשור, ענה אליפלט, ועליה אספרה: בחבל ארץ הקרוב לנינוה התפרצו פריצי חיות, אריה ולביאה, וילמדו לטרף טרף, אדם אכלו, וירעו וישחיתו על ארץ רבה, ויפלו רבים בעצומיהם, ויתעוררו גבורי הצידים, ויארבו למו וימצאו רבצם, ואני בין הצידים ההם, בחצים ובקשת באנו היערה, ונגש אל מערת הפריצים, ויתקע האחד בשופר להחרידם מרבצם, ויתעורר האריה המשחית ויעמוד בפתח המערה, והנה שתי עיניו נוצצות כלפידי אש, וילטשם בחמתו אל האיש הנועז להחרידו מרבצו, ויזנק בצעדי אונו, וירעש וישאג ויקפץ עליו וישברהו, עודנו טורף אותו בחמתו, ואחר ירה חצו מרחוק ויפלח בטנו, ולקול נהמו יצאה

הלביאה

הלביאה בועף אף, כי חרדה על גוריה, ותגעש ותרעש, ותבקע, ותשבר ותנפץ בין ארבעה גבורי הציד בטרם ימצאו ידיהם, ותהי מהומה גדולה בין יתר הצידים, וינוסו אל אשר היה להם ידים, ויעלו בעצים למלט נפשם, או יריתי חץ שנון, ויפול בעין הלביאה, ותתרוצץ ותתגעש, ותנהם מעצמת מכאוביה, ובהיותה כואבת יריתי חץ שנית, ואפלח כליותיה, ויגידו את גבורתי ואמץ רוחי לתגלת פלאסר מלך אשור, ויאמר לי: הנה ארצי לפניך בטוב ובישר בעיניך שב, ואשתחוה לו ואמר: אנכי אשובה לי ירושלימה, כי בה קשורה נפשי, ויצו המלך ויתנו לי מבית הנשק אשר לו, את החרב הזאת, אשר הלהב בה ברזל מצפון, והנצב זהב סגור, ותערה—כסף, ויתן עוד לי ככר כסף.

מה רב פעלך, ענתה מרים, אך מה יחרד לבי בקרבי, בזכרי כי מחרף אתה למות נפשך, לכן מן היום הזה והלאה אעיר עליך, ולא אתנך עוד להשליך נפשך מנגד. כן מרים הכבודה דוברת, ענתה קציעה, הן הראית גבורתך במלחמה על כן כל איש ישגיא פעלך, יהודוך רבים, ישיטו לך כבוד, והיית לגבורים למופת, ומה בצע בשומך נפשך בכפך להכריע פראים?

ומה בצע לי בכבוד גבורים אנשי השם? ענה אליפלט באנחה, ועוזיאל אמר אל אליפלט: מה נחנת ומה נעמת צעיר ואמיץ לב; כן אנכי עמדי, וזה היה משפטי בשבתי בלבנון להכריע פריצי חיות, שאל מנוח ויגדך, ואולם אנכי עשיתי זאת בשבתי בין הררי טרף, אך לא זה יהיה דרכי עוד בשבתי בין פראי בני אדם, אנכי אשמרה נפשי מהם, אך לא אכזרי אהיה כי אעירם וכי אתגר בם מלחמה.

שמע בני אמרי הסוכן, אמרה מרים, כי לקח טוב הוא נותן לך, כי התגרות במרעים לא טוב, לכן רב לך אליפלט להתחמק, שב בציון במנוחות שאננות ובשלות השקט, כי זה חלקך; גרש מקרבך כל דבר עצב וכל רעיון רוח, ובה תבואתך טובה, אכן תבואתך טובה מאשר לא פללת ולא קוית לה.

הדברים האחרונים האלה לא שפרו לאליפלט ולקציעה, אך עת הצהרים הגיעה, ומרים צותה לערוך השלחן, וישבו לאכול ולשתות.

ח

ביום ההוא אחר הצהרים קבצה מרים את עבדיה ואנשי מעשיה אשר בעיר, ותאמר למו: הנה זה האיש אלידע יהיה מעתה סוכן על כל הוני ורכושי ובן משק ביתי, ושמעתם לקולו ואל תמרו את פיו.

ומגדיאל האדומי חשב מחשבות להיות סוכן על נחלת מרים ולקחת את עכסה שפחתה האהובה לו לאשה, וכראותו כי הביאה מרים את הסוכן הזה ויחר לו, ויהי לו הסוכן כקוץ מונד. וביום ההוא בא אליו פשחור ויגד לו, כי עוזיאל מסתתר באפרים, ונכסף הוא לראות את מרים גברתו, ומדאגה מדבר פן יפול פה ביד מבקשי נפשו, שולח הוא אליה ציר אמונים חרש להגיד לה, כי נפש אישה ברעה תתמוגג, אם לא תצא מקריה לבוא אליו, אך מרים תקשיח לבה ממנו.

ומגדיאל אמר לפשחור: הלנצח תחזיק אשה באיש אחד? הן לה גאון שלות השקט אחרי מות אביה, עודנה בעצם יפיה, כי לא עממוה כל התלאות אשר עברו עליה בהיותה עדינה ויושבת לבטח, התתרף נפשה לצאת מקריה לנוע ולבקש איש נמוג ונגוע, איש אובד ונדח במסתרים? אך אישה הוא, ענהו פשחור, לכן אדברה נא על לב אליפלט, כי טוב הוא, והוא יעורר את לב מרים לחמול על אלוף נעוריה; אך איעצך שית ידך עמי לבצע הדבר הזה ונחשב לנו לצדקה, ובה תבואתך טובה, גם ככר כסף תקח מידי, ועכסה שפחת מרים היפה לך תהיה, הלא ידעתני, כי כל חפצי אשלים תמיד.

הן תקוה רחוקה היא, ענה מגדיאל, כי תמנענה מרים ממני, ואולם אנכי לא אמנע מחפצך, וכל אשר תאמר אלי אעשה. אנכי אגיד לך את מעשיך, ענהו פשחור, הן

אתה

אתה בדבריך פקחת את עיני לראות ולהביט און במרים אשר שמה את לבה שמיר, ולא תחמול על אישה אשר לו ערגה נפשה; ואולם כדבריך כן הוא, כי גאון שלות השקט לה, היא עדינה יושבת לבטח אחרי מות אביה ובוטחת ביפיה, לכן שים לבך ועיניה על דרכיה, ואשר תראה תגיד לי.

הנני לעשות כדבריך, כי לא יתכן דרכה בעיני, כן ענה מגדיאל, ופשחור הלך לו, ומן העת ההיא היה מגדיאל כאורב בבית מרים הבוטחת בתמתה ובדרכיה עם עוזיאל אישה, כי הצניעה לכתה עמו נגד גרי ביתה. כן עברו ששה ימים, מרים עליזה באישה ושמחת עולם על ראשה, ומגדיאל עושה מעשהו ואין איש יורע אתו עד מה.

ומקצה ששה ימים בא נתן מנוב ובידו ספר מחפצי־בה אל מרים, ספר מגיד חסדי אליפלט אשר עשה לה, ומרים השמחה בבנה ובאישה, צותה לטבות טבח ליום השביעי לחדש האחרון, הוא יום הולדת עוזיאל, היום ההוא היה לה יום עטות צדקה וצקון לחש על אישה מדי שנה בשנה, ובפעם הזאת היה לה היום הזה יום תודה לה׳, אשר השיב לה את נדחה וישיבהו אתה בנוה שאנן, גם השיב לב בן על אביו, כי הקשיב אליפלט לתבונות עוזיאל, וזך היה לקחו בעיניו עד כי בימים אחדים היתה נפשו קשורה בנפשו.

ויהי ביום השביעי ומנות בא גם הוא מחברון ירושלימה, ויסר אל בית מרים לראות את פני עוזיאל ידידו, וימצא אותו ואת אליפלט ואת נתן יושבים סביב לשלחן הערוך לפניהם. ויאמר להם: ה׳ עמכם אחי ורעי! ואיה מרים הכבודה? הנה היא בחדרה, ענה הסוכן, ומרים הנה באה אל חדר האכל, ותאמר אל מנות: ברוך בואך, הלא תאכל עם קוראי בצהרים; אמנם לא חדש ולא שבת היום, כי אם יום רצון ועשות חסד, כן משפטי מדי שנה בשנה ביום הולדת עוזיאל אישי ה׳ יברכהו באשר הוא. אמן כן יאמר ה׳! ענה מנות ואליפלט ונתן אחריו, ועוזיאל היה כלא שומע את הברכה אשר ברכוהו, וישסע את מנות בדברים ויאמר: שבה אתנו מנות

אלוף

אלופי ומיודעי, כי שבנו עתה אל הדברים הראשונים אשר נדברנו על ארות נתן מיודענו במלון במצודה, כי אמר אז להיות כמוכיח בשערי אפרים, ואנכי הזהרתיו מלכת אל ומשמרי הבלי שוא, פן יתנקשו בנפשו, וילך אל עיר נוב, שם שמע שמועה ויפחד מהגד מוסר אויל.

האח! ענה מנוח בשבתו אל השלחן, הן זה משוש דרכי לשבת בסוד חכמים, ואתה נתן הלא טוב אשר תדבר באפרים מאשר תדבר למו, התתן לפתאים ערמה? הלא החכם עיניו בראשו, וכאשר יראה כי שקר בימינו יעזבהו, וכסילים לא ישכילו עד מתי עוד, אך מה ימריצך נתן כי תאמר לפקוח עינים אשר מהו מראות?

כעסי ימריצני, ענה נתן, הלא אפרים הוא עמי! וכמעט נטיו רגלי גם אני, ללכת בעצת יועץ בליעל, אחרי ההבל, אשר אכל יגיעי אבי בכל פה, כי השיאני הנוכל ויפתני בשפתיו לאמר: נביא בית אל משמים ידבר, לא יחשוב זהב ולא יחפוץ בכסף, כי לא לאדם דרכו, נזיר אחיו הוא, ובכל זאת קדמתי תמיד פני נביא בית אל בכסף ובמנחה, עד אשר הריקותי את אוצרי הטוב, אז נפקחו עיני לראות כי הביאני הנוכל בפחזותו בסוד אנשי בצע ומרמה, אשר נזיריהם ינזרו לבשת, כהניהם יורו במחיר כל הבלי שוא, ונביאיהם בכסף יקסמו, הן המה ישיתו חשך, וישימו ארץ אפרים לארץ מאפליה, לצודד נפשות לחרפת אדם ולמרות עיני ה׳, כי תרמית לבם והות נפשם ממרום ידברו, ובארץ חמס ידיהם יפלסון, בצע כל מעגלותם, מתן ומנחה ידובבו שפתם, והכסף יענה את הכל; אנכי התבוננתי בפני הלוט הלוט על כל נביאי בית אל האומרים היכל ה׳ המה, גליתי את המסכה הנסוכה על הכהנים אנשי מעשיהם הרודים על ידיהם, ואראה כי מקדשי בית אל נוסדו על אדני תהו ועמודי בהו, ואיך יכון בית אפרים הנשען עליהם, אכן לא יארכו הימים, ושתותיהם מרוכאים, רוח ה׳ נשבה בם ליום עברות, ומקדשי בית אל גלים נצים כלמו, ובושו החוזים ותפרו הקוסמים, וחכמים ינחלו כבוד.

אך

אך בני אפרים לא כן ידמו, ענה מנוח, כי רוח עועים מסוך בקרבם, התפתה את האריה לאכול כבקר תבן? את הנמר ואת הכפיר—לשתות חלב כבשים לצמאם? כן תפתה את בני אפרים לראות נכחות, כי ראמות להם חכמות, וכל הישרה יעקשו, התתן להם דעת ותבונה? הלא הם יבוזו לשכל מליך, חי נפשי, כי קצה נפשי גם אני בתעתועי הנבאים בשקר, המטיפים ליין ולשכר, ובפחזות הכהנים הסוחרים אל ארץ, האוכלים חטאת עמם, אך אראה כל אלה ואחריהם אניע ראשי.

הן צעיר אנכי ורך, ענה אליפלט, מלמד מלחמה אני, ודרכי בית אל זרו לי, אך אשאלכם והשיבוני, איך נואלו בני אפרים לבחר למו חדשים לא שערום אבותינו? הלא אחד היה אברהם, וה' נגלה אליו, ויתן לו את יצחק, ויתן ליצחק את יעקב, וליעקב—שנים עשר שבטי יה, אשר היו לגוי קדוש, ומי שנה משפטם.

כן דברת בני, ענה הסוכן, ואנכי אאלפך דעת, הלא הכינות לבך לחקר אבותינו, הלא ידעת כי יעקב ירד מצרימה בשבעים נפש, ויקרא לבניו לפני מותו, ויאמר: הקבצו בני יעקב, ומן העת ההיא נקבצו בני ישראל, יחד נשאו סבלות מצרים, יחד צעקו אל ה' אלהי אבותם, וירא אלהים את בני ישראל כי נקבצו באו יחדו, ויגאלם מכור הברזל ממצרים, ויתנם בכור עני ארבעים שנה במדבר. ובכל השנים האלה לא נפרדו, כן ארכו ימים ושנים, עד הבנות כמו רמים מקדש ה' על ידי שלמה, והוא עודנו אז מלך אחד על ישראל גוי אחד, העוברים אל אחד, במקדש אחד, על פי חקה אחת ומשפט אחד.

וה' הקים את הרעה על בית דוד אחרי מות שלמה, ויקרע עשרה קרעים מלבוש מלכותו, ויתנם לירבעם בן נבט עבד שלמה אשר התפרץ מפניו, ויברח אל שישק מלך מצרים, וישב שם כל ימי שלמה, וילמוד משפטי הבעלים במצרים, ובצאתו משם למלוך על עשרה שבטי ישראל, הביא אתו את משפטי הבעלים ממצרים נקובי ראשית הגוים,

ממלכת

ממלכת כהנים, כי פרעה מלך מצרים הוא ראש כהניו
וחרטומיו, הם הם חכמי יועציו, אכן חכמים הם החרטומים
חכמי יועצי פרעה, המשכילים לדעת תקופת השמש הירח
והכוכבים ...ולותם, אך העלימו חכמתם זאת מעיני המון
הבוערים בעם, וחקות שמים וארץ שמו לחקי אלהיהם, ויפרשו
עליהם בגד קדש למען לא יעוז אנוש לנגוע בם, כי יודעים
הכהנים את לב בני עמם אשר ראו... ...ת להם חכמות, ויאמרו:
אך שוא נתן לפתאים ד... ...חכמות, כי המה יתנו למו כתף
סוררת, לא יחר... ...צו כסילים בתבונה, כי הם נפלאות וזרות
יאהבו, זאת בחרו הכהנים, חכמו, השכילו, וישימו זרות
נפלאות כרסן מתעה בלחיי הפראים הבוערים בעם, ויתעום
בתהו לא דרך, למען השב רגליהם מארחות עשק ורצח,
כי כוננו למו אלהים חדשים על כל מדרך כף רגלם ועל
עלילותיהם, אלהי חסד ואלהי זעם, אלהי הרים ויערים,
ואלהי ימים, נהרים ויאורים, עד כי לא יהיה למצרים כל
מעשה אשר יעשה מבלי שום פחד אליליהם לנגדם, בערמה
ובדעת הכינו חכמי הכהנים כל אלה, ויעורו את עיני
הבוערים, למען לא יראו און, וכיאור אשר יעלה על ארץ
מצרים, ויגרש עליה רפש וטיט והשאיר אחריו ברכה, כי
הרפש והטיט ידשנו גאות שדי ויצמיחו רוב תבואות, כן
היתה חכמת כהני מצרים לבני עמם, כי השאירה אחריה רפש
וטיט, אשפה ודמן לאדמה להצמיח זרע שיחור גם על
אדמת עמנו.

ואשר נחשבה לטובה למצרים היתה רעת אפרים, כי
ירבעם בן נבט הסיע זמורות זר מאדמת צוען ויטעם בארץ
ממלכתו, הוא עשה עגלי הזהב, חטאת מצרים, ויציגם
בבית אל ובדן ויאמר: אלה אלהיך ישראל, ואל תעלו עוד
ירושלימה, ויתן להם חקים ומשפטים חדשים; אז חלק לבם
ובני יעקב נפלגו לפלגות אין מספר, נגזרו נקרעו כשמלה
החדשה אשר לבש ירבעם, ואשר קרע אחיה השילוני אותה
שנים עשר קרעים, וגם הקרעים האלה נקרעו חדשים ל
יהיו לבלויי סחבות.

לוּ היה רועה אחד לעדר ה׳, כי עתה לא פרצו בם כפירים, אך רועים רבים השחיתו עדר ה׳ ומרעיתם נפוצה, ושתי ממלכות ישראל צוררות אשה רעותה; פקח בן רמליהו קרא רצין מלך ארם לאפו, ויכאיבו את יהודה, ואחז שלח מלאכים ומנחה לתגלת פלאסר מלך אשור, ויסיתהו בארם באפרים, והושע בן אלה מלך אפרים החדש מט לפני מלך אשור, בראותו אחרית ארם ומפלתו, ויהי עבד נושא מנחה לשלמנאסר מלך אשור החדש, ובסתר פנים שלח מלאכים ומנחה לסוא מלך מצרים לעוז במעוזו; כן יתהפך אפרים בתחבולות כחש, ולא ישיב אל לבו, כי לא יכון בית ישראל כי אם בשוב הממלכה הראשונה לבית דוד, ורועה אחד ירעה את כל זרע יעקב.

האת אלידע אלופי ומיודעי, קרא מנוח, נגידים דברת. כטל תזל אמרתך, ענה נתן גם הוא, דבריך מים טהורים נוזלים מן לבנון. ואליפלט קם ויאמר: היה נא אדוני לי לאב ולמורה דרך תבונות, השמיעני נא תמיד אמרותיך הטהורות וראה לבי חכמה.

ומרים שמעה מחדרה את כל דברי עוזיאל אישה, ולבה עלץ בה, ותבא אל חדר האכל בדבר אליפלט דבריו אל עוזיאל, ותאמר מרים: אשחרך אלירע אדוני לנהל את אליפלט בתבונות כפיך, תקלו חכמה, תבונה ודעת, ויחכם עוד.

עודנה מדברת דבריה, והנה מגדיאר הנער האדומי בא ויאמר: חדשות אני מגיד לכם אלופי, כי המלך אחז נפל למשכב, חלה מאד. גם שלחו רצים להביא אליו רופאי גלעד.

לקול השמועה הזאת נבהלו נחפזו היושבים, ויתמהו איש אל רעהו ויתלחשו, ומרים שאלה את מגדיאל להגיד לה, מי הגיד לו כזאת? מפי פשחור שמעתיה, ענה מגדיאל, והוא שמע זאת מפי אחד שרי המלוכה.

עודנו מדבר, והנה מרכבה מרקדה רועשת בהמון גלגליה, והנה היא נצבה לפני בית מרים, עוד מעט והנה תרצה וקציעה באו הביתה, ומרים שאלה את תרצה: האומנם חלה המלך? הלא ידעת אם לא שמעת מפי

ידידיה

ידידיה אישך? אכן, ענתה תרצה, אכן חולה המלך מאד וארץ יהודה טרם תשקוט מסביב, כי האדומים פשטו על גבולה, ובחלות המלך שם את המשרה על חזקיה בנו עד שובו לאיתנו.

ומרים הביאה את תרצה ואת קציעה חדריה, לבה עלץ בקרבה, כי מתגרת יד אחז שבעה לה נפשה עד כה רבות רעות, ובכל זאת לא שאלה באלה נפשו, והיושבים סביב לשלחן נדברו על דבר החדשה הזאת, ויתעודד נתן ויאמר: הן נביאי ה׳ יפיחו לקץ התלאות, כי קרוב לבוא, והוכן בצדק כסא לבית דוד, ושבה הממלכה הראשונה לבת ירושלים, ועיני כל החרדים לדבר ה׳ על חזקיהו ידיד אלהים, כי הוא ישכן לבטח, ובצלו יחיה עמו וישב שאנן, יבוא נא היום ההוא, והלכתי שמרונה לבשר צדק בקהל רב, ושבו תועי רוח לבצרון אל ה׳ ואל קדושיו.

מבני רשף אתה ידידי, ענהו הסוכן, מה טוב ומה נעים למר תועים בינה, רק אל יליזו דברי מעיניך! כי תראה פראים ורסן מתעה בלחייהם, שטה מעליהם ועבור; ואל תאמר לשום רסנך בלחייהם ומתגך בין שפתיהם, להישר דרכם, פן תנגף לפניהם, אל תסיר משכת חדק מסביב לכרם, אם לא תמצא ידך לבנות גדר אבנים תחתיה, חבור עצבים אפרים הנח לו, אמנם דרך כסל כעשן לעינים, השיבה אתה רגלך ממנו; אך אל תקרא לעוברי בטח: סורו מני דרך זה! הנח לבני אפרים ואל תתגר בם, הן לבם צפון משכל ועיניהם טח מראות את מעשי ה׳ הנגלות לעיני פקחים, כי הם בילדי נכרים ישפיקו, ויתהוללו בחלומותיהם ובחזיונותיהם, לכן חלילה לך משפוך בוז וקיקלון על מוסר הבליהם, כי לא ימירו אלה כסל בשכל וריר חלמות בדרך תבונות; הלא תזרע רוח, אמרי נואש ותקצור סופתה, חרפות וגדופים, שים אל לבך, כי אפרים יושב על ראש גיא שמנים, משפע זיתים צור יצוק עמו פלגי שמן, וראשית שמנים ימשכו, ומרוב גפנים ירוה תירוש ושכר, השמן לב העם הזה, כלמו יחד הלומי יין, ואם תפר יראה ואמונת נביאיהם תכרית מלבם, התלך

לבטח

לבטח דרכך? הלא כפראים יתפרדו כל פועלי און על ראשי ההרים ועל כל שפיים, ונשמע חמס ושוד מעברים, ועשק ומרוצה, ופרעו פרעות כנמר על דרך וכשפיפון עלי ארח, גם תבור וחרמון מר יאנקו משוד עניים ומאנקת אביונים, השמר לך אפוא מחלל קדשיהם לעיניהם, אם יקרה לך שלום נפשך ושלום העם אשר ינוח שבטך על גורלו.

צדקת מאד אדוני, ענהו נתן, אך מי גבר יראה משטרי הבלי שוא שוגים ברב אולתם ויעצור במלין? הלא תבונה הכין ה׳ לאולת כמרפא למחלה.

עודך מסתולל בתבונה, ענהו הסוכן, ואם חכמת הלא תבין, כי אין חכמה, אין תבונה ואין עצה לעם סכל, כי אם לספות אולתם, לתת למו חקים לא טובים ומשפטים לא יחיו בהם, להרבות למו חזון שקר, משאות שוא ומדוחים, ולהכביד עליהם עבטיט עד אשר ירבצו תחת משאם, אז יפקחו עיניהם.

והיושבים כלו לאכול ולשתות גם דבריהם תמו, ויקומו וילכו איש איש למעשהו, ואליפלט בא אל החדר ששם ישבו מרים, תרצה וקציעה, וכראות קציעה את אליפלט בא החדרה, ותקם ותגש אליו ותאמר: הכון נא אליפלט לקראתי, כי משפטים אדבר אתך: הנני עומד למשפטך עדינה, ענה אליפלט. אך לא לנו המשפט, ענתה מרים, לכן אנכי ותרצה רעותי לא נשפוט ביניכם, כי אם אלהים — בינך קציעה ובין אליפלט. כן היא, ענתה קציעה בתתה ידה לאליפלט, לבוא עמה בחדר אתר הפתוח אל החדר אשר מרים ותרצה בו.

ואליפלט אמר אל קציעה, השמיעיני עתה תוכחתך וריבות שפתיך והיתה זאת נחמתי, כי איש ריב אנכי עמך, הגידי נא לי, מה פשעי ומה חטאתי? אל תירא ידידי ענתה קציעה, כי לא אשית עליך עון פלילי, כי אם שגיאות אמצא בך; בעד חלוני נשקפתי אתמול ואראה בנות שולחות אצבע ומביטות לראות, שמתי עיני גם אני לנטות אל מקום המראה, ואראה אותך יוצא מבית מכירך והולך מעדנות,

אליך

אליך שעו עיני רואים, אליך השגיחו, ואתה את בתי ירושלים ספרת, קרבת אל משכנות אבי, וביתי נעלם מעיניך, לא סרת לשאול לשלום לאשר היית מחסה ביום צרה; וכהפנותך שכמך לסוב אל פנת היכלי, נטיתי ידי אליך ולא הקשבת, קראתיך בשמך, ולא האזנת לקולי; הכמסתר פנים אתה ממני? אם לבבך פונה מעמי? כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף, כי לולא תסריך הראשונים עמי אם אסלת לך.

ההיטיב חרה לך עדינה? שאל אליפלט, אם אמנם בתי ירושלים ספרתי, לא ספרתי מגדליה, כי גבהו ממני. האמנם נטית ידך לי? אך רמה ידך עדינה, לא חזיתי גם לא שמעתי ממרום קולך, כי איך אשא ראשי לראש גאות עטרת פז? האשים דברי לאשר השיבה פני בן המלך ריקם?

הן תזכר לי עונות ראשונים, ענתה קציעה, גם תהליך אמריך לי, למען ספות חטאת על חטאת! לא כן אנכי עמדי אם התאויתי לראשי עטרת פז ואתנשא מאד בגאוה ובגאון, הלא אלהים יחקר זאת, וגם ממך לא נכחד לבי, ואם שפת חלקות תדבר עמי, גם אני אבחר בדבריך, ובחלקות אשית לך לאמר: מה ירום לבך אליפלט, כי גבורת ימינך עטרת תפארת תמגנך, ועליך יציץ נזרך! אך מה יתן ומה יוסיף לנו לשון רמיה, אנכי אגיד לך בלא שפתי מרמה, כי נפקד מושבך בציון, וכאשר אחרת לשוב מאשור, וינהו אחריך כל יודעיך ויאמרו: מתי ישוב אליפלט הלום! אות ומופת הוא, כי יקר שמך בציון, גם נודע אתה ביהודה, על כן מראה פניך ירנין כל לב הדבק בך, האשכח אני כי עזי ומעזי היית ביום צרה? אם נשיתי טובה? אך רב לנו לדבר בתוכחות על עון! אשאלך ידידי והגידה לי, עד מתי תהיה בציון כאורח נטה ללון וכגבור לרוץ ארח? כי זה כמה לא נפתח אזור חלציך, ערוך אתה תמיד למלחמה, חדל לך מעט מצאת לצבא, הלא רבות עשתה לך מרים הגבורה, ולך צפון חילה ושפוני טמוני אוצרותיה, שב במנוחות שאננות והיה נקי לביתך, וגם מביתי אל תמנע רגליך.

האהיה נקי לביתי? ענה אליפלט בשתוק ואנחה, אך מי

אני ומי ביתי, מה לי פה ומי לי פה? הן כל תקוה תמשכני בחבלי השוא, ותוסיף עצבת עמה, שמעי תפארת בנות ציון ואחודה לך חידה! הברק ראה מרחוק את אילת השחר ויאמר: אעופה אליה על כנפי רוח, ויעף במעוף צוקה, ואחריו נשמע קול רעם, ותשאהו הרוח אל אחת הגאיות וישבר קוצים, וינפצם, ויציתם בחמתו, וברדתו אל מקום זה יסד לו אל מהוללו, הבין דרך אילת השחר בשמים, כי אליה יעוף הלל בן שחר על כנפי שחר, ולא ברק מעופף על כנפי נשיאים ורוח. הלא תמצאי קציעה עדינה חידתי.

וקציעה שמעה את דברי חידתו, ופניה אדמו כתולע ועפעפיה מלאו דמעה, ותתאפק ותאמר לו: אכזרי אתה אליפלט, כי תמנע מחפצי, השבעה לי בזרוע עזך, כי מחר תבוא אל היכלי, שם נשתעה יחדו. הנני למלא מחר משאלתך עדינה, ענה אליפלט.

עודנו מדבר, ומרים ותרצה כלו גם הם דבריהם, ותאמר תרצה אל קציעה: הבה יפתי, נלכה לראות את פני אביה הגבירה לדעת מפיה את שלום אישה המלך.

ט

ותרצה וקציעה ברכו את מרים ואת אליפלט ותצאנה ללכת אל אביה הגבירה, ומרים לקחה את אליפלט אל הגן ותשיחהו, ותדבר על לבו כאיש אשר אמו תנחמנו, ותתן תקוה בלבו.

היום פנה ויאת לילה, ואליפלט בא אל חדרי משכיתו אשר לו בחצר, והנה מגדיאל בא ויאמר: הן עבדך אני, כי אתה בזרוע עזך שבית אותי שבי, רק אל יבוא חלום איש זר להשתרר עלי ולפרוע פרעות במשכנות מבטחים בזדון לב.

ומי הוא זה? שאל אליפלט, ומה זדון לבו והפרעות אשר יפרע במשכנות מרים הכבודה? הרק במשכנותיה? ענה מגדיאל, הן דבר לאט עמי, ועל שפתי יחיה כאש

צרבת, ראה נא ארוני, הן לבך ירון עתה חלקך, כי בית מרים לך חסן רב; אך לך שמור אוצר רב ומהומה בו, כי שאננה ישבה עד כה מרים על נחלתה וכבודה היה חדש עמה, אך עתה רעות במגורת בקרבה, כי בא זדון ויבא עמו קלון וכנגע נראה לי בבית, ועל זאת ידוה לבי.

מה לך מגדיאל? ענה אליפלט בקצר רוח, הלנסות אותי בחידות באת אלי להחרידני מנוחה? רק אל תט באף עבדך, ענה מגדיאל, השבעה לי לבל תדיח על עבדך רעה, או אז אביעה לך חידות ואראך פשרן, ונוכחת למראה עיניך, כי לא למראה עינים ולמשמע אזנים יבחן גבר, כי אם תורת חסד על לשונו ושבע תועבות בלבו, הלא טוב ממנו רשע אשר נגלה קלונו בקהל רב, האף אין זאת?

מגדיאל! ענה אליפלט בתקעו ידו לו, בטח באמונתי, כי אם אמת יהגה פיך לא תאנה אליך רעה. הן ידיך לי אמונה, ענה מגדיאל, לכן אפתח פי ובערו גחלים ממנו, כי גם בהגיגי תבער אש. הן היום היה יום רצון למרים, יום הלדת עוזיאל אישה הנגרש מלבה, כאשר חוא נדת מארצו, ואם לא תאמין לקול האות הראשון והאמנת לקול האות האחרון, הראשונות הנה באו, כי רץ לקראת רץ ומגיד לקראת מגיד באו להגיד לה בסתר, כי עוזיאל אישה מסתתר באפרים ומחכה לה בכליון עינים, ויצר לו להתחלות, ונפשו ברעה תתמוגג, אם לא יראה פניה, ומרים השיבה את פני הרצים ריקם, וידעתי כי תצדיק פעלה, באמרה כי מצות המלך עליה חזקה לבלתי צאת מקיר העיר וחוצה, אך יבא עתה עוזיאל הלום, וכחשה בו מרים, לא ראיתיך ולא ידעתיך! יען מה? הלא יען כי סוכנת היא לסוכן, אשר תשיתהו מורה לך. אמנם אמרתו הצרופה וחלקת לשונו נפש יקרה תצוד, נפש מרים אשר הצניעה לכת עד כה, אך הסוכן הבליעל מצודו עליה הקיף, ועיני ראו ולא זר את השערוריה אשר נהיתה בבית הזה.

ואליפלט התחלחל, ועצמותיו רחפו, ויאמר אל מגדיאל: הן זאת ידעתי כי חרה אפך בסוכן אשר יכלכל דברו

במשפט

...תי בית מרים
בן און, התענה כחשו בפניו ? אם
זכר- נא כי תענה במרים עד שקר ,
באזני בנה. ומה תעשה לעת צאת
אז זעמי וחמת נקמתי ? הלא בחבל
תיה מבין מלקוחיה. ואח...

במשפט , ובו... .
במתג ורסן , ואם ראית
דרכיו על פניו תוכיח ?
תוציא עליה שם רע
כנגה צדקה ? התכיל
אשקיע לשונך והוצ... , ... כן אסיר
ראשך מעליך.

כן תעשה לי, ענה מגדיאל , אם שקר דברתי , אך גם עיניך תראינה את השערוריה הנוראה , אז דע לך כי טובתך וגם טובתה אני דורש ; אנכי בחנתי דרכה , כי לא טוב , ולא טמנתי בצלחת ידי , בנפול תרדמה על אנשים לפתח חדרה ארבתי , מעל הגג נשקפתי , ואראה את הסוכן הולך את דרך הגן הנעול , ובא אל חדר משכיתה , ראיתי ויחרד לבבי בקרבי , ויהי בנשף השני ואנכי שמרתי חצות ליל , עליתי על הגג , ובלאט הסירותי מעליו עבטיט והציר גגות , ובמרצע נקבתי חור בקורת הבית ולא ראיתי מאומה בפעם הזאת , ובנשף השלישי עליתי שמה ונפשי נבהלה מראות , כי מרים הכבדה , היפה בנשים , סובבת היא לסוכן , כאשר אמרתי , התשמח עתה אדוני בנחלתה כי שפרה עליך ? אם תבכר מרים אותך על פני בר בטנה ? את כל אלה גם עיניך תראינה , התשקיע אז בחבל לשוני ? אם תנקר את עיני ?

את הדברים האלה שמע אליפלט הנפעם , ויתרוצץ בחדרי משכיתו כמשגע עת רוח רעה תבעתהו . פתאם עמד ויתבונן במגדיאל , ויאמר : אוי לך אם לא אמצא את כל דבריך כנים , כי בטרם בקר ואינך , ואוי לי אם כנים דבריך , כי כל תקותי האבדת , לכן ענה מגדיאל , לכן נעלה ונראה , כי כל גרי ביתנו הווים שוכבים , אך עוד אחוה לך דעי כי לא ארשע את מרים היושבת גלמודה זה כמה שנים , והנה אלידע המר והנמהר בא , ילביש צוארו רעמה , יחביר עליה במלים בקסם על שפתיו , ופה חלק יעשה מדחה , ומרים עודנה כעלמה יפה בתארה , ורוחה לא זרה מתאותה , ותרא את הסוכן כי כלו מחמדים , ותנזר לבשת , ואת כבודה בקלון תמיר .

הבה

הבת, ענה אליפלט בהחזיקו ידו במגדיאל, הבה נעלה ואשקוף בעד האשנב אשר עשית להביט און, ויואל ה' ותחשכו עיני מראות, או אז גם תיתך לא באור תראה.

הניחה לי ארוני, ענה מגדיאל בלכתו עם אליפלט האוחז אותו ביד חזקה, הניחה לי, כי אראך עתה כים זועף, ומה תעשה כבוא דברי? הלא תעשה עמי כלה. דום פה רובר נבלה! גער בו אליפלט, היש לך סלם לעלות על הגג? הנה סלם מוצב, ענה מגדיאל בעקת לב, וילכו שניהם ויעלו על הגג. עתה גל עיניך ארוני והביטה; אמר מגדיאל בשלחו אצבע על האשנב אשר ראה אליפלט לנגה הירח, ויגהר על הגג וישקף וירא, והנה הסוכן ומרים יושבים בין יריעות חדר משכיתם, השלחן ערוך לפניהם, מרים לבושה אטון מצרים לבן כשלג יושבת לימין הסוכן, פניה אדמו עצם מפנינים, תדבר אל ידידה, והוא עונה אמריה, אך לא נשמע קולם, מרים תעביר יד בין מחלפות ראשו תחליקו בחן והדר, והוא ישקנה מנשיקות פיהו, והכרת פני שניהם ענתה בם, כי מתענגים הם על רוב שלום.

הוי בת בליעל! קרא אליפלט בדממה וקול, הזאת לך הָשָׂשָׂה לעשות צדק, ואיך תגילי עתה בתהפוכות רע? לבי לגפן אדרת יזעק כי עשה באושים. ארוַיך דמעתי צפירת תפארה, כי נפלת ירדת פלאים כאחת הנבלות, כי תתני לזר הודך ולנבל כבודך, תעוללי בעפר קרנך, ואנה תוליכי את חרפתך? הה! חרפתך שברה לבי! הנה הם אוכלים בכל אות נפשם מנחת שלחנם אשר היה לפניהם לפח! טהור עינים מראות ברע, איכה תראה ולא תשדד רבצם? הנה הסוכן פושט מעילו, הה! אין כסות לאבדון, פה בערה כאש רשעה ובערה שמיר ושית לוהטים בני אדם, ונמקו בעונם, אך נר הדרם ידעך, יכל חשך טמון לצפוניהם, עד בלתי שמים לא יקיצו בוגדים, גם ה' העביר עיני מראות ברע, החזיקה מגדיאל ידך בי והקימני, כי אשר לא האמנתי ראו עיני הפעם, השכלת לדבר, כי היתה מרים סוכנת לסוכן ההלל הרשע המשחית נפשו ונפש יקרה.

ומגדיאל אחז ביד אליפלט ויקימהו וירד עמו מעל הגג, יבאו יחדו אל משכן אליפלט, ומגדיאל אמר: נקיתי דפעם ממך, ואתה אדוני מה תעשה, התראה עון? תשמור לפיך מחסום ותהיה כמחריש? ואליפלט נהם מנהמת לבו, ויגז ראשו ויאמר: מי יתן ותשכו עיני מראות, אך איכה אשא פני אל החטאים בנפשותם, אם דרכיהם אל פניהם אוכיח, הלא יתנוני כטופל שקר ומגו יגרשוני, הן חתום יהיה פשעם, סגור חותם צר בקרב לבבי, הלא המה זמה עשו ופללם אלהים, ואתה זאת עשה לגרש זדון וזמה מן הבית הזה, הקימה נא איש נבון אשר יבא אל הסוכן בסתר, ויזהירהו מרעתו, וכה ידבר אליו: דע לך אלידע, כי גואלי מרים מתנקשים בנפשך, כי יבהילוך לפתע פתאם בחדר משכבך, והריחו רעה על נפשך ועל נפש אהובתך, ודמך כמים המגרים אשר לא יאספו.— כהנה וכהנה יגיד לו להפיל עליו אימתה ופחד, למען יחיש מפלט לו, כי הוא יודע נגע לבבו, והאמין לקול המזהיר אותו, ויצא קלון מבית מרים, וגם אני מה לי עוד בציון ומי לי פה, הן תאות נפשי לא אשיג, וכר חוק שמים מארץ, כן קציעה תרום ממני, האשב בבית מרים? אם אשא עוד פני אליה אחרי הגלות לי נבלותה? בנכסים רבים שבתי הלום מאשור ומארם, והיו אלה שלומים לחסדיה אשר עשתה עמדי לתת לי יד ושם בין הגבורים. רבים חללים הפלתי, ועתה לבי חלל בקרבי, מחר אלכה בבקר אל קציעה, כי נשבעתי לבוא אל ביתה, ומשם אתחמק אל אשר תשאני רוחי, אלכה לי אשורה, שמרונה או ארצה מואב ואצא למרחב, כי צר לי המקום לשבת בירושלים, ומי יתן ולא באתי הלום, מי יתן השיבותי רגלי אל קרית שמרון, ששם, רעומה בת זכרי גבור אפרים שומרת לי ונכסם פה לראות פני ולשאת את נפשה לי באהבה נצחת.

כן דבר אליפלט אל מגדיאל, ובלב נשבר עלה על ערש יצועו ושנתו נגזלה, ויקם ויקח גליון ועט סופר ויכתב ספר מלא תוכחות להניחו אל מרים, וכמו השחר עלה העיר את מגדיאל ויתן לו משאת כסף עם הספר הכתוב למרים

לתתו

לתתו לה ביום השלישי לצאתו את העיר, והוא חגר חרבו על ירכו וירכב על סוסו ויעבור דרך חוצות ירושלים אשר לא קותה נפשו לראותם עוד, כי מגמת פניו לרדת אל גיא מלח ששם בני יהודה נלחמים בבני אדום, ונפשו נכספה לראות את פני קציעה משאת נפשו לפני עזבו את העיר, ולשפוך לבבו לפניה, מבלי בסות קלון על מרים אשר עשתה עמו אך טוב וחסד.

השמים טהרו ונגה כאור אביב בהיר בשחקים, קול שאון מעיר, קול מחוצות, ומרחובות קריה, המונים המונים ירוצון ויכוננו אל חצר המלך לדעת שלומו, וקציעה אשר לא קותה לראות חיים עם אליפלט מחמד נפשה בעוד אחז המלך חי, קציעה התברכה בלבה, כי בקום מלך חדש תקום עצתה, אך לא השמיעה דבר על שפתיה, ותקם בבקר ותלבש הוד והדר, הכינה את לבבה לקראת אליפלט אשר אמר ביום אתמול לבקר היום בהיכלה, היא יושבת ונשקפה בעד החלון אל הרחוב, והנה אליפלט רוכב על סוס וסר אל חצרות ביתה, עוד מעט והנה הוא בא אל הבית, וקציעה שמחה לקראתו ותשאלהו לשלום, ויאמר אליפלט: שלום כה לחי, וראי נא עדינה, כי הקימותי דברי אשר פצו לך שפתי, ולא אכחד ממך דבר אמת, כי בלא חמדה, אבוא בצל קורתך, כי מה תקותי בראותי הוד פניך?

שב נא ידיד לבבי עמדי, ענתה קציעה ואל תדבר אלי בחידות כאשר דברת אלי יום אתמול, הן המלך אחז חולה מאד, ואני ותרצה באנו אתמול אל אשתו הגבירה אביה, שאלנוה לשלום אישה המלך, והיא השיבה אותנו במנוד ראש ובאנחה, כי מחלתו אנושה; ובהמר מושל ארץ גם חלקנו ימיר ה׳, ונפתחה לנו פתח תקוה.

עודנה מדברת, והנה זקנה עניה באה, ותעמוד בסף ותאמר: רעים אהובים זרעו לכם לצדקה וקצרו חן וחסד עלומים, פתחו ידכם לזקנה עניה, ופתח לכם ה׳ את ארבות השמים, והריק לכם ברכה, כי תראו זרע תאריכו ימים

באהבה

באהבה וחן, והיי צאצאיכם כמוכם כצלמכם וכדמותכם מחמדי עין, ועל נדיבות יקומו.

וקציעה הביטה א:' אליפלט ותשחק, ותגש אל המלתחה, ותקח ממנו כסף, ותתן לעניה ברוח נדיבה ותאמר: חלי נא עניה את פני ה', ויאמנו דבריך. והזקנה נשאה כפיה לה' ותאמר: ברוכה את בת נדיבים לה', כי הוא ישקיף ממעון קדשו מן השמים וברך אותך ואת בחירך, ושפך עליכם רוח חן ורצון, תבלו ימיכם בטוב ושנותיכם בנעימים, והתברכו בכם כל יושבי ציון.

אמן כן יאמר ה', ענה קציעה, ישמע מהיכלו קולך, ובאו עלינו ברכותיך והשיגונו, והזקנה הניעה ראש ותאמר: הן קול שאון מעיר, אך אין קול מהיכל, כי אותו סגר המלך אחז, על כן בחלותו לא ישמע ה' מהיכלו קולו, על כן אקרא אל ה' ויענני משמי קדשו, ומשם יצוה לכם את הברכה.

הזקנה יצאה, ואליפלט אמר אל קציעה: הוא אשר דברתי: בלא חמדה באתי בצל קורתך לחזות בנעם פניך מספר רגעים ולשאת מכאובי לארך ימים, זכרי נא את חידתי ביום אתמול ואל תרחיבי לבי בתנחומות הבל להרחיב פצעי לבבי, אנכי לא אשכח כל ימי חיי את הליכות מעשיהו בן המלך עמך, אשר בשמעו מפיך נעימות אמריך וימלא ששון וגיל, ואהבתך היתה יקרה לו מסגולת אוצרו; הן לך עדינה היתה נכונה עטרת תפארת, ומה נאוה היא לראשך! ואת מאסת נזר מלוכה ותשעי אל בן חשכים כמוני ותמשכיני חסד, וחסדך היה לי לחטאה, כי הוליכני שלל, אך עת היא לשום קץ להתולים ולתנחומות שוא, וגם את עדינה תפארת בנות ציון אל תשלי עוד נפשי.

מה לך אליפלט ידידי? קראה קציעה בתמהון בהחזיקה ידה בו.

מה לי, ענה אליפלט באנחה, לי עצב ומגנת לב, לי שיח כעש וחמה, לי כל חשך טמון ורוחי חבלה, את כל אלה יודע אל אלהי הרוחות לכל בשר, ונפשי יודעת מאד.

אליפלט

אליפלט ידידי ! קראה קציעה בהתבוננה בו, הן דבר לאט עמך, כמוס וחתום בלבבך הסגור כשערי היכל אשר סגר אחז. אכן ענה אליפלט, טוב המשל אשר נשאת עלי, וכאשר הריק אחז את בית ה' ואוצרותיו וישלחם שחד אל מלך אשור, כן הריקה תוחלת נכזבה כל ששון ושמחה מלבי.

ומי גבר אשר בעמל אנוש איננו ? ענתה קציעה, ומי אשה לא יודעת עצבון רוח, ואף כי אנכי אחרי מות אבי במלחמה, ובכל זאת לא אתן רוח כהה למשל בי, כי עצבת כַּעַס לנפש ושמחה לה מרפא, הן נכאי רוח כבגד יבלו, לא יחצו ימיהם, לכן הסר כעס מלבך, והיתה זאת נחמתך, כי בצרתך צר לי.

לא עליך עדינה צרת נפשי, ענה אליפלט, לו ידעת שאתי בחיקי מצוקותי, כי עתה תביני מדוע קצתי בחיי ומדוע אשאל נפשי למות. ומדוע קצת בחיים ? שאלה קציעה בתמהון, אשר אחזה לי אני, טוב חלקך בחיים, מי יתן והיתה עתך לעולם, זכר נא ראשיתך, כי מסתר המדרגה הרימה אותך מרים הנדיבה, ותצלח עליך רוח ה', ותושע ידך לך, ותעש לך שם תפארת, וכבודך עליך זורח כיום, ובחור מעם כמוך הלא חפץ חיים, בקש כבוד בגבורתך וענג במשוש דרכך, ומצא חן ושכל טוב בעיני אלהים ואדם, חדש בקרבך רוח ששון, כי היא הודך והדרך, הן רוחך ידידי סרה, מורה מאד כשאול מלך ישראל בעבור עליו רוח עועים, לכן אהיה לך כדוד המנגן, ובנגינותי אגרש כל רוח רעה מפניך, הבה ! אנסה נא דבר אליך להצהיל פניך.

זאת דברה ותקח את הנבל בידה ותפרוט עליו ותנגן ותשר בקול ערב משירי שלמה:

אני לדודי ועלי תשוקתו

ותוסף לנגן את יתר דברי השיר אשר יסודתו בידידות רעים אהובים ובשעשועי האביב, והדברים היו יפים בעתם, כי עת הזמיר הגיעה אז, והאביב הנה זה בא עם כל חמדת שעשועיו, ואליפלט הקשיב לנעימות מנגינותיה ולזמרת נבלה הביט אל חמדת תארה ואל חין ערכה, ויען ויאמר בשיר שלמה לאמר:

השבעתי

השבעתי אתכם בנות ירושלים
אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ .

מה לך אליפלט ידיד לבבי? קראה קציעה בראותה דמעה על לחייו, מה לך ומה אעשה לך עוד לחדש רוח ששון בקרבך? הבה ואקחך אל עדן גני, הנה ערוגות בשמי נתנו ריח, שם אשיחך וירוח לך .

למצער אשב בעדן גנך, ענה אליפלט, ושמחתי תהיה עדי רגע, כי מבין מטעי אל יציץ נחש, ובזעם לשונו יפריש דברי בלע באזני האשה הנפתה, והיא תדית רעה על האדם ונגרש מעדן ומעדניו; כן אנכי עמדי הן עיניך ידידות נפשי ראוני כאדם בין שביות חמדתו, ועיני ראו את הנחש יוצא ממחבואיו, על כן יחרד לבי בקרבי, ומפניו אברח

חן ממשל משלים אתה ידיד לבי וחידות תביע, ובאלה לא הסכנת, כי עתה נבראו, אחרי שובך מאשור, המאם מאסת בירושלים, אם ביושבי ציון געלה נפשך, הגידה לי שאהבה נפשי עצבך ורגזך .

לא מאסתי ביהודה, ענה אליפלט, ובציון לא געלה נפשי, הן אהבתי את היכלה גם בימי הסגרו, את כהניה ונביאיה—גם בעת אשר יקפצי פיהם, אך לא לי לשבת בציון לראות בה מחמרים ותעתועים ולהיות משגע ממראה עיני, אשא נא מבאובי אל אשר יובילוני רגלי, אגורה בארץ מואב שם אמצא לי מכיר בין שריה, איש אשר הוצאתי מבית כלא, והוא יאספני אל ביתו ואל היכליו, שם על צירי אחיה, אשפוך על פראים חמתי ושיחי —, לאל אשר המר את נפשי .

אך קול דברים ומרי שיח אשמע, ענתה קציעה, היהיה גבור מלחמה כגבור ציד? אנה תעזוב כבודך ואל מי — חרבך החוצבת צוררי יהודה? הנבחר לך עם כמוש מעם אלהי אברהם? אם טובות לך בנות בעל פעור מבנות ציון? הן אמרת לי, כי גרת אתה מציון, ואנכי טרם אראה, מי או מה ידחה אותך, על כן יראתי, פן בנות מואב נצורות הלב הן הן מושכות כסיל המושכות אורך אחריהן, הלא הן

הריחו רעה גם על אבותינו בימי בלק ובלעם בן בעור, ועל פיהן נצמדו בני ישראל לבעל פעור גם נגפו במגפה גדולה, התתחמק מציון מקום ראה עוזך וכבודך, לשבת בארץ מואב אשר יושביה לא ידעו ערכך? הלא שמיה יהיו על ראשך ברזל ועפרה תחת רגליך—נחושה, ולברזל ולנחשה יהפכו לבך בקרבך, תראה רבבות עם, ובכל המונם ושאונם לא תמצא איש קרוב אליך בכל מאודו ונפשו, תחפש ולא תמצא אדם.

ומה אמצא בציון בדור תהפוכות הזה? ענה אליפלט, דור אביו יקלל ואמו לא יברך, בדור הזה אחפש אדם ואמצא פני הלוט הלוט, הן חטאת אדם היא צרעת נושנת וממארת מני שים אדם עלי ארץ, ומני קום עדות ביעקב קמו גם תרבות אנשים חטאים, קם גם זדון למטה הרשע, אך תחת אלה חנפה ארץ, תחת כסף סיגים כי נחשב לכסף צרוף, תחת צדיקים בפיהם ובשפתיהם, אשר זך לקחם ולא זך וישר פעלם, אשר פיהם יביע דעת קדושים, ורוח הטומאה בקרבם, ואל מי אפוא מקדושים אפנה? אם אלה אשר חשבתי אף כברתי כמלאכי אלהים נתעבו נאלחו, הן זעם ה' מלאתי, ואת עדינה נפש תמה אל תשאליני שרש דבר נמצא בי, כי לא למשמע אזניך הוא.

כספר החתום אתה ידידי לי, ענתה קציעה, כי תגרע שיחה לפני, וטרם אבין סודותיה, הנך מורה חצים לשלח המטרה אל הטאות נסתרות וחדשות אשר עתה נבראו וערפל חתולתן, ראה אראה כי נתת פניך באיש אשר בטחת בצדקתו והוא נשא לך פרי כחש, הגידה נא לי מה הוא ואשנאהו תכלית שנאה, כי אויביך הם אויבי נפשי, ואולם ירשע אויבך, ישחית, יתעיב עלילה, הלמענו תקות אנוש האבדת? הבחטאת אחת תקלע נפשות כל יושבי ציון, התבוס שושנים ברגליך, יען עלה חוח אחד בידך? ראה אדם למראה עין, ואל תחקור קרב איש ולב עמוק, כי אם זמה עשה בסתר ופללו אלהים, הן רותך ידידי חבלה, על כן תחבל ענוים, הסירה נא ממך את רוחך הרעה, ודע

כי

כי יש תקוה לאחריתך , מאשר יקרת בעיני ואני אהבתיך וידעתי גם אני כי אם תתחמק ארצות וערים, ימים ומדברי הרים, תשב בחשבון קרית מואב, תמדד כל גלילות פלשת תעלה אשורה, תרד מצרימה, וירושלים תמשכך תמיד, כי שם אני לך, אני קציעה אוהבתך ואהובתך !

וזאת היא מגנת לבי, ענה אליפלט, כי משאת נפשי תשאני אל מרום ציון מקום אין לי בו מעמד, ותועבת נפשי תורידני אל עמקי שאול, על כן אלך שולל, אנכי לא שמת, לבי לחקר לבבות, כי אם ראיתי און, ומראה עיני היה לי לזרא, הממני, הלמני, הכני בתמהון ובשגעון הישקל כעשי, אם יספר חסדך המשוך לי ? הן שני אלה כתמם באו לי, כי עד השמים ירוממני חסדך, ועד שאול יורידני כעשי, ושני אלה יטלטלוני טלטלה ויקלעו את נפשי.

הס ידיד לבבי ! אמרה קציעה בהחזיקה ידה בו, הנה מבוכתי באה, כי הנה חמוטל באה במרכבה הלום עם בנה האלוף, אשר אם לא יבוא דניאל למועד, והיה הוא חליפתן מטעם המלך, ואתה אליפלט מחמד נפשי, הלא נפשך יודעת כי אליך תשוקתי, בואה אל גני כאשר יפוח היום ואשובה אדבר עמך.

זאת דברה ותשק לפיו ותאמר : זה לך האות הראשו כי אשר יצא מפי לא ישוב. ואליפלט הנפעם לא יכול לענותהן דבר, ותשלחהו קציעה ותברכהו וילך, והיא שבה אל היכלה בלא חמדה, ואליפלט מר הנפש אשר לא האמין עוד בתקוה ובצדקת אדם, אליפלט נפרד מאת קציעה, ומגמת פניו לבלתי שוב עוד ירושלימה, וירכב על סוסו ויצא את העיר ויעבור ארחות עקלקלות ונתיבות נשכחים מני רגל, ומגמת פניו אל גיא המלח, ששם נקבצו בני יהודה לחלחם ־אדום.

ז

¹עוזיאל אשר ישב שאנן כסוכן על נחלת מרים אשתו הכבודה

הכבודה, לא ראה עוד שואה ממרחק, וישא כפיו לה' ערב ובקר, על כל הטוב אשר עשה עמו, כי השיבו אל נוהו לחדות בשמחה את פני אשתו ובנו, ותקותו היא סמכתהו, כי עוד מעט ונגלה ששונו לכל יושבי קריה, וסר כל מגור מסביב.

אך הבהילהו פחד פתאם, כבוא אליו פשחור להזהירו מצרה קרובה, באמרו לו: חושה והמלט על נפשך, כי פחים שמו לך שונאיך המתנקשים בנפשך. כחץ פתאם היתה לו השמועה הזאת, ויירא ויאמר בלבו: אין זאת כי אם נגלה סודי, ובשמי נודעתי. ויגל אזן מרים על דבר המבוכה הזאת, ותתחלחל ותאמר: הן שבו הצרות הראשונות! לכן חושה אישי מפלט לך. ותפול על צואריו ותבך, אך לא עצרתהו, כי חרדה לרגעים, ולפנות ערב יצא עוזיאל את העיר; ומה רבה מבוכת מרים לפנות ערב, בראותה כי גם אליפלט לא בא כל היום אל הלחם, ותשלח לבקשו בכל בתי אוהביו ובבית קציעה, ואין יודע אנה הוא בא.

ומגדיאל הגיד למרים, כי שמעו אזניו דברים אשר התמלטו מפי אליפלט על דבר רעומה השוגה באהבתו. ומרים חשבה למשפט, כי בראותו תוחלתו מקציעה כי נכזבה, וילך שמרונה לקחת את רעומה; ויצר למרים מאד כי לא גלתה את אזנו על דבר מולדתו. ובאין עוד יועץ בצרה, שאלה את מגדיאל, את מי אשלח ומי ילך לי שמרונה? ומגדיאל חשב מחשבות ויאמר: אין טוב מנתן השמרוני, כי הוא ידע לחקור בעירו על דבר אליפלט ועל שרשי רגליו יתחקה. העצה הזאת ישרה למרים, ותשלח לקרא לנתן, ותגד לו את מבוכתה ותתן לו משאת כסף ותשלחהו לבקש נתיבות אליפלט.

ביום השלישי לצאת אליפלט מירושלים, בהיות הבקר, ונתן יצא את העיר לעשות דרכו שמרונה. אך פשחור והגלעדי יצאו בעקבותיו לשטנו, ולא נגלו אליו כל הדרך עד צאתם מגבול יהודה, ויהי בהגיעם אל קצה גבול יהודה, בבואם אל המלון, והגלעדי לקח יין במחיר, ויקרא לפשחור לשתות עמו, ויפן פשחור אל נתן ויאמר: את פניך ראיתי בציון, אך בשמך לא

נודעת לי, הבה נשתה יין ונדע איש את רעהו ונשתעה יחדו.

הן נזיר אנכי, ענהו נתן. נזיר? ענה פוחז אחר לבוש בלויי סחבות בגשתו אל השלחן, נזיר? אך הגידו נא לי, אלופי! במה נפלה האדם מכל החי אשר על פני האדמה? הלא בשתותו יין ושכר משמחי לב. אך אין זה כי אם אחד מבני הנביאים אשר בירושלים, ההולכים קדורנית, עצובי רוח, סרים וזועפים, כי חזות קשה יחזו על אחיהם בני אפרים; אך נפש אפרים רויה, ונפשך אדוני שוקקה ככבש בצמאון, ועתה אם נזיר אתה, הבה נא שקוי לעצמותי כי נפשי יבשה.

גש הלאה, שכור! ענהו נתן בשאט נפש, וגם פשחור והגלעדי גערו בפוחז בערמה, ויאמרו לו: הלא תחנונים ידבר רש ולא עזות. והפוחז אשר הסיתוהו פשחור והגלעדי בנתן, הפוחז נגש אליהם עוד ויחנן קולו ויאמר: החנם חליתי פני האיש הזה? הן מוזר אני לו, אך נפשי יודעת אותו מאד, הלא מרים הנדיבה לו משענה, וכסף תועפות לו, ומה שמח לבי בראותי אותו, אמרתי פה אסבאה יין כל הלילה, ופעמי ארחץ בדם ענבים, הלא גם צור יצוק פלגי יין לאיש כמוהו, ובאביוני אדם כערכי יכחש תירוש; אולי תאמרו, כי אכחש אני לכם, הנני להעיד לי עדים נאמנים.

ובדברו זאת הוציא מתחת למדיו הקרועים נזמי זהב צרורים בחרט, ויאמר: את אלה הרימותי להביא תשורה לאיש האלהים, וזולתם אין אתי מאומה, חי דרך בית אל!

ונתן הניע ראש אחר השכור, ויפן אל פשחור ואל הגלעדי ויאמר: הן בגד העדים אשר לא יכסה רק חצי בשרו, יתן עדהו כי בביתו אין לחם ושמלה, ויפרק את הנזמים אשר באזני אשתו העניה, כי איך יעלה בית אל, ששם יקראו נדבות ישמיעו, וידיו ריקות?

ופשחור והגלעדי הביטו איש את רעהו וישחקו. ונתן חשב כי בית אל כשחוק בעיניהם, ויפן אל הפוחז ויען ויאמר: ומה תעשה אם יגל כל יבול ביתך ואת אשתך תציג ערומה? הלא תקח מאשר תמצא, ומדרכי בית אל לא תמנע רגליך.

אך

אך עד אן הוללים תהולו, עד אן שוגי ביין כהבל תהבלו, השיבו פתאים אל לב והשיבו רגליכם מדרך בית אל; רב לכם פנות אל שטי כזב, וללכת תועה אחרי חוזיכם וקוסמיכם, הלא עת היא, כי ישעה האדם אל עושהו, כי בא מועד; עלו ירושלימה! אמנם סגר אחז את היכלה, וכהניה נאנחים מבקשים לחם, אך נביאיה ימצאו חזון מה׳, שם כל אזן תבחן, תשמע אמרות ה׳ אמרות טהורות. אך רועי רוח לא יאהבו טהורים אמרי נועם, כי אם במהתלות יבחרו ובדברים אשר אין להם שחר, אשר יטיפי למו חוזי שוא ליין ולשכר. ראה נא אביון הולך קודר בלחץ! נכוחות דברתי אליך לא בכסף ולא במחיר ובתשורה, כי אמת לא תמכר, ומה טובה היא לאביון!

אי לך נזיר! ענהו הפוחז, הן לשונך כתער מלוטש לגזור אמרים, אך גור לך פן ימלאו פיך חצץ, כי הלקח הזה אשר אתה מטיף לי, לא שקל עובר לסוחר הוא באפרים, לכן יהי לך לבדך, ואין לזרים אתך. ואולם כה יעשה ה׳ לאויבי בית אל וכה יוסיף, אם תמוש מזה עד אשר תתן לי לוג יין, כי דרכי בקדש, ודרכך דרך חול, הראש כלב אני כי אשמע חרפתך וגדופתך בנפש ריקה? הבה יין!

תן לו ויעל מעליך, ענה פשחור, והגלעדי אחריו. ונתן הוציא כסף מכיסו ויתנהו לבעל המלון ויאמר: תן יין לסובא הזה ושתה ושכח רישו, רשעו ועוות מצחו. ויפן אל פשחור ואל הגלעדי ויאמר: ראו נא את עולי בית אל, הטוב דרכם? יתן ה׳ ועלה על דרכם סירים.

הלא שכור הוא, הנח לו, ענה הגלעדי. ופשחור אמר: הלא עת תת לעפעפינו תנומה, כי כעלות השחר הלא נשכים לדרכנו. כן דברת, ענה נתן, ויבא אל החדר אשר פנה לו בעל המלון, ויקרא לפשחור עמו, והגלעדי שכב באשר ישב.

המה נמו שנתם איש במקומו, והנה חבר עולי בית אל סרים אל המלון ויקחו יין במחיר וישתו, והפוחז שתה גם עמם. ויאמר להם: התדעו אחי, כי אחד מבני אפרים השב מציון לן במלון הזה והוא ממעלי הגרה, והקא יקיא חרפות

יגדופים

וגדופים על עולי בית אל, כאשר שמע מפי שונאינו ומנדינו, נביאי ציון. ואיה האיש? שאל אחד בחמה, בן הכות הוא! והגלעדי, אשר נדדה שנתו ממנו, קם ויגש אל חבר שותי היין ויאמר: חי דרך בית אל והי שותי יין! אך איה האיש המחרף עולי בית אל? קרא האחד, הביאוהו אלינו ונדע אותו, ונראה העור פר עורו, אם בשר חמורים בשרו? ויהס הגלעדי את השותים ויאמר: משמרת האיש עמדי, אשר השכתיו ליום השך, לכן דומו ואל תבלעו עצתי. היו נכונים במקום פלוני אלמוני בהר אפרים, שמה אביא את איש חרמי למשפט, כי דבר לאט עמו, לכן בחלקות אשית לו כל הדרך, עד הביאי אותו אל מחוז הפצי, ושם אדבר משפטים עמו.

וחבר המרעים האלה המו, שתו, שכרו ויצאו מן המלון הזה לראש אשמורות, והפוחז ארח לחברה ללכת אתם, ותהי כוסו רויה; ופשחור, הגלעדי ונתן, לנו במלון וישכבו עד בקר, ויצאו ממנו כנכון היום. ונתן לא מיודעי דרך, על כן שמח ללכת עם פשחור והגלעדי, הולכי נתיבות ועוברי ארחות.

ויהי בהיותם בדרך בגבול אפרים, וישאלו איש לרעהו לדרכם ולמחוז חפצם, ונתן בתמתו הגיד למו, כי שלוח הוא מאת מרים הנדיבה לבקש את אליפלט העלם האמון אצלה, אשר זה מעט שב מאשור ומארם, ויתחמק זה ימים אחדים ועקבותיו לא נודעו, ויבקש מאת פשחור ורעהו הגלעדי, לחקור ולדרוש על ארותיו, כי בן יקיר הוא, ומרים יראה לנפשו פן יתחבר אל חבר כהני בית אל, אשר ימשכו את הצעירים בחבלי הטאתם ויתעום בפחזותם.

בדברו זאת והנה פשחור קורץ אליו בעיניו ומביט אל הגלעדי, להראותו כי עת התגלות לב היא. והגלעדי אמר אל נתן: ומה ראית כי תרחיב פיך על כהנינו ונביאינו אשר אנכי כאחד מהם? ונתן שמע כזאת, ונפשו נבהלה מאד, ויאמר: אולי כשושנה אתה בין החוחים. הן יודע אני את חבר כהני בית אל ונביאיהם, כי כחבר אריות הם, לארוב לעוברי בטח, למשוך נפשות נקיות בעצומיהם, לא מהם אתה אדוני, לא מהמונם.

והגלעדי

והגלעדי אמר אל נתן: כהנת וכהנה ידברו בני הנביאים בירושלים, וכהניה יביעו עתק להבאיש את ריחנו, וכמעלה גרה תעלה את דבריהם על שפתיך; אך אל תירא, כי לא יפול משערת ראשך ארצה. שמעה נא ואספרה: הן אבי מת, את ביתו ונחלתו הניח לחמשה בניו, ואנכי נדחתי מהם; הן אחי עובדים כיום אדמתם בזעת אפם ורואים בעבים, כי ימנעו שמים טל ומטר, אז יפחדו מחסר ומכפן, ואנכי אבטח ולא אפחד, כי כהנתי היא אדמתי, אשר תתן לי יבולה. הלא דברת באזני, כי כשלה ירושלים בהסגר היכלה, וכהניה נאנחים מבקשים לחם, לא כן כהנת בית אל, כי יערת הדבש היא לכל המחזיקים בה.

ועל כן רבו מאד המחזיקים בה, ענה נתן, כי כל הבא למלא ידו בפר בן בקר ואילים שנים, והיה כהן ללא אלהים. שא נא ידידי, הן אמת ותום ימריצוני להגיד לך את אשר עם לבבי, כי בעדת כהני בית אל אין תורה, אין חסד ואין דעת אלהים, כי כל ישעם וחפצם למלא בטנם, להבריאם מראשית כל מנחת ישראל; לא כן אנחנו זרע אהרן, אשר כהנתנו לנו ירושה, וה׳ הוא נחלתנו. הלא אנחנו שומרים חקות עולם, אשר נתן לנו משה על פי ה׳ בצאת בני ישראל מארץ מצרים, עליהן לא נוסיף, ומהן לא נגרע, לא כן אתם המחזיקים במשפטים החדשים אשר ברא ירבעם בן נבט מלבו, ובהבלי מצרים אשר הביא אתו משדה צען, וזמורות זר זרע בין נטעי נעמנים אשר נטעו ידי משה בחיר ה׳ על אדמת ישראל. ובני אהרן מורי התורה ומשפטיה ליעקב, בראותם את החקים החדשים אשר ה׳ לא צום, ויתעוררו עליהם וירימו כשופר קולם, להזהיר את העם מהבלי נכר אשר כמעט נקדשו בעיניהם; וירבעם ראה כי הכהנים נצבים לשטן לו, וימאסם מכהן במקדשו, ויבחר לו כהנים מכל הבא וימלא ידם לכהן. אז השליכו כהני ה׳ משכנותיהם והלוים מגרשיהם ואחזתם, ואליהם נלוו מבני ישראל אשר נגע אלהים בלבם, ויעלו לשם ה׳ ביהודה ובירושלים.

שא נא ידידי, ענהו הגלעדי, הן למשמע אזניך תוכיח ולא במישור. לו ראו עיניך, כי עתה היתה רוח אחרת עמך.

העיני

העיני לא ראו ? ענה נתן, הלא בימי נעורי הייתי ממכבדי בית אל, ומי פקח עיני לראות נכחות ? הלא אחד ממטיפי העם. שמעו נא ואספרה : אנכי פזרתי כל נחלת אבי לנביאי בית אל, בעצת אחד מרעי אשר הביאני בסורם, ומי פקח עיני על דרכיהם ? הלא הוא איש אחד מן הבוערים בעם, שבן לילה היה לאיש הרוח; ואשתומם על המראה ואשאלהו בסתר אהלו לאמר : הלא דורך יין היית ביקבים, ואיזה דרך עבר עליך הרוח, ומי נתן לך חכמה, מוסר, לקח ודעת, להיות מטיף העם ?

רישי ומחסורי, ענה אותו האיש, העיר פרא אני ? הן האדם כל יודע ולא יבצר ממנו כל מזמה עת סר ממנו משען לחם. אכן לא למדתי חכמה ודעת קרושים לא אשמע, אך לא בחכמה יקחו נביאי בית אל נפשות בני עמם, ולא בדעת שמן חלק כהגינו ! הן כל חכמתם תתבלע ברעות רוח, ובינתם תסתתר בלעגי שפה, מוסרם מוסר הבלים, שוא ותפל אשר יבדו מלבם, כל אויל נביא למו, וכל שכור ומשגע—איש הרוח; והן עיני ראו ולא זר, מה הנביאים עושים, השותים במזרקי יין, ובעת ידליקם היין הבוגד, אז תנוח עליהם הרוח, או ישיתו בשמים פיהם, לדבר בשם ה׳ דברים אשר אין להם שחר; והמון עם שכורי אפרים ישפיקו בילדי אפע, וישתעשעו בכל רעיון רוח אשר הורו והוגו הוזי שוא מלבם; את כל אלה ראתה עיני, על כן אמרתי בלבי לא נופל אנכי מהם, הלא כל הימים, אשר תתן הגפן פריה והיין יתאדם במזרק, לא תסור הרוח מנביאי בית אל, ופיהם ינוב דעת רוח; היכחש בי התירוש אשר עמלתי בו ? הן עד כה הייתי דורך יין ביקבים, עתה אהיה מדריך העם. לבשתי אדרת שער ומעיל ואפוד, וילבישוני הוד והדר, וישימו נוספות להדר גויתי, כי בעל קומה אני, גם זקני היורד על פי מדותי ושפמי סביבות שפתי ישלחו אימתם לפני בלב כל רואי, וטרם דברי יאמינו בי.

כן דבר אלי דורך היין וישיאני לשית ידי עמו, ויאמר: הן בני אפרים זלים זהב מכיסם, לכה עמדי ורכשנו רכוש, הבה נתרושש לנו אפרים ונשדד יעקב, אנכי אהיה לאיש הרוח, ואתה

תהיה

תהיה לי לפה לספר נפלאותי, אותותי ומופתי, אשר לא ראו עיניך, וככהן ונביא סוחרים אל ארץ, נעבור בכל שערי אפרים ויתר שבטי ישראל; נזרע דברי רוח, ונקצור רוב תבואות מן הגרן ונאגור המלאה מן היקב. את ידי עם הארץ נאסור בחבלי השוא, ואנחנו ננתק מוסרות; נגלה אזני אחרים למוסר, ואנחנו נפריע הקן בסתר אהלינו. ואלהים לא יחשוב לנו עון, הלא גם בעל הכרם לא יחשוך את הנוטרים מאכול ענבים כנפשם, ואכר לא יחסום שור בדישו.

ומה תענו אלופי לעצה הזאת? אנכי מאסתי יערו עם דבשו, ואבחר דרכי ירושלימה, ברוך עודד הנביא לה' אשר יעצני; שם שמעתי אמרות ה' אמרות טהורות מפי נביאי ה', כי ההרים ימושו, ודבריהם לא ימושו לעד מפי זרע יעקב.

ופשחור והגלעדי שחקו לכל החזון הזה. והגלעדי אמר: הן על פת לחם יפשע גבר, על כן לא אשים לבי על דרכי הטוב הוא, ואם זך וישר פעלי, כי כל יגיעי להביא טרף לביתי. כן דבר הגלעדי להשלות את נפש נתן עד הביאו אותו אל מחוז חפצו, ולב נתן בטח בו.

ויהי לפנות ערב ושלשה האנשים האלה הגיעו עד הר נשפה, ויעלו בו על ידיהם ועל רגליהם ויראו מרחוק משאת עשן עולה, והגלעדי אמר: הוחילו פה עד בוש ואראה המלון שם אם נמצא בו לחם, בשר ויין, כי רעבים אנחנו. הגלעדי הלך, ופשחור ונתן ישבו לנוח וישיחו בירושלים ובבית מרים ובמחלת המלך. עודם מדברים ונתן נשא עיניו וירא מרחוק, והנה רוכבי סוסים רצים אליהם, ויקם ויאמר: הנה הפוחז בין הרוכבים, הבה אנוסה על נפשי כי רודפים הם אותי, אויה נא לי כי במצודה אני! ואתה אדוני היה להושיעני. בדברו זאת נשא רגליו וירץ אל בין השיחים למלט נפשו בין סבכי היער, ויעקש דרכיו בארחות עקלקלות כצבי נס מפני רודפיו, אז זכר את הלקח טוב אשר נתן לו אלידע הסוכן פעמים, לבלתי הוציא את כל רוחו באזני כסילים ומשמרי הבלי שוא; כי הנקל לו להרים כשופר קולו, להריע אולת אוילים בראש הומיות, ששם ימצא חכמי לב אשר יתנו לדבריו עז

ותעצומות

והעצומות ויהיו מגן לו, אך מי יריב ריבו במקום אין אדם בו? על כן השיגוהו כמים בלהות, ולא קמה בו רוח, ויתרוצץ בין השיחים בפיק ברכים, ורודפיו דלקוהו, נתנו עליו בקולם, ונתן נפל שדוד, ונפשו עיפה לדולקיו, אשר אחזו בערפו ויסחבוהו כשה טרף עד מקום רבצם, ששם מדורת אש ועליה קלחת מלאה בשר, וסביבותיה ריקים ופוחזים רובצים במעגל, ויתר המונם נפוץ ונטוש על ההר, מפזזים, מכרכרים ורוקדים כשעירים. והנה פוחז אחד נגש אל המדורה, הכה בקלחת, ויאמר: כל אשר יעלה המזלג לי הוא! בפיו דבר ובידו מלא, ונתח טוב עלה בכפו; ואחד נגש אליו ויאמר: הוי זולל, אנכי אפיל כתפך מעל שכמך, זרועך מקנה אשבר. ואנכי אשבור מפרקתך מעל גוך, ענהו הראשון, וישא נתחו וילך. על זאת פקח נתן עיניו, ונפשו נבהלה מאד, בראותו כי בעצרת בוגדים והוללים הוא, השומרים לו עברה.

והנה הפוחז אשר התגרה בו ליל אמש במלון נגש אליו ויאמר: הגם פה הנך? עתה ירון חלקי וכוסי תהיה רויה. והנה עדת מרעים הקיפוהו, סביב שתו עליו, כלמו שכורי אפרים, הלומי יין, אליו השגיחו, אליו התבוננו, ונתן פתח שפתיו ואמר: מה לכם עם עטורה, כי יחד עלי תתמלאון, הניחו לי ואלכה לדרכי.

ועדת המרעים לא שתו לבם לדבריו. והנה האחד אומר לרעהו: הוי יתף! הן עשרת מצאת הון לך, כי מי שם נעלים על רגליך? חי דרך בית אל, ענהו בעל הנעלים, לא בעמל ידי כי אם בערמת לבי עשיתי לי אלה. שמעו ואספרה, איך תמצא יד אחד מאתנו לעשות נעלים לרגליו: אנכי עברתי בדרך והנה אביון תמים דרך רוכב על חמורו, הפצרתי בו להרכיבני עליו, כי עיף אנכי; הפתי ירד מעל המורו ויושיבני עליו, והנה בעל כרמים מבקש לקנות או לשכור כורמים לו. הנני מוכר לך את עבדי זה, עניתיו, יען כי עבר עליו רוח שגעון לאמר, כי כל אשר לי לו הוא; ולולא רוח העועים הזה, כי עתה לא מכרתיו באלף כסף.

אני אסיר ממנו רוח העועים, ענה בעל הכרמים, ואם לא יצלח לך, הלא יצלח לעבוד עבודתי. הבה לי נעליך

החדשים אשר ברגליך וקחהו לך, עניתי, כי קצרה נפשי בעמלו. ובעל ההמור צעק צעקה גדולה ומרה בהחזק בו בעל הכרם, ושומע לא היה לו, כי מכרתיו בעבור נעלים, וגם חמורו נשאר לי.

לא יבצר ממך כל מזמה, ענהו רעהו. עודנו מדבר והנה שני אנשים מרעים נגשים ואומרים, הנה האיש אשר אנחנו מבקשים! ובדברם זאת שלחו אצבע על נתן ויאמרו: הנה האיש אשר היה בין רוצחי אחינו, אשר יצאו מן הגלעד ללכת אל עיר נוב, להביא שמה את חפצי-בה אשר היתה לפנים אשת זכרי גבור אפרים. תפשו את האיש הזה, כי אחד הוא מן חבר המרצחים, ודמי הנקיים עליו נטוש; הן הגדנו את דברינו אל הגלעדי, וגם הוא מאמין לדברינו, באמרו: כי קנאתו לציון ושנאתו את חבר כהנינו העירוהו לעשות את המעשה הרע, לכן תפשוהו.

ואימת מות נפלה על נתן בראותו כי בעדת עריצים הוא, המבקשים את נפשו לספותה בשומם עליו עון פלילים, חטא משפט מות. אז זכר את דברי אלידע, כי פותה תמית קנאה, ויבחר עמם לשון חלקות ודברי תחנונים, ויאמר: אחי אל נא תרעו, כי נקי אני, ובשמים עדי. — בשמים עדיך, ענו האנשים ואנחנו עדים על הארץ, כי נהפך אתה בלשונך, ואיד נכון לצלעך, הן עשוק אתה בדם נפשות, ואם תחנן קולך, איש לא יאמין לך, הלא בנוב ישבת ימים אחרים בבית חפצי-בה.

עודנו מדבר והנה הגלעדי בא, ונתן התחנן על נפשו ויאמר: חוסה נא אדוני והשביתה שאון קמי השואפים לבלעני חנם. איכה אחוס עליך, ענהו הגלעדי, ועדים קמו עליך לענות בך, כי גם ידך היתה בשלשה בני חיל אשר יצאו מן הגלעד ללכת אל עיר נוב, ושמה לא באו, כי קרובתך חפצי-בה הקימה עליהם רוצחים בדרך, ואתה אחד מהם, ואזני הלא שמעו את התרגזך על חבר כהני בית אל, בפיך תדבר ובידך תמלא את דבריך. ועתה תן תודה ואל תכחד ממני מאומה, פן אכחידך; הגידה מי ומי האנשים אשר שכרה חפצי

חפצי-בה על שלשת הנערים, ראה כי בידי אתה לשבט או לחסד .

בשמים עדי! קרא נתן, כי חף אני מפשע, ועדי שקר אשר יענו בי חמס , מתאנים הם לי , לתת למו פתחון פה להתעולל בי. — ראו נא כלב שב אל קיאו , ענה האחד , ואולם גע אל עצמו ואל בשרו, אם לא יקיא כל דבר בליעל יצוק בו , הפשיטוהו את בגדיו והפשיטו את עורו מעליו בשבטים לגו , או אז תצילו מפי דבר אמת .

והגלעדי קרץ בעיניו למלא את הדברים האלה, ויקומו שני בני בליעל ויפשיטו את נתן את בגדיו ויפילוהו ארצה, ויעורר עליו האחד שוט באכזריות חמה, ויזעק הנענה מכאב לב: הוי, רצח בעצמותי! והשכורים לעגו למסת נקי ויאמרו: הן ינהק כפרא ממכת שוט אחד, כי יבין סירותיו, אך דושו את בשרו בקוצי המדבר , מלאו בשכות עורו, חתו גחלים על גוו ושימו בו אותות, הן בשרו לא נחוש, והוא יגיד כל דבר לאט עמו .

ועדת העריצים הוסיפו הכותו בשבטים נוראים עד שפך דם עליו, וקולו לא נשמע עוד. ויקימהו הגלעדי ויאמר: זאת לך מדושתי ובן גרני , זאת לך תורת הקנאות מקנא לציון . אך לא יכול נתן לעמוד, כי כרע נפל ארצה באין אונים, עיניו חשכו ולשונו לחכו דבקה .

עוד הגלעדי הוגה מה לעשות בנדכה הזה, והנה עמרי בא . עמרי הסתתר במקום ההוא , ועל פיו יסרו את נתן בשוטים ובעקרבים. ויגש אל הגלעדי כלא יודע מכל הנעשה ויאמר : מה קול ההמון הזה? קול ענות נפש אנכי שומע! הזאת לכם עולי בית אל? ומה הנפש הנענה אשר עיני רואות? הוי שכורים! מה עשיתם? הגידו ואל תכחדו ממני מאומה , כי בנפשכם הוא .

והגלעדי כנרעש ונפחד מגערת עמרי ויאמר: אתה אדוני הצדיק ואני ורעי הרשעים. אמנם זה האיש נתן יליד שמרון צורר לבית אל , ועדים קמים עליו לענות בו, כי היה בעוכרי נפשות נקיים, הלא הם צדקיהו בן הכושי, ואחד מחבר כהני

בית

בית אל אשר יצאו מן הגלעד, ויאבדו דרך בלכתם אל עיר נוב, ויאיצו בי גואלי דמם להציל מפי נתן דבר אמת, ואנכי הפצרתי בו להגיד לי כל דבר הרצח, והוא כחש וישבע לשקר להכזיב דברי העונים בו; אז קרבו כתנור לבם, כי היין הדליקם וחמתם בערה בם עד להשחית, על כן יסרוהו בשבטים. אך כתוש אותו במכתש, וכאשר לא תוציא מים מצור החלמיש, כן לא תוציא מפיו דבר.

אודך ה׳ כי בדרך אמת נחיתני ותביאני הלום לעת צרה! ענה עמרי בפה חנף בנשאו כפיו לה׳, ויפן אל חבר המרעים כמתעבר ויאמר: הוי שכורים ארורים! הזאת לכם עולי בית אל, לשתות יין לשכרון וליסר נקי וצדיק בשבט רשע, ופרח כרוש משפט? אך חמסכם על קדקדכם ירד! ואתם נקיי כפים, עשו מעשה צדקה, שימו את אחיכם הנגוע והמעונה בעגלה, תחתיו יוצע בגד רך, ובשמיכה תכסוהו, ואנכי אביאהו אל המנוחה, ורופא גלעד יבוא אליו יום יום לחבוש פצעיו חנם, והזדים אשר שלחו בעולתה ידיהם ישאו עונם.

זאת דבר, ונתן נאנק מעצמת מכאוביו, ויעודדהו עמרי ויאמר; התאושש נא נתן ידידי, כי מאת ה׳ היתה נסבה, ויכאיבוך שכורים, ואני אחבוש פצעיך והם ישאו עונם, ועיניך תראינה בם.

אויה לי כי נגזרתי! נאנק העשוק ורצוץ המשפט, יסר יסרני יה למשפט, כי הלכתי בדרך חטאים, וישלח בי ה׳ משלחת מלאכי רעים, הכוני ידי זרים עריצים מוסר אכזרי על לא חמס בכפי, ומורטים בלעו בשרי ועורי, קדחו אש קוצים בעצמותי ולא שמו לי רחמים, הכוני פצעוני וחיי לשאול הגיעו.

אל תירא ידידי, כי לא תמות לשחת, ענהו עמרי, אנכי אחבוש אשר הכאיבו מוגיך הזדים הארורים, ואנכי אסיר יינם מעליהם, והשקיתים לענה ורוש, ומדותי פעולתם אל חיקם.

זאת דבר ויצו עליו שני אנשים לשאתו בעגלה ולנהלה לאט, ובאזני הגלעדי דבר לאמר: אל ארמון זכרי הביאהו; שם ימצא חנינה וחסד, וגלה סודו לרעומה. ואשר אחזה לי גם

את

את אליפלט אמצא שם, כי אל רעומה אהובתו יכונן צעדיו, אחרי ברחו מפני מרים. ואתה ופשחור היו נכונים לאשר אצוה אתכם.

יא

מה ההמון הזה בבצרה בארץ אדום! בנשף בערב יום ינהרו המונים המונים אל יער, ששם מצבות לאלילי אדום, זעון המביא זועה, ועקן—עקת לב, שמה, השם שמות בארץ, ענה, דמותו כאיש ציד, הוא ענה אשר מצא את הימים במדבר ברעותו את החמורים לצבעון אביו, בין סבכי היער ההוא מנורות תלויות, זעיר שם, זעיר שם, להאיר אפלתו, אין עוף מעופף ואין רוח נושבת שם, ועם תועי לבב המתהוללים באימים זוחלים כנחשים באין אומר ודברים בין השיחים, ויראה ורעד יבוא בם מקול מר צורח, הנשמע לרגעים כקול אנקת חלל מפחיד עצמות וגרם, וכעבור מספר רגעים ודממת מות שבה.

בנתיבות אימה אלה הובילו אדומים עלם מכלל יופי, על עפעפיו צלמות ושניו כמתלהמים, הובילוהו ויביאוהו אל מקום התופת, והמון אנשים ונשים כתרוהו הקיפוהו כעורבים טשים אל חלל, גברים לטשו לו עיניהם, ועלמות הביטו נדו לו, שרקו אף הניעו ראשן על יפיו אשר יחשך, כי עוד מעט יעלוהו כליל על במת אליליהם, ונהפך עליו הודו למשחית. ומה נבהלה נפש העלם, בהביטו אל הבמה האדומה מרמי אדם ואל המון העם אשר ישיתו עיניהם עליו! עודנו עומד משמים, והנה הכמר חמוץ בגדים מבצרה בא, לבושו אדום וציץ אדום על מצחו, מפילי אימתה ופחד על כל רואיו. ויפן אל כל הנצבים עליו ויאמר: ראה אראה כי נכמרו רחמיכם על בן יהודה זה, כי תחוס עינכם על הוד יפיו; ואולם זכרו נא את אשר עשה אמציהו מלך יהודה לאבותינו, אשר הכה עשרת אלפים איש אדום על גיא מלח, ועשרת אלפים איש שבו בני חילו וישליכום מעל ראש סלע, וכלם נבקעו, ועצמיהם נפזרו, ואת אלהי שעיר הביא אמציה ירושלימה, לפניהם השתחוה ולהם קטר;

ולאלהים

ולאלהים האלה, אשר נקדשו לאמציהו מלך יהודה, להם נקריב את בני ציון ויושיעונו.

ואחד אלופי אדום אמר אל הכמר: הרף לו עשרה ימים והקדישהו ליום מועד, כי זבח אז לאלהינו בבצרה וטבח גדול בארץ אדום. ואחרי האלוף הזה ענו יחד כל הנצבים שם: הקדישוהו ליום חגנו, חג האביב, ואז יעלה העלם הזה כליל על מזבח אלהי אדום, אשר נקדשו גם לאמציהו מלך יהודה!

הדבר יצא מפי בני שעיר, והאלוף אמר: שימו משמר על העלם הזה, והיה לנו למשמרת עד יום חגנו. ואנשי חיל אחוזי חרב כתרו את העלם הלקוח למות ויוליכוהו אל המשמר, וגברים ונשים הלכו אחריהם; והעלם הולך בפיק ברכים אחרי שמעו את משפטו החרוץ, ועל פניו אימה חשכה; ויהי בהגיעם אל מעון יושבי חשך, ואנשי החיל הסגירוהו אל שר בית הסוהר, אשר פתח לו דלתי נחושה ויהדפהו אל בור שאון ואת הדלתים סגר אחריו בבריחי ברזל. והעלם מגשש באפלה, ורגליו כשלו בגוית אדם. ויחרד העלם וילפת, ויתן בקולו קול פחדים: ענני אלהי ציון! והנה קול אדם עונה: אל תחרד ואל תחת, כי לא על שחל ופתן תדרוך פה, כי אם על גוית אח לצרה, בן ציון כמוך. ועתה הגידה נא לי אחי או בני מה שמך. ראה נא, בני אקראך, כי קולך כקול עול ימים למשמע אזני. הגידה נא לי שמך ושם בית אביך בציון, פתח נא בני פיך ויאירו דבריך אמש, שואה ומשואה, והיתי באור תראה.

והעלם ענה ואמר: הגם בבטן שאול אשמע קול אדם, באימה חשכה אמצא אח לצרה? הן שמי אליפלט, ושם אבותי מה אגיד לך, והם בני בלי שם? מבין חשוכים התרוממתי לשבת בבית מרים בת שמיר אשר נטעה אותי שורק בהיכליה, ותתן לי מהלכים בין נערי שרי המדינות, ואתהדר ביניהם באמץ לבי ובגבורתי, ותארי הנחמד נתנני לחן בעיני כל רואי, ועלמות אהבוני. ויהי ביום קרב בהצות בני שעיר את יהודה, ואצא למלחמה, ומעשיהו בן המלך נפל ביד בני אדום, ואנכי קנאתי לבן מלכי, ואמחץ מתני שוביו, אשר הריעו עליו ואמלט אותו מידם; ויציגוני השרים לפני המלך

אשר

אשר האיר פניו אלי ויט לי חסד, וישימני ריע ועמית למעשיהו בנו אשר משכני חסד, ואהי נושא כליו, וארכב על סוסי לימינו בצאתו שער אלי קרת, ויחד עמו ישבתי במרכבת כבודו, בעברו דרך רחובות ירושלים; ראוני רבים ויאשרוני, ובנות ציון נשקפו בעד חלונים, אלי השגיחו אלי התבוננו, יחד נדברו בי באהבה ובקנאה.

ומעשיהו בן המלך אחז אהב את קציעה בת אלקנה משנה המלך, ובלכתו לבקר בהיכלה, אנכי הייתי נלוה לו, ובראות אותי העדינה, לא שתה עוד לבה לבן המלך, כי אם לי, נערו נושא כליו, ותלבבני בעיניה. על זאת פקח בן המלך עיניו, צמתתהו קנאתו, ועלי סמכה חמתו. הלא מודעת מלחמת מלכי הברית לכל בני יהודה: רצין מלך ארם ופקח בן רמליהו נוסדו יחד על יהודה ומלכו; בעת ההיא שמר לי בן המלך עברתו, ובעת קנאתו שמני אל מול פני המלחמה, ליום עברות הובילני. וה׳, אשר ישחק לגאות גאים, לא נתן למוט רגלי, ויפלטני מריבי עם, ובן המלך ואלקנה משנה המלך ועזריקם נגיד הבית נפלו בחרב זכרי גבור אפרים, ואנכי הצלתי נפש קציעה מחרפת צר, ומוסרות אהבתנו חזקו. וישלחני המלך עם המלאכים אשר שלח אל מלך אשור להסיתו בקמיו, בארם ובאפרים; וגם בארם עשיתי חיל, כי עם עצומים חלקתי שלל, ובנכסים רבים שבתי ירושלימה, ותשכח מרים לקראתי, ותגל קציעה העליזה בגאותי ובאהבתי, ותתן תקוה בלבי לראות עמה חיים; ותקותי היתה לי מפח נפש, וחסד מרים — חטאת.

מרים! ענה השני באנחה, הלא היא העדינה והנדיבה אשר עכרתי באש קנאתי. בן אלוף ביהודה אני ושמי שובביה, ואת עיני נשאתי לפנים אל מרים היפה; ובשמעי כי נתנה דודיה לעוזיאל ותבער כאש קנאתי, וצרת נפשי נודעה לשמיר אבי מרים, וישיאני לעשות נקמה בעוזיאל איש חרמנו, אך לא יכולתי לעשות עמו רעה כל ימי יותם. ויהי כשבת אחז המלך על כסאו, ואנכי קמתי כעד שקר עונה חמס בעוזיאל, כי ברך אלהים ומלך. ויבקשו השרים את עוזיאל להמיתו

ולא

ולא מצאוהו עוד , ועל מרים העדינה סמכה חמתו. ולבי דוי בעת ההיא בראותי צרות נפשה אשר מידי היו לה, וה׳ יסרני למשפט ויסגירני ביד בני שעיר. מזעם לשוני לי זאת, הה! חתום בצרור פשעי, ועוד לא נרצה עוני. ומה פשעך וחטאתך אתה?

לא פשעי וחטאתי הדפוני אל בור שאון, ענה אליפלט, כי תם הייתי, ויגל ה׳ את עיני לראות רשעה הבוערת כאש במסתרים, ותצלח כאש חמתי, ותוליכני שולל. טרפתי נפשי באפי, ויסערני שער קטב מציון קריה נאמנה אשר חנפה תחת יושביה. יצאתי ממנה כיוצא מתוך המהפכה, ומאומה לא נשאתי, זולתי עצבי ורגזי, שיחי וכעשי, ובחמת רוחי ירדתי אל המלחמה, לא למצוא כבוד בגבורתי כפעם בפעם, כי אם למצוא המות כקרוב וגואל לי; אך המחכים למות לא ימצאוהו, כי העמידני אלהים ויסגירני ביד בני שעיר, אשר הכירוני, כאשר יכירו הרועים את הכפיר אשר השחית את עדריהם, והם חרצו משפטם פה אחד לכבות את גחלתי אשר בערה במהגותיהם: זה אמר לסעף ידי ורגלי במערצה, וזה אמר להו׳ אותי במגרה ובחרוצות הברזל, אך מרביתם חרצו משפטי באש.

כלה ונחרצה שמעתי כי אחריתי להכרית, ואתחנן למשופטי ואין שומע. קראתי אל השמים מעל, שתם תפלתי, הבטתי אל השמים, והנה הם כנחשת קלל על ראשי, לארץ והנה היא כמוקד תחת רגלי. אפי יריח אש, וגם בהגיגי תבער אש, ותבחר מחנק נפשי, והרב--יחידתי, כי איש מלחמה אני. אך אין שלטון ביום המות לאמר: נבחר לי למות בחרב מהיות מאכלת אש, הה! לאש זרה היוקדת על במתי אלילי ארום! כי הובילוני שובי אל מקום התופת, ועיני חשכו מראות את המראות הנוראים, מראות פסיליהם אשר להם יביאו זבחי אדם. כמעט העלוני כליל, אך אחד אלופי ארום אמר אל הכומר: הרף לנער עשרה ימים והקדישהו ליום מועד. עתה יודע אני את יום החרוץ, יומי האחרון. קיר ברזל עתה ביני ובין החיים,וכפשע|ביני ובין המות.לא לי השמש הירח והכוכבים, לא לי הארץ וכל צבאה, תועפות הרריה ועצי עדניה, לא אראה

שוד

עוד את קציעה ביפיה ואת ציון בתפארתה, ולא אביט עוד אדם עם יושבי הדל, כמוץ יעכרו עשרה ימים והוציאוני מבור שאון, והעלוני כליל על מזבח אלהי אדום, נפשי גחלים תלהט, והרוח יזרה את אפרי אל כל עבר, ושמחו בני שעיר ועלצו בנות הערלים, ושתו ושכרו, ורקדו לקול עוגב; מי יתן ונצבה קציעה על עולתי, ונסכה עלי נסך דמעתה! עולת כליל אני! בהגיגי זאת נתקו זמותי, קפאו דמי עורקי ובשרי סמר מפחד, כל מורשי לבי כזבובי מות ישאון בקרבי, ומות ואבדון הם כל שעפי וחזיונותי, ומי נחני עד אדום?

איה אלהי עושי, אלהי ישועות המאזרני חיל, אל אלהים ה׳ חילי! אליך אקרא ואשוע עד אשר תשתפך עלי נפשי, אולי תקשיב ותשמע מהיכלך קולי.

זאת דבר אליפלט וימרר בבכי, ובהתעטף עליו נפשו התעלף. ושובביה חרד עליו חרדה גדולה ויעירהו ויעוררהו, כי נכמרו רחמיו אל העלם הזה ובצרתו לו צר.

אך ידום קול בוכים מפני קול רנה וישועה הנשמע בציון.

יב

חצות לילה היה, ובת ציון העדינה הנהלאה עודנה הומיה ליוצרה מרחוק, אשר הלביש אותה קדרות, שם ערפל חתולתה, ותאבל ימים רבים, כימי מלך אחד, כל ימי ממלכת אחז, וקול אלהים לעיר דוד יקרא לאמר: אל תשתוחחי בתולת בת ציון, כי צניף מלוכה תהיי תמיד בכף אלהיך, ושכנתי בתוכך; הנני מצמיח קרן לבן דוד עבדי ביום מחר, וגדול יהיה כבודו עד אפסי ארץ.

ליל גאולה היה הלילה ההוא ליהודה ולירושלים, כי אחז מת, ובמותו ספו הפרעות, תמו התלאות, נגולה אבן מעמסה אשר כבדה על העם ההולכים בחושך כל ימי ממלכתו, וכבוד לא עשו לו במותו, כי לקברות הובל הם, ולא ספדו עליו: הוי ארון והוי הודו! וכמעט שב לאדמתו, וכל עצב נסתר, נסו יגון ואנחה מציון, וששון ושמחה באו בשעריה השוממין, ויקו העם לשלות השקט ולשלום אין קץ, וירננו שמים אשר היו

ברזל

ברזל על ראשם, ותגל הארץ אשר רותה מדם חלליהם,וירושלים אשר כשלה עד כה, הריכה עתה ראש, ויאתיו אליה ראשי עם לראות מלך חדש ביפיו בהנתן הנזר על ראשו, ועיר אלהים מלאה תשואות, שרים, שועים ואצילים משוטטים ברכב, בצבים ובכרכרות ברחובות ציון, וקול צופיה נשמע ברננה לאמר:

זרח בחשך לישרים אור,
שלות השקט יראו ימינו.
אלהים יופיע על הר המור,
אז אחור יסוגו קמינו.

מי פה? קרא אחד השומרים אשר לפני הצר אלקנה אל שני רוכבי אתונות. מגרי בית יהושבע הגבירה אנחנו, ענה קול אחד. ובדברו כן ירד מעל אתונו, ויורד מעל השניה נערה מתכסה במעטפה, ויאמר אליה: הלילה אשר רננה בו ליל ששון וגיל הוא גם לקציעה גברתך. השמיעי נא אבישג, את קולך ונפתחו לפניך השערים הסגורים, ואנכי אלך ואבקש לי בעיר מקום ללון. רק העירי חמלה בלב קציעה על דניאל, למען תפיל היא תחנתה לפני המלך לתת כפר נפשו ככל אשר שתו אויביו עליו, וגם על לב מרים תדברי להחיש פדות לעדה אחותה, כי אליה תלויות עיניה; ודעי לך כי בזאת תבואתך טובה, ומה נעים יהיה גורלך בבואך אל בית אישך מלאה ברכה. ראשית דבר, הקרי ודרשי על דבר אליפלט.

לך אתה ארוני למנוחתך, ענתה אבישג, אל נא תזכירני, כי את כל נפשי יודעת, מי יתן ידעתי ואמצא את אליפלט, כי עתה אשא ברכה מאת רעומה. אך לך נא עמרי אדוני מזה, ואנכי אדפק דלתי השער.

עמרי חלף הלך לו, ויכונן צעדיו אל בית כרמי מיודעו. אבישג דפקה דלתי השער, ותקרא בקול: פתחו לי שערים, פתחו לאבישג! וקולה נשמע אל השוער, וימהר ויפתח שערי החצר, ויאמר: האח שמעה אני, הקולך זה אבישג, האח! אלכה ואגידה אל בן משק בית אלקנה, כי אבישג ידידות נפשו באה.

זאת דבר השוער, וימהר וילך, וישב עם בן משק הבית

ושמו קמואל. וישמח קמואל לקראת אבישג, ויאמר: השלום לך אבישג אהובתי? השלום ליהושבע גברתנו? לא גברתי היא עוד, ענתה אבישג, כי שלחה אותי חפשי, וגברת אני לנפשי. וגם לנפשי, ענה קמואל, כי כל אשר לו יתן איש בעד נפשו, ואת נפשו ישא לאהובתו, לכן גברת את לנפשי. אכן, ענתה אבישג, גברת אהיה לך ומוצא שפתי תשמור; לכן ראשית דברי לך: מהרה והגידה לקציעה גברתך, כי שבה אני מן הגלעד. מצותך עלי חזקה הפעם הזאת, ענה קמואל, דעי לך אבישג, כי קציעה גברתי בוכיה לאליפלט דודה, כי הלך ממנה, ועקבותיו לא נודעו. הנשמע כזאת? בת משנה המלך בוכיה לבן חשוכים כמוני! לא כן את, כי גם שמוח לא תשמחי לי בראותך פני; הן גברתי בוכיה סופקת כפיה ומתיפחת, לא תסוך ולא תמשח ראשית שמנים כאשר הסכינה, תעורר תאניה ואניה על אלוף נעוריה, כי חלץ ממנה, ואם אנכי אספה היום, התרדנה עלי עיניך דמעה?

עד אן תמלל אלה? ענתה אבישג, הלא גברת שמתני לך, לכן מהר עשה, כאשר צויתיך. וקמואל מהר להגיד דברו אל אחת השפחות, ויוחל עד בוש, ותשב השפחה ותאמר אל קמואל: תבוא אבישג אל גברתנו, הנה היא בחדר משכיתה. ויצא קמואל אל אבישג ויגד לה את דברי קציעה. ותמהר אבישג ותבא אל קציעה, והנה פניה חמרמרו מבכי, והיא לבושה רקמה שחורה, וכראותה את אבישג שאלה: השלום לאמי? השלום לשולמית אחותי בת אבי, אשר אדמה אכנה ולא ידעתיה? ומתי אראה פני שתיהן? הה! גלמודה אנכי בציון, באין אב, באין אם, בלי אחות רכה וענוגה, הה! שעו ממני כל מחמדי נפשי!

ואבישג אמרה לה: שלום לאמך הגבירה, ונפשה נכספה וגם כלתה לראות את בתה העדינה; שלום גם לשולמית אחותך היפה, הפורחת כשושנה בלבנון; אך אוי לנפשות נענות, לנפש דניאל ולנפש עדה העצורות בכלא והצפויות לחרב, אם לא יחישו למו פדות.

על עדה נכמרו רחמי, ענתה קציעה, ומרים הלא חפצה

לתת

לתת פדיון נפשה, רק ישלחוה שוביה עד ידיתו; ולמה אנוד לדניאל היונה הפותה ונמהר הלב, אשר ברשת שולח ברגליו? ובכל זאת, מחר אחרי המשח המלך אלכה אל אחד שרי המלוכה, אל שבנא הסוכן אשר על הבית, והעירותי את רוחו להחיש לדניאל פדות, כי הוא ירש מקום עזריקם אביו, וקויתי כי לא ישיב פני ריקם. ועתה עזבי אותי לנפשי, ומחר תבואי אלי להגיד את כל אשר אשאלך.

אבישג יצאה מאת פני קציעה ולא ערבה את לבה לחקרה על אדות אליפלט.

ועמרי סר אל המלון אשר בני אפרים שוכנים בו בעלותם ירושליכה, ויפנו לו חדר אשר בן אפרים ישן שם. ובהעלותו נר נגש אל האיש הישן על מטתו; ומה נבהל ונחפז עמרי בראותו כי האיש הזה הוא זמרי! ויעירהו ויעוררהו משנתו. וייקץ זמרי ויסר מעפעפיו תנומה, וירא והנה עמרי נצב עליו, ויאמר: האח! ראתה עיני גבר עמיתי. האח! ענה זכרי גם הוא בנפלו על צואריו, השלום לך זמרי אלופי ומיודעי? השלום לקטורה אשתך? ההצלחתם את דרככם? המצאה ידכם שונאיכם? הן פי פערתי ואשאפה לשמוע דבריך. אך מה לך נרדם ועומד על רגליך? הלא ישנת מאחרית ימי אחז עד ראשית ימי חזקיהו.

אכן, ענהו זמרי ברוח תרדמה, אכן תרדמת אלהים נפלה עלי, וכמעט ישנתי המות ולא ראיתי בהמר ארץ יהודה. האמנם בני ציון יגילו במלכם החדש בחזקיהו? הן שמעתי עליו לאמר: דורש משפט הוא ומהיר צדק, והוא יאשר עמו.

כן יתאמרו בני ציון, ענה עמרי, וכן יתהללו בו ויאמרו בצלו נחיה, כי בצל שדי יתלונן, וה' בחילו, והוא ישים גבולם שלום; ועל בני אפרים יפטירו בשפה ויאמרו: אפרים רועה רוח, ומות ירעהו; ומי ימלל כל דברי גאונם? ואולם אנחנו טרם נראה אחריתם גם הם! הלא עד כה ראינו ארצם כארץ נשיה, כי בניה נשו טובה מצרות רבות ורעות אשר התנגשו באו עליהם, כי זכרי הרג במשמניהם, ושרידיהם הפכו ביום קרב, עליהם שממו עמים רבים ויאמרו: נפלה נפלה ירושלים,

אך

אך חושך ישופנה, ולא תשוב לראות טוב, ומה ענו מלאכי גוי ? כי ציון שדה תחרש ולא תהיה לה תקומה אחרי מפלתה. התקום יהודה ותתעודד פעם אחת בקום עליה מלך חדש ? התחלף כח בן לילה כבוא חליפתה ? היוחל ארץ ביום אחד ? אכן תמר עתה ארץ יהודה, ושוא תהיה תמורתה; על כן אמרתי : אל תשמחי יהודה, כי גם חזקיהו מלכך לא יקומם ארץ הריסותך .

עמרי ידידי ! ענה זמרי, התמודד ארץ מדן ועד באר שבע ? אנכי עברתי נחל מצרים, שתיתי מי שיחור, רבות ראיתי במוף ונצורות שמעתי בתחפנחס, דברתי עם שרי צוען, למדתי תורת כהניהם וחכמת חרטומיהם ידע אני חזות הכל, לכן אל נא הבל תפצה פיך לדבר אזני על גוים וממלכות. אשאלך נא והודיעני את מעשי צדקיהו בן שמיר ועמיהוד הנקוב דניאל, ההצליחו מעשיהם ? העוד שמיר חי ? הלקחה רעומה כפר לנפש עדה ? הן כסף דרוש עתה לחפצה לשום מחשך לפניה לאור .

רבות שאלתיך ורבות שאלתני. ותשובותינו נשארו מעל, ענהו עמרי בהביטו אליו במנוד ראש, נטעי נעמנים נטענו לנו בהר הגלעד, ביום הביאי את קטורה אליך, דרשתיך שלומה, ולא עניתני; היהיה שלומה כשלום הנפשות אשר דרשת ? השלום לקטורה אשת חיקך ? השבה עמך יחד ? פתח נא פיך והגידה לי את שלום קטורה .

השלום לרעומה בתה ? שאל זמרי גם הוא, ומה שלום הנער הנקוב דניאל ושלום צדקיהו עושה דברה ? השמיעני עמרי דבר אם חפץ אתה לשמוע כפלים מפי. אך קומה נא קחני ונהלני אל בית היין, כי אשר אחזה לי אני, שנינו מרי נפש, וטוב יין לנו. צדקת בדבריך זמרי אלופי ומיודעי, ענה עמרי בהחזיקו בידו, קומה ונלכה אל בית היין אשר למיודעי לכרמי, הצופה לבצוע בצע אחרי בצעי מעשי פה; נלכה אליו, אשאלהו ויודיעני דבר .

וזמרי קם ויצא עם עמרי ללכת אל בית היין. החשך כסה ארץ, אך אור זרוע לכל הכתוב לחיים בירושלים, וקול צהלה

ורנה

ורנה נשמע בכל בתי משוש בקריה והעליזה ; וכאשר ינוסו הצללים לעומת האור מעברו השני, כן היו אז שני אנשי אפרים אלה לעומת בני ציון. ובלכתם ברחובות אמר עמרי אל זמרי באנחה ובדממה וקול לאמר : כאשר יבעיר איש אש לבשל בה נזיד, והאש הגדילה לעשות ותבער בבתים ותאכל סביב, כן בחרנו את האהבה לשחק לפנינו, לעורר לב גבר ואשה לבצע מעשינו, אך אהה! כי האהבה הפרה חק, עברה גבול, השמידה שרש וענף. בשפלה מצאנוה, בלב אבישג, אשר אהבה את צדקיהו, והוא לא השיב אהבה אל חיקה, כי אהב את שולמית; ושולמית הנחשבה לבית החברוני הלא בת אלקנה היא, כאשר נגלה לנו מפי אבישג; שולמית גם היא לא השיבה אהבה אל חיק צדקיהו, ולא פנתה אליו, באהבתה את עמיהוד, אשר אמר לבגוד באהבת שולמית ולשחוק לה, כי התאמר לאהבה את רעומה, והיא שחקה לאהבתו בלבה, באהבה את העלם הגבור אשר ראתה במלחמה, ובכל זאת גלתה לו סוד בבטחה באהבתו אותה, ותשלח את צדקיהו ואת הנער הכושי וגלעדי אחד מחבר כהנינו לפגוע בחפצי-בה, ושלשתם יחד אבדו מתוך הקהל. ואבישג גלתה לנו שתים: כי עמיהוד רמנו, וכי אמנם דניאל הוא בן עזריקם נגיד הבית, גם הגידה לנו, כי אליפלט עלם גבור ממבחר גבורי יהודה היה אמון אצל מרים, ובמות שמיר אביה תאמר להנחילו כל חילה ואוצרותיה, והוא העלם אשר תשגה רעומה באהבתו. גם אנכי ראיתיו, ופיו הגיד לי, כי אוהב הוא את רעומה אהבה עזה כמות, וכי בחלקות ישית למרים להביא חילה אל רעומה ידידות נפשו, למען תקרבהו כמו נגיד. ואותו תאהב קציעה בת אלקנה. אך אליפלט גם הוא אבד, ועקבותיו לא נודעו ; ואנכי באתי היום לפנות ערב עם אבישג, הוריתיה לחקור את קציעה על דבר אליפלט. ראה נא זמרי כי כסירים סבוכים דברינו ! ודניאל התהלך אתנו ככפיר בין עדרי צאן, ואנשי שלומינו התגוללו ויתנפלו על נתן הקרוב לחפצי-בה, הרבו פצעיו חנם, והוא נקי, כי דניאל הסית רוצחים בשלשת הרעים, בנטותו חסד להפצי-בה, אשר העירה אהבתו בלב

שולמית

שולמית, אך עצור עתה דניאל בכלא עם רעומה. ועתה הגידה נא לי את שלום קטורה.

היא נגזרה מיד זכרי העריץ במצרים, ענה זמרי בהאוקו דום, אך לא אגיד לך דבר בטרם תכלה לספר לי כל דבריך אשר נגעו עד נפשי. הנה בית כרמי! ענה עמרי.

והנה קול מתרונן מיך בסוד עליזים נשמע לאמר:

ציון תהיה משוש, ועיר שמרון תרושש.

היא תוביל שי למורא, וליהודה תהיה אורה.

אך אורה ושמחה נראה מעתה, קראו השותים. שתה בוקיה בטוב יינך, כי טובים שיריך. יחי חזקיהו! קרא בוקיה וישת כוסו. ועמרי וזמרי באו אל בית היין ששם כל שלחנות מלאו אשישי ענבים. וכראות כרמי את עמרי לקחהו אל סתר חדרו, וזמרי הולך אחריו. ויאמר כרמי אל עמרי: באין פשחור בציון אין אתי יודע עד מה, מדוע הסוכן, אליפלט ומגדיאל האדומי חמקו עברו יחד וכל חזון נסתם עתה? הן שמעו אזני דברים מאחרי, כי יד אליפלט היתה בסוכן בקנאה חמת גבר, כי ראה און בו, וכי שלחה מרים את מגדיאל לרדוף אחרי אליפלט, אשר ברח מפניה, ועקבות שניהם לא נודעו. אך לא עת חקור דבר הוא, כאשר עיניך תראינה המון קריה לפני יום תרועת מלך; יעבור שאון, אז נחפשה דרכינו ונחקורה. אך מי זה רעך היושב אתך?

אנוש כערכי אלופי ומיודעי, ענה עמרי. לכן, ענה כרמי, לכן שבו פה, ואנכי אשלח לכם יין ושכר. זאת דבר כרמי ויצא. ועמרי אמר: צר לי מאד על אליפלט ועל רעומה! אשר אחזה לי, אליפלט עוד איננו, כי אכלתהו אש קנאה.

זאת דבר עמרי, ומשרת בית כרמי הביא יין ויצא. וקול מצהלות שכורים נשמע מבית כרמי, קול הלומי יין אשר יריעו וירקדו לקול תוף, כנור, חליל ועוגב לחרוש אזנים. וקול אחד מהם נשמע, קול מרקד ברעש פעמיו וקורא לאמריו: „לשאול תתתיה, ירדה תאניה, נסה אנחה, ותהי הרוחה. הן כוסי

רויה

רויה, יחדו נשתיה. שתו עמי חי חי, שתו ושכרו עד בלי די".

ועדת השכורים ענו יחד בקול גדול: ישתו, יסבאו וישכרו כל חפצי חיים, כל הכתובים לחיים בירושלים, והיה כזה לנו יום מחר גדול הרבה יתר מאד. מחר! ענה ראש השכורים, מחר כל אפיקי יהודה ילכו יין, והתהוללו רעינו בחוצות, ויתרוננו על מרומי ציון ועל כל מקראיה, ולא יפנו אבות אל בנים.

וזמרי שתה כוסו ויאנח, ויאמר אל עמרי: הן המה שותים מטוב לב, ואנכי — על מר נפשי, הה! שמרון עתה כמסוס נוסס, וירושלים כאבן חן מתנוססת על אדמת יהודה, כי אחז מלכה מת, עתה באה חליפתה, ותופע עליה נהרה. הן כבודה חדש עמה, אף תתחדש כנשר נעוריה, ואפרים הה! כבגד אכלו עש, הן שריו בחשכה יתהלכו ורגליהם מתנגפות על הרי נשף בעלטה ובמעוף צוקה, כי הושע בן אלה מלכה נתפש ביד מלך אשור. הממי שהור תצמח לנו רוחה? הן מצרים לנו מבטח בוגד, ארורה אדמת הם וארור יאורה, פרעה לנו כתנין הרובץ בתוך יאוריו, ואשור כנמר על דרך אָשור. וירושלים כגברת עדינה מחתה דמעה מעל פניה, ועיניה צופיות בהבקע שחר על אפלתה, כי יצא אדירה ממנה, דרך כוכב מיהודה, חזקיהו ישב על כסא דוד, וארצו תפרה ישע.

זמרי! קרא עמרי, נלאיתי כלכל את כל דבריך טרם אדע מה היה לקטורה. אך אשובה נא לדבר על דבר צדקיהו, אשר התעורר על חפצי-בה, ויהי בין מלאכי מות אשר שלחה בה רעומה, לנקום ממנה נקמת קטורה אמה. אך חפצי-בה נמלטה וצדקיהו וחבריו אבדו מתוך הקהל, ומיד מי נגורו אם לא מיד דניאל אשר קצף לו על צדקיהו, וירחם על חפצי-בה? כן הוא על דעתי ועל דעת אבישג הבוכיה לידיד לבה, לצדקיהו כי איננו.

הדניאל פעל ועשה כל זאת! ענה זמרי בתמהון, ההוא עכר אנשי שלומנו; אכן איום ונורא הוא! וגם בן מות הוא, ענה עמרי, יען כי בגד ברעומה בשבתה לבטח עמו, כי לא נשמרה

ממנו

ממנו ותגל לו כל סוד, המעט ממנו כי לא נאמנה רוחו עמה ויסכל עצתה, וישכל מאדם אנשי מעשיה. לכן יעצתי לשומו במשמר, הנה הוא עתה ביד רעומה לשבט או להסד, והעצה היועצה להביא גם את שולמית שמה ולהשליכה ההרמונה, וכפר רב תשית רעומה על עדה בת שמיר, על דניאל בן עזריקם ועל שולמית בת אלקנה. התפאר עלי, אנכי עשיתי את הבריה הזאת ואוכליה יאשמו. ראה נא זמרי אלופי, איך טחו עינינו מראות את המסכה הנוראה הנסוכה על דניאל, אשר טפל לנו שקר באין מבין; אך בידינו עתותיו, ואנחנו נשיב עליו אופן, הוא עשה בסתר, ואנחנו נעשה נגד השמש. ועתה אחרי הגידי לך את כל זאת, הלא תספר לי על דברת קטורה אשר נתתי בחיקך, הן היא היתה לנו לרוח עצה, ובלעדה אנהגו כאובדי עצות, האמנם מצאה קבר במצרים?

וזמרי ענה בעקת לב ובמרי שיחו, ויאמר: למצער ישבתי עם קטורה, ראינו חיים ונברך אותך שבע ביום, כי רוחך היא קבצנו. יהדו ירדנו מצרימה, שם חפצתי קרבת כהני מוף, וגם הם קרבוני ויגידו לי תעלומות חכמה, שם נפקחו עיני לראות את אשר לא ראיתי, ולבי הבין דעת אשר לא ידעתי; אכן מצרים ראשית הגוים, ואני אמרתי אחכמה, אז אשובה אל ארצי ואל מולדתי, אכהן פאר, ולשמי ינהרו קרובים ורחוקים, והנה שטן נצב לי בדרך: זכרי אביר הלב ראה את קטורה במצרים, וימשכנה בעבותות אהבה, והיא הביטה אליו בשאט נפש, ותשפוך עליו בוז וקלון, ויחר בה אף זכרי, וירגל בה אל שרי מוף לאמר: הנה אשה נצורת לב, הבוגדת בעמה ובארצה, באה הלום מארץ ישראל במלאכות מלכי אשור לרגל את ארץ מצרים. וכמעט שמעו זאת השרים, וישלחו שוטרים בלילה אל משכני, ויקחוה מבין זרועותי, וישליכוה היאורה אל התנינים. וגם אותי שמו במשמר, ויחקרוני וידרשוני, ואנכי הגדתי למו דרכי, שמתי נגד פניהם גם צדקת קטורה אשתי, וגם כהני מוף ענו בי צדקתי, וישלחוני חפשי, ומתנות נתנו לי לכפר פני על המיתם את אשתי בלי פשע. ואנכי עזבתי את ארץ מצרים במפח נפש,

סרתי

כרתי ירושלימה לבקש אויב ומתנקם לזכרי מגואלי דם משנה המלך ועזריקם נגיד הבית; ומה שמח לבי בשמעי כי דניאל גואל דם עזריקם אביו עתה בידינו. אך מרוב שיחי וכעסי שכחתי להגיד לך, כי כאשר שפכה קטורה על זכרי בוז, ענה הוא ואמר לה: הלא בתך החללה בידי, והיא תשתה כוס חמתי, ועשיתי לה את אשר זמותי לפנים לעשות לך, והמתיה בצמא, כי תנואות מצא על קטורה, וישם לה עלילות דברים לאמר: כי בשבתה עמו מעלה בו מעל, ותשא עיניה אל עבדו הכושי, על כן קצף לו על רעומה בתה ועל נתניה אחיה, ובחרות אפו בו עברתו שמורה לכל חבר כהנינו ולהקות נביאינו, על כן מפניו אסתר, כי גם את נפשי יבקש, ועתה עמרי עמיתי, הבה דבר ועצה הלום להכריע את צוררנו ולהשיב נקם לו, נקמת קטורה אשתי אשר אהבתי מאד.

מי יתנני שמיר ושית, ענה עמרי בחרקו שן, הכל אלה עשה זכרי, את קטורה נתן לברות לתניני היאור, על רעומה יאמר לפקוד חטאת אמה, ומערכות בית אל יחרף? אך נכון בידו יום חשך, עוד מעט יבא יומו, הן אנכי אסית בו אויביו ואת שונאיו אסכסך, ועתה נצא מזה לשוב אל מעונתנו, שם נחשוב מחשבות ונדע איך נכריעהו.

וזמרי קם ממקומו, וילך עם עמרי לשוב אל מעונתם.

יג

השחר עלה, ומעיר האלהים יציצו המונים המונים, אלה ברכב ואלה בצבים ובכרכרות יעברו רחובות ציון, ההמון היה אז בירושלים כהמון הרב אשר היה בשוב דוד ירושלימה אחרי מות אבשלום בנו, דוד ברח מפני אבשלום בנו, ואיש יהודה ברח מפני ה' כל ימי אחז, וישובו עתה להחזיק במעוזו ולצאת בעקבות חזקיהו מלכם ידיד אלהים, כי הוא ינהם מישור.

בעת ההיא באה מרים במרכבתה, ותתיצב בחצר אלקנה משנה המלך, ותשאל את נערותיה לשלום גברתן, ותאמר האחת: לשלום מר לה מר, כל הלילה בכתה ותתיפח

 ותפרש

ותפרש כפיה, לא ידעתי, הנרדמה היא עתה, אם עודנה נעורה? לכן ענתה מרים, לכן הגידי לגברתך, כי הייתי פה ולא אביתי להעירה, ואצא מזה לבוא אל אחד שרי המלך, כי דברי נחוץ, ועוד מעט אשובה הלום, הנני ממהרת לבוא אל השר, פן לא אמצאהו אחרי כן בביתו, בהתאסף עתה השרים יחד אל חצר המלך.

זאת דברה מרים, ותשב במרכבתה לבוא אל מחוז חפצה, היא יצאה, והנה מרכבה אחרת באה אל החצר, ממנה יצאה אשת נעורים יפת מראה לבושה מחלצות, והיא תרצה אשת ידידיה שר הרכוש אשר למלך, ותבא אל אולם הבית, ותשאל את נערות קציעה: הקמה גברתן, אם עודנה ישנה? אין שנה לעיניה ולעפעפיה תנומה, ענתה הנערה העומדת לשרתה, ועודנה נעורה, הכן היא? ענתה תרצה, ותלך ותבא חדר בחדר אל קציעה, והנה פניה חמרמרו מבכי. השלום לך קציעה רעותי? שאלה אותה בהביטה אל פניה. האמנם בכית? ודמעתך על לחייך ענתה בך, הלא תריעי רעותי ביום תרועת מלך.

וביום תרועת מלך נפשי ירעה לי, ענתה קציעה במרירות אנחה, האמנם תעלוז היום קרת עת ירבו עצבותי, ואולם בך תרצה רעותי אחזה שמחת קריה, כי השכמת היום לבושה מחלצותיך.

אם לא תדעי לך היפה בנשים, כי הקריה עליזה, לא יפלא זאת בעיני, ענתה תרצה, הלא מידך זאת לך יפתי, כי שתולה את בנוה, תשמרי מזוזות פתחיך ולא תצאי אנה ואנה, ואולם השקיפי נא בעד החלון וראי המון חוגג ברחובות קריה הומיה, לא עוד בשפלה תשפל העיר מעצר רעה ויגון, הן עצבון ויגון ספו תמו מן בלהות, כי אלהים נתן בציון תשועה ושלמו ימי אבלה וששון ושמחה ימצא בה, כעת יאמר לירושלים לבשי בגדי תפארתך, לציון—צהלי ורוני כי מלכך יבא לך, הנה גבעתה חוגרת גיל; קומי יפתי, לבשי בגדי תפארתך, כבת משנה המלך, הן אביך מת במלחמה, וכבודו הלא חרש עמך, נלכה נא לחזות מלך ביפיו, כי עוד מעט ירכב על

סוסו

סוסו ושריו ואציליו וכל קדושיו עמו, הם יורידהו אל נחל גיחון, ושם ימשחוהו למלך על יהודה וירושלים. ומה תרב השמחה, הצהלה והרנה בשובם! כי בחצוצרות וקול שופר יריעו לפני מלך הכבוד, וקדמו שרים אחר נוגנים. מהרי נא קציעה, לבשי עדיך, כי לך נאה להתראות עתה בראש הומיות. גם את תמר בתי הילדה אקח במרכבתי, למען תראינה עיניה את המראה הגדול הזה, אשר לא תראהו עד מתי עוד, כי המלך חזקיהו יאריך ימים על ממשלתו. אך מדוע רעותי תחשי ממני?

תרצה רעותי! ענתה קציעה בבכי, הן שלום בהיכלך, שלוה בארמנותיך, כי ירון חלקך בצל ידידיה אישך הנחמד, על כן תעלוזי; השיבי נא גם לי ששון ישעי, השיבי לי את אליפלט, אז אשמח אלי גיל, כי באשר אליפלט, שם לי ענג, תפארת ושעשועים, ובאשר איננו, אין תפארת לעיני, אין מחמדים לנפשי, ואין הוד והדר לפני. שמעי נא תרצה רעותי היפה בנשים, ואספרה אשר עשה לנפשי: ביום שבו אותי חיל פקח, וידו עלי גורל ויאמרו להתעמר בי, אז אמר לי אליפלט: אשתי היא, וכל הנוגע בה כנוגע בבבת עינו. כן פדה בשלום נפשי, ויקחני וישאני על כפים ויוציאני למרחב, חומה היה עלי וקדש הייתי לו; בשכבי שמר עלי, ולא נתן לעפעפיו תנומה, ויצרני כאישון עינו, הקיצותי — וישיחני וינחמני מעצבי ומרגזי, ומה ערב עלי שיחו! אנכי אליו פי קראתי, הראיתיו אותות אהבתי, והוא עמד לפני כעבד שומר מוצא שפתי; אמיץ לב הוא בגבורתו, אך לא יעוז באהבתו.

קציעה בת נדיבים! ענתה תרצה בתמהון, עד אן תשכחי מולדתך הרמה על גפי מרומי קרת ותנהי אחרי בן חשוכים, כי חלץ ממך? הלא יהושבע אמך תשמח למקרה הזה. נצא נא לראות עיר הומיה, קריה עליזה, בחוריה לבושי מכלול, ובתולותיה תאוה לעינים, הן אלה משכימי קום הולכי רומה בראש הומיות, כי היום הזה כיום חתונת שמים וארץ; הרק את תהיי נוגה, עת תגלנה בנות יהודה?

שאי נא תרצה אם הבנים שמחה. שאי נא לבתולת בת ציון הנוגה, ענתה קציעה, לו ידעת יגוני הצפון, כי עתה הניעות עלי במו ראשך ותנודי לי, כי יום חתונת שמים וארץ היה לי כיום מר; שאלי את מרים, אולי תגלה לך סוד כמוס ושוממת ושרקת.

הסוד כמוס אתך? שאלה תרצה, הכל היום דבריך יעצבו? לכן אלכה לי לבדי, כי למה שוא אתמהמה פה, רשת תפושה ברוב שרעפיך, כלואה בהיכלך ולא תצאי?

עודנה מדברת, והנה מרים באה, ותגש אל קציעה ותפול על צוארה, ותבך ותאמר: עודך בוכיה בתי לאובד ונדח, ואולם לי משנה שברון, ובכל זאת לא אבד נצחי ותוחלתי מה' אשר לא יתן מוט לצדיק. מה החידות האלה אשר אשמע פה? שאלה תרצה המשתוממת, ומה משנה השברון אשר לך מרים הכבודה? הן קציעה אמרה לי, כי סוד צפון אתך, ומה החשך הטמון לצפוניכן כי ארע?

ומרים יצאה אל אולם הבית, ותוציא את נערות קציעה מן הבית ותסגור דלתיו בעדה, ותשב אל חדר קציעה, ותפן אל תרצה ותאמר אליה: הלא נאמנה רוחך עמנו תמיד ולא אכסה ממך דבר, האסתיר אידי היום ממך? לכן הקשיבי רעותי ואגלה לך סוד כמוס עמדי ונצורות לא שערום יושבי קריה. שמעי והשתוממי, כי אליפלט הנחמד אשר היה אמון אצלי, הוא בני זכר בטני אשר ילדתי לעוזיאל אישי, הלא הוא האיש הנקוב אלידע, אשר שמתיו לסוכן על נחלתי, הוא אבי אליפלט בני, אשר ארב שמיר אבי לנפשו, ואנכי צפנתיו בין השוכים, ויגדל כתפוח בעצי היער, עד שהביאותיו אל ביתי ואל היכלי ואגדלהו וארוממהו, ותרם קרנו בכביד, כי גאות עשה, מודעת זאת בכל ארץ יהודה, ועיני ראו וישמח לבי בתפארת עזו. המעט ממני ששוני זה, ושמחת עולם צפן לי ה', בהשיבו לי את נדחי באחרית הימים האלה, ומי ימלל עליצות נפשן בראותי את אישי אחרי שנות נדודיו כארז בלבנון בהדרו, ואת בני השורק הנחמד כמטע ה' פורח לימיננו, ומסכה נסוכה על שניהם לשמרם מעיני אויב ומתנקם,

מאויבם

מאויבם עז היושב לכסא, ראיתים נצורים ושמורים בהיכלי וששוני הגיע אל מרום קצו, כמעט היה עם לבבי לגלות אזני אליפלט בני, מה אני לו, ומי הוא הסוכן על נחלתי, ואישי עצרני מעצה נמהרה, ויאמר לי: אל נא ידידות נפשי, אל נא תבהלי ברוחך, לפקח עיני בננו בלא עת, לאט לו לנער, כי אהבתי מאד את שגיאתו, ואנכי הקשבתי לעצת אישי אשר דברו היה יקר לי כדבר אלהים, ותושיה נדחה משנינו, כי היתה סבה מאת ה׳, למען הפרידנו שנית, החשיתי מטוב, הסכלתי ואשגה הרבה מאד!

כי הנה מגדיאל האדומי הנשבה בידי בני ביום מלחמה, מגדיאל בער באש קנאה, יען אשר הביאותי איש זר על דעתו להיות סוכן על נחלתי, ואותו מאסתי, ויהי שוגג ומשגה את בני, הוליכו שולל להביט און בי ובבחירי, ולמצוא אהבתנו כשערוריה בביתי, כי בעד החור נשקפו ויראונו יושבי יחידים ביתה, וזר לא עבר בתוכנו, ויהי חדרי משכיתי כחדרי מות בעיני בני, הלא חשב אותי כאחת הנבלות ואת אישי כמשחית נפש, אנכי תכנתי את רוחו מאז ואדע תמתו, הה! איך תגעל עתה נפשו אותנו אחרי המראה הזה!

ותרצה המשתוממת על כל הדברים האלה ספקה כפיה, ותאמר: שומו שמים על זאת! ומי האמין לשמועה, כי הסוכן הנחמד הוא אישך ואליפלט הוא בנך אשר ילדת לו? אך מה היה להם כי ברחו מציון.

הלא תביני תרצה חמדתי פשר דבר, ענתה מרים, עיני בני ראו כשערוריה בביתי, ולא הוכיח לעוזיאל דרכו על פניו, כי אם הפיל עליו אימתה ופחד על ידי איש אחד אשר בא אל אישי כמזהיר, ויאמר לו: ברח לך מזה, כי שונאיך מתנקשים בנפשך ומגור לך מסביב, ויחרד אישי ויאמר אלי: ראי נא ידידות נפשי כי תקום פעמים צרה, כי נבעו מצפוני, ולא אבה עוד להתמהמה בציון ויחבקני וישק לי ויבך, וילך אל אשר יובילוהו רגליו, וגם אליפלט התחמק ביום ההוא, כן פחדו פחד לא היה פחד, ויצא מביתי כל הדרו.

אל אלהי הרוחות לכל בשר! קראה קציעה, מי תכן את

רוח אליפלט, בבואו לבקר בהיכלי, פניו היו כספר החתום, קרבו—שער קטב, ויבטא בשפתיו דברים אשר אין להם שחר, ואשר בערו ממנו כגחלי רתמים, בדמעה שפך לבבו לפני, ולא גלה אזנו על דבר לאט עמו, לשוא גרעתי שיחה לפניו, להסיר ממנו רוחו הרעה, פעם במהתלות, ופעם באמרים נמרצים אשר אהב אליפלט תמיד לשמוע מפי; ועתה הפעם הזאת היתה לו אמרת פי כחומץ על נתר, ואנכי לעגתי למרי שיחו, ולא נתן לי ה׳ לב לדעת שאתו בחיקו כאב אנוש, עתה אבין סירותיו וסערותיו, ועתה תשות עלי נפשי, כי בבא אלי בן האלוף עם אמו עזבתיו מפניהם, כי אמרתי שוב ישוב אליפלט אל ביתו, ושמה אבוא גם אני ואחדש דברי עמו, אך אנה הלך דודי? הה! אלהים יודע דרכו!

אנכי, ענתה מרים, אנכי חטאתי בנפשי מבלי הגד לו כי בני הוא, הה! הסבותי את לבו אחורנית, אך אחרי התהמקו מציון ואחרי ברח עוזיאל ממני, שלחתי את נתן השמרוני להשיב נדחי, אחרי הודע לי כי רעומה בת זכרי תמשכהו בעבותות אהבה, גם נשאתהו רוחו לפדות את עדה אחותי מידה, אך מנתן נסתם חזון, גם את מגדיאל שלחתי שעירה לבקשו, אמרתי אם השב תשיב את בני אלי, ונתתי לך את אהובתך אשר אליה אתה נושא את נפשך, ואת מי אשלח עוד, ואנה אשלהם להשיב את נדחי? אהה! דלונו, רוששני מאד, כי מחמדי עינינו נסעו ונגלו ממנו.

אל נא תרגזנה עדינות, ענתה תרצה, קוי מרים לה׳, הן דבר המלך נחוץ לשלות מלאכים בכל שערי אפרים, וביתר שבטי ישראל להשיבם אל ה׳ אלהיהם ואל בן דוד מלכם, ושמע גם אישך שמועה טובה, ושב אליך על כנפי נשרים, וגם את קציעה רעותי הוחילי לו, כי יש תקוה, וראו עיניך בטובת בחירך, ונגלה אליך בכבודו ובהדרו, אף תרום כראם קרנו; ועתה אם תלכי קציעה עמדי, הנה מרכבתי רתומה ונכונה, ואם אין, אלכה ואשובה הביתה לקחת עמדי את תמר ואת תימן ילדי שעשעי להזות מלך ביפיו.

עודנה מרברת והנה בעד החלון נראה דמות עם רב,

המונים

המונים המונים יציצו מעיר, אלה התיצבו בין העמודים ובין השדרות, ואלה עלו לגגות, בנות צעדו עלי שור, ועל הרי גבנונים נראו תמונות מעופפות, אלה ירימו ראשיהם על אלה, וגבוהים מעל גבוהים ישיתו עיניהם לראות המחזה הנראה למו, והנה שרי המלוכה, אדירי עם, רוכבי סוסים ופרדים, והמלך רוכב על סוסו ועובר לפניהם לבוש בלבוש מלכות, ואחריהם כהנים ונביאים, שרי קדש, ואחריהם הכרתי והפלתי, ושרי חיל בעבי גבי מגניהם, ואחריהם אלופי יהודה נכבדי ציון, פנות העם עוברים ברכב ובצבים לרדת אל נחל גיחון לראות בהמשח המלך, ואחריהם החרדים לדבר ה׳ הולכים ברגש לראות המחזה היקר, ולשמוע אמרת ה׳ צרופה מפי כהן ונביא,אשר ישאו מדברותיהם ויגידו את דבר המלוכה, להודיע למלך, כי אלהים בשמים אצל מהודו עליו, והודו והדרו לא יחלל, ויתר המון עם לא יכרת מן העיר, איש ממקומו לא ימוש, כי שוב ישוב המלך אל היכלו וכל קדושיו ושריו עמו.

ותרצה יצאה במרכבתה מהצר אלקנה לקחת את ילדיה עמה אל מקום המועד, ומרים וקציעה נשקפות בעד חלון היכל על ההמון הרב,ונאנחות לרגעים בזכרן את ידידיהן אשר עיניהם לא תראינה את יום המועד הזה.

וחזקיהו וכל כבודו ירדו אל נחל גיחון, והכהן הגדול לבית צדוק לקח את קרן השמן ויצוק על ראש חזקיהו, וימשחהו וישקהו ויאמר: צדק ושלום נשקו! והאל הנאמן אשר חשק בגזע ישי, השומר הברית והחסד לזרע דוד בחירו, הוא תהלתך והוא אלהיך, אשר האמירך להיות לאב ליהודה וליושב ירושלים, ולתתך עליון על כל מלכי שכניך מסביב, כי בהמר ארצם, אתה ידיד ה׳ תשכון לבטח, הנותן תשועה למלכים הוא יושיעך ויאזרך חיל, הנוטה כדוק שמים יטה לך חסד, חסדי דוד אביך הנאמנים, ובשמן המשחה היצוק על ראשך, כן יצוק רוחו על צאצאיך,ונחה עליך רוח ה׳ רוח חכמה ובינה, רוח עצה וגבורה, רוח דעת ויראת ה׳. רדה מלכנו בקרב אויביך כדוד, רדה מים עד ים כשלמה, הן כסאך נכון מאז, לא יחברך כסא הוות, כסא דמשק ושמרון, וה׳ יכין את

המשרה

המשרה בידך ויסעדה בחסד ובצדקה, ירדה בשם ה׳. מגדיל ישועות מלכו ועושה חסד למשיחו לדוד ולזרעו עד עולם.

וישעיהו בן אמוץ מלא רוח ה׳ נגש אל המלך ויאמר:

מי זה הדור בלבושו, הוד והדר לפניו, וכבוד ה׳ עליו זורח? הלא אתה הוא מלכי בקדש, אתה חזקיהו ידיד אלהים הט אזנך ושמע אמרתי: לא בגאון גדולה ויקר אשר יכתירוך, לא באלה נראה הדר כבוד מלכותך; שא עיניך וראה רבבות עם אשר ישימו לך כבוד, הבט נא עמך כלם, הבאים לחסות בשבט מישור שבט מלכותך, כי עיניהם תראינה כבוד אלהים הזורח עליך, וכהדר גאון ה׳ הנראה מקצה השמים עד קצם, כן יראה הדרך על עמך מקצהו ועד קצהו; אז לא יעוז אנוש ולא יזיד זד יהיר, כי אתה לרוח משפט ליושבים על המשפט, האמת מאירת עינים תהיה נר לרגלך, ואמונה — אזור הלציך, ולא לפניך עוד חנף יבוא להצדיק רשע ולהרשיע דם נקי, כי אתה תרמוס כפיר ותנין, וברעתם תצמיתם, להכרית מעיר אלהים כל פועלי און, ולכונן צדיק.

והמלך חזקיהו אחרי המשחו נשא כפיו לה׳, ויען ויאמר:

ברוך ה׳ אשר ערך נר לדוד אבי, ובשמן קדשו שמן ששון משחני. המגביהי לשבת כונן נא כסאי בחסד ובצדקה, זכרה נא אלהי חסדי דוד אבי הנאמנים, ותן לי שלות שלמה בנו וחכמתו לשפוט את עמך באמת ובאמונה; הן אמונתי בקהל קדושים ועיני בנאמני ארץ, הם יהיו שרי ואדירי כל חפצי בם, ושרים חנפי לב לא לפני יתיצבו, לא יחצו ימיהם עמי, חדשים לבקרים כלבוש אחליפם ויחלפו, ולא יכירם מקומם, וישרי לב יגילו בשמחה, והם יהיו אנשי עצתי. אמנם עיני בשר לי, לא אראה קרב איש ולב עמוק, אך אתה אלהי קדושי תשלח אורך ואמתך וינחוני מישור, והייתי לכבוד לבית דוד אבי, אלה נדרי לאביר יעקב, ועל זאת אשא ידי אל דביר קדשו.

והשרים ונכבדי העם אשר שמעו את נדבות פי המלך ענו קול גדול: יחי המלך חזקיהו! ה׳ עליו יחיה! וישעיהו נביא ה׳, נשא מדברותיו ברוח קדשו, ויען ויאמר:

הן

שמעה לדבריה ותלבש שמלותיה, ותעד עדיה ותאמר: לו חיתה עתה אמי, כי עתה שמחה לראות כי פני שולמית בתה ינהרו! אך לא עת עתה להתהדר בבגדי תפארה מאין מחמדי נפשי נגד פני, האח! הנה קרוב היום שקויתי, יום שמחת גילי!

ובדברה זאת החליפה שמלותיה, ותאמר אל אבישג: הסתירי כל דבריך וגנבתי את לב האנשים הבאים לקרא לי במלאכות יהושבע, וישבתי פה עוד יומים, וביום השלישי בטרם בקר נתחמק מפה, וה׳ ינחני מישור ויביאני אל ציון הר קדשו, שם אשלם לו נדרי נגדה נא לכל מחמדי נפשי, ושפתי רננות יהללהו פי, ואני ודניאל בחירי וקציעה אחותי נתהלך ברחבה על מרומי ציון. האח בדבדי זאת פג לבי מרוב ששוני, כמעט דכאני יגוני, וחנה חליפות לי, אכן טוב ה׳.

ושולמית הביאה את אבישג הביתה, ופניה צהלו משמחת לבה, ואבישג לא הגידה לה את דבר בואה, ושולמית גנבה את לב מלאכי יהושבע באמרה למו כי נכונה היא ללכת אתם ביום השלישי, ראשית כזב היא לה מיום היותה, וכאשר יסרוה כליותיה על חטאתה אמרה אל אבישג, הלא על כל פשעים תכסה אהבה, וה׳ הטוב יסלח לי.

כן עבר היום הראשון מקרא קודש, וממחרת היום ההוא הכינה לבה לדרך ציון, ואבישג מצאה את עמרי ותגד לו את כל ודברי שולמית, והוא הכין עגלת צב לשאת אותה ואת שלמית.

ויהי בעת הצהרים ממחרת החג, והכל היה נכון בחדר שולמית, שמלותיה צרורות בשק עור, והחפציה היקרים שומים בארגז. היום בוער כתנור, וחמתו הבקיע אל בין הארזים, אין ענן למסך ואין רוח צח נושבת, עיפה כל נפש לחום הבוער, בהמות שדי ערגו על אפיקי מים, פראים שאפו רוח, ועשבות הרים התעלפו מחורב בציון. ושולמית ירדה לרחוץ אל מעין גנים, מים קרים ונוזלים משלג לבנון, ואילת אהבים אשר הסכינה עמה ירדה אחריה אל הברכה. לרגעים נשמע

קול חליל . ואחריו קול עונה מרחוק כקול שריקות היעלים בלול בשאון זרמת הפלגים . שולמית עלתה מן הרחצה ותלבש שמלתה צמר צחר , הנה פניה מלאים לשד עלומים וחיים , לחיה כתפוחי זהב במשכיות כסף, ושפתותיה כחוט השני, שערת ראשה נפלגה לשתי פלגות על קדקדיה, ריח אפה כריח לבנון ותארה כשושנת יער, אשר לא שזפתה עין רואה ולא נשבת מטהרה מנשמת פי אדם, הנה היא באה אל הגן ותשב בסתר סכו על ערש רעננה, ותרן שיר ציון אשר למד אותה דניאל, ותשר עיר עז לנו ירושלים קרית מועדנו, והנה קולה התפוצץ ביער .

ואבישג נגשה אליה ותאמר : מה נעמת יעלת חן ומה ערב קולך, הנך אתה כאילת אהבים בערוגת שושנים, וכפסל עשוי מלבנת ספיר מעולף אודם פטדה וברקת , או אדמך לשמש בהלו מסתר חפתו , כי כן את ברה כחמה בסתר סכתך, מי יתן וראה עתה דניאל פניך, אך יעברו עוד ימים אחדים ועין בעין יראך ונשקך מנשיקות פיהו, ואמר , כי אין כמוך בבנות ציון .

ואין כמוהו בכל בחורי יהודה, ענשה שולמית. הנכונים לנו סוסים כעבים קלים ? הלא תדעי אבישג את נפשי, כי חפצי לעוף אליו על כנפי נשרים, ומה יארכו לי הרגעים עד בוא היום השביעי לחג !

ועל כן באתי אליך למהר ולהחיש היום ההוא, ענתה אבישג, הן הקרה ה׳ לפנינו בני אפרים באים ברכב, בצבים ובסוסים מחמת רבה, ללכת ירושלימה לשם ה׳, אנכי בקשתי מאתם לקחת גם אותנו, והאנשים נאותים להובילנו ירושלימה, היום הם חונים כברת ארץ הרחק ממשכנותינו, ומחר כעלות השחר יסעו מזה , הנכונה את למועד אשר אמרו ?

נכונה אני כשחר נכון מוצאו, ענתה שולמית, והלילה הזה יהיה לי שמורים , לא אתן שנה לעיני ולעפעפי תנומה, לכן אלכה לי עתה לישן .

זאת דברה שולמית ותלך ותבוא הביתה , שם שאלוה האנשים אשר באו לקרא לה : ההלוך תלכי הגלעדה ביום

מחר

מחר ? ושולמית מצאה תואנה לאחר מועד לכתה יום תמים, וללכת אתם הגלעדה ביום השלישי, גם נתן אמר ללכת אתם שמה ולעשות עוד דרכו לדמשק, לבקש שם את אליפלט ואת אלידע, אולי ימצא אחד מהם, או ישמע מאומה ונודע לו עקבותיהם, ושם ישב עד בוא אליו המלאכים אשר שלחה מרים ארצה מואב, ויחדו יעלו משם אשורה לבקשו שם, כן חשב נתן דרכו.

גם שולמית חשבה דרכה, ובלילה ההוא לא עלתה על ערש יצועה, הכינה כל חפציה ואת שמלותיה ותשימם בצרור, ולראש אשמורות סגרה דלת חדרה בעדה פנימה, והיא ואבישג יצאו בעד החלון, ואת מכסהו אמצו בבריח ברזל מחוץ, וכאשר הוחילו עד בוש, והנה שלשה אנשים באים, ועמרי נגש אליהן, הניף למו יד, ושולמית ואבישג הלכו אחריהם עד הבקעה, שם ישבו על גמלים נכונים לשאתן, ועמרי ואנשיו הביאון עד המקום אשר הם חונים שם ? ולב שולמית פחד ורחב בשמעה מפיהן, כי בחפזון ילכו לבוא ירושלימה לפני בוא יום השביעי מקרא קדש.

הבקר אור, השמש יצא בגבורתו, וילהט הרים בחמו, עבדי בית מנות השכימו לכרמים ולשדות, איש איש למלאכתו ולעבודתו, אין איש שם לבו לשולמית, גם מינקתה אמרה בלבה כי עודנה ישנה עם אבישג בסתר חדרה, ותמאן להעירה משנתה, כי חסה עליה, מאשר יקרה נפשה בעיניה; אך עת הצהרים הגיע והיא דפקה הדלת ותקרא לשולמית בדממה וקול ואין מענה, ותוסף לדפוק בחזקה, ואין קול ואין קשב, ותקרא למשרתי הבית, ויסירו את מכסה החלון ויבואו החדרה, והנה אהה! שולמית איננה וגם אבישג אתה יחדו התחמקו, ותרב המבוכה בבית מנות ועבדיו נפוצו לבקשן, איש לעברו תעו, בחלחלת לב, כי אמרו אולי נחבאו לברות, והיה רעה אכלתן, כן חשבו מחשבות, הגו אימה.

והאנשים אשר שלחה יהושבע לקרא לשולמית נועצו יחדו לשוב הגלעדה ולהשיב שולחתן דבר, ויואל גם נתן ללכת אתם, ורוחו התעוררה בקרבו על שכחי אלהים נושאי פרי אביב

ראשית

ראשית קצירם, והוא הבין דרכם וישאלם: אנה תשאו עמרים? הוי איש בער ולא ידע, ענוהו האנשים, הטחו עיניך מראות כי נושאים אנחנו מנחה פרי אביב לערוך לגד שלחן בבעל גד.

ונתן התנודד, ומלתו היתה על לשונו להשיב למו דבר מר, אך זכר את המכות אשר הכוהו משמרי הבלי שוא, וישא בשרו בשניו ולא ענה אותם דבר, ובלבו חשב דרכיו. כי הוא כגבר ראה עני על כל הליכותיו, בשבתו בירושלים התחמקו אליפלט ואחריו—אלידע, ובשבתו פה ראה שנית כמקרה הזה בהתחמק שולמית ואבישג מחדר משכבן; כן חשב לבו בעברו לפני ראש אמנה, וישא עיניו והנה איש נראה אליו מרחוק הולך עם נערו הלוך וקרוב, ומה פחד ורחב לבבו בראותו את אלידע בא לקראתו, האח ראתה עיני! קרא נתן בגשתו אליו, ויפן אל האנשים ההולכים אתו, ויאמר להם: לכו לכם לשלום, ואני הנני נשאר פה במצאי את מיודעי גבר עמיתי.

והאנשים אשר הלכו הגלעדה ענוהו דברי שלום ויברכוהו וילכו לדרכם, ונתן אמר אל אלידע: אות היא לטובה כי הקרה ה׳ לפני את האיש אשר אנכי מבקש על פי מרים הכבודה, ומי יתן ומצאתי גם את אליפלט הנער הנחמד, גבור משכיל, אשר גדלתהו ותאמצהו כבן לה, הן יחדו התחמקתם מביתה, והיא דואגת לכם, ומה רבו התלאות אשר אפפוני מיום צאתי לבקש אתכם.

השלום למרים הכבודה? שאל אלידע. ומה הן התלאות אשר אפפוך בגללה הודיעני כל זאת, אך הבה ואעלך על ראש אמנה, כי היום בוער ונשיאים עולים מקצה השמים, ואשר אחזה לי אני סופה קרובה לבוא, לכן נעלה אל מושבי, נוה איתן.

זאת דבר אלידע, ויצו את נערו ויעל על ידיו ועל רגליו בראש אמנה, ויורד את סלם החבלים ועוזיאל ונתן עלו על שן הסלע ויבואו בחדרים החקוקים בסלע, ויאמר עוזיאל: מדמשק באתי הלום לפני בוא יום מועד, ואין פה יודע את תשובתי הלום, ונערי אפה מצות, הכין בשר לנו לאכלה, לכן שבה פה עמי ודע לך. כי גם אנכי בקשתי

את

את אליפלט הקרוב מאד בלבבי, והנתעה בשוא לחשבני לאיש בליעל, ולחבורתי ולפצעי נעו מעגלותיו ונתיבותיו לא אמצא, אך הגידה נא לי את שלום מרים ואת דבר התלאות אשר באוך בגללה.

ויען נתן ויאמר: אתה ואליפלט התחמקתם מבית מרים, ואנכי אמרתי בלבי, אכן דבר סתר הוא, דבר פשע, אמנם זאת צפנתי בלבי, אך אחרת ראיתי בשלוח אותי מרים לבקש אתכם, ובאמרה אלי: רוח עועים מסך ה׳ בקרב אליפלט ויכהו בסנורים ולא ידע, ואחרי שובו ינחם וספק על ירך, כן דברה אלי, הביעה חידות, לא ידעתי, ותשלחני לבקשכם באפרים ובדמשק, ואנכי באהבתי את אליפלט ואת דרכו שמתי לדרך פעמי, ויהי בבואי אל מלון אשר בקצה גבול יהודה, וגלעדי ויושב ציון ופוחז אחד לבוש סחבות שותים יין, והפוחז שתה לשכרון ויתחר בי ויעורר מדנים בעזות ובדברי בלע, ואתבונן מדבריו כי ממכבדי בית אל הוא, ולא עצרתי עוד במלין, ואמלא פי תוכחות ואשפוך בוז וקלון על כל החוסים בבית אל. והרפתי שבה אל חיקו בבואי אל גבול אפרים, והגלעדי ויושב ציון אשר ארחו אלי לחברה הפכו את לבם לתת אותי כמחרף בית אל והבר כהניו ונביאיו, ויפרעוני לשמצה בתוך קהל מרעים, תרבות אנשים חטאים, והנה בעצרת בוגדים אני, ואספסוף עורקי ציה וחומסי מזמות יחד עלי התמלאו, בקשו עלי תואנה שמו לי עלילות דברים לאמר: מאנשי דמים ומרמה אני ואנשי שלומם מידי נגזרו, אך שוא שמתי צדקתי ונקיון כפי נכח פניהם, כי ערלה אזנם, וישימו אשם נפשי, ויתנוני למורטים אשר דשו את בשרי בקוצי המדבר ובברקנים, הרבו פצעי חנם, הרביתי אליהם תחנונים, אך טפש כחלב לבם, לא שעו אל צעקתי ולא שמו לי רחמים, ואנכי דין רשע מלאתי, ולולא עמרי איש אפרים שהיה בעזרי, אזי בלעוני זדים, כמעט כלוני ולא היתה לי תקומה מפניהם. הן האיש עמרי הגדיל לעשות עמי כי הביאני אל ארמון זכרי גבור אפרים ויצו עלי רופאים לחבוש פצעי, וכאשר עלתה ארוכתי שאלני אנה פני מועדות? ובהגידי לו כי מגמת פני

אל נאות החרמונים שם אותי בעגלה, והוא ואנשיו שלחוני עד הלום, הגדתי למו כי איש בודד ונער אחד ושמו אליפלט אני מבקש על ראש אמנה, ויברכני עמרי לפני הפרדו ממני ויאמר: יתן ה׳ ומצאת את האנשים אשר אתה מבקש, ובשובך דרך ירושלימה סור נא עמם אל ארמון זכרי כי הוא איננו בביתו, ובתו רעומה הפכה את לבה לאהבה את בני יהודה ודורשת שלומם.

העמרי הוא איש חסדך? ענה אלידע בתמהון, הרעומה שמה לך רחמים? הבארמון זכרי העריץ מצאת מנוח, אם שם עלתה ארוכתך? הגם דרכך הגדת לעמרי? אי לך מוכיח פראים, מוכיח לרשע, הלא עכרתני, כי כחכי איש שמוך כהני בית אל, ולא ידעת, הן המה יסרוך בקוצים ולא הסירו אולתך, הוי אויל שפתים! כי למי פצעים, למי אבוי? הלא לאיש נוכח עם משמרי הבלי שוא, ולנותן אמרי שפר לערלי לב, הלא את הדברים האלה דברתי אליך שלשים גם בבית מרים הכבודה לאמר: אל תגרע שיחה לפני אוילים ואל תעיר קנאתם, כי לא תעיר אזנם לשמוע בלמודים, הן המה בחשך באו מארץ מאפליה, ובחשכה יתהלכו, לכן הנח למו ואל תשדד רבצם, פן תעיר חמת פראים, לוהטים בני אדם, ונכון בידך יום חשך, ואוי למוכיח כסילים, נבונים נגד פניהם, אשר ירוממו אולתם על שפתיהם וינשאוה לכל לראש, כי הם יבוזו לשכל מליך ולא יפילו ממעלליהם, וזאת לך תורת הקנאות! כי הוספת דעת, הוספת מכאוב, ובני עולה הוסיפו לענותך, ולא לך לבדך עוללת רעה, כי גם אותי עכרת, הלא אורבים ישיתו לי, ואנחנו פה מתי מעט, ומושבי נסתר עתה גם מיושבי החרמונים, הן אמרת כי עמרי ואנשיו שלוחך הלום, ומי יודע מועצותיו? הלא ראשית חטאת הוא, ורעתו צפונה תמיד.

ונתן שמע את דברי אלידע ופניו נהפכו לירקון, וישאלהו אלידע: מה לך פה כי נבהלת? ויאמר לו נתן: הן נבהלה נפשי מאד, כי בבית מנוח ישבתי ימים אחדים, שם קרה

אסון

אסון, שולמית ואבישג שפחת יהושבע חמקו עברו בלילה ולא נודעו עקבותיהן.

ואלידע שמע את דבריו ויגז ראשו ויאמר: אוי נא לי כי עמרי שודד עתה בין חית לבנון, הן יד עמרי בזאת, ומה נעשה עתה להציל הנפשות העשוקות, הארדוף אני לבדי אחרי עושקיהן כח? הוי שוד ופרץ ואין מציל!

עודנו מדבר והיום קדר מאד, ואלידע נשקף בעד החלון ויבט השמימה, והנה עננים כגדודים ונשיאים כחיל כבד עולים מקצה הארץ, ויאמר, השמש אשר האיר בהוד נגהו חשך בצהרים התכסה בערפל, כן גם עלי קדר היום, כמעט אמרתי שובי נפשי למנוחיכי, כי שנת היובל הביאה פדות לך, קראה לך דרור, והנה קפדה תחת מנוחה, ותחת דרור רגז ונדודים חדשים, זה לי כשש עשרה שנה הייתי כגר בארץ נכריה, ונודד כאיש עשוק ברם נפש. אל אלהי חיתי הבט משמים וראה עצבי ורגזי, כי השיבותני אל נאות עדן ותשב ותשרשני ממנו, ותסגירני אל אויל אשר טבלני בשחת, עתה היתה מבוכתי, ומי יושיעני מחבר כהנים?

זאת דבר וימרר בבכי, ויבך גם נתן ויאמר: אוי נא לי אויל שפתים, כי הביאותי על נפשך רעה גדולה בלי דעת, ואתה ה' חוסה נא על נפש צדיק וקרא לו דרור, חוסה נא ושלח לו פדות בשנת היובל הזאת.

עודנו מדבר והנה ה' עושה חזיזים, ברקים כלפידים להטו הררי הלבנון, וקול רעם נשמע בגלגל, ונתן התפלל ויאמר: ה' שמעתי שמעך יראתי! האם אש-דת יתן ה' לעמו בקולות וברקים?

ואלידע ענה ואמר במשא רוחו לאמר: בקולות וברקים נתן ה' לעמו חקים ומשפטים, וברעם וברעש ירקיעו לשחקים, וישובו לאל אשר נתנם, הן אמר ה' ספו שנה על שנה, חגים ינקופו עד בוא שנת היובל, שנת גאולים לארץ וליושבים עליה, שנת בכורים היא לבכר פרי מעלליהם, השנה הזאת באה מקץ חמשים שנה, ומה מנחה חדשה הביאו לה'? הלא עינינו ראו ולא זר מרגיזי אל נושאים פרי כחש, ראשית הקציר לערוך לנר

לגר שלחן בבעל גד׳, העל זאת לא תרגז ארץ? הלא צוה ה׳ על ידי משה עבדו לקדש בעשור לחדש השביעי את שנת החמשים שנה בשופר תרועה, ולקרא דרור בארץ לכל יושביה, ויהודה לא העבירה שופר בארצה, ותרועה לא נשמעה בכל שערי אפרים, הנה שנת גאולים באה, ויהודה עוד נגואלה בגלוליה, ואפרים מתגולל בבית עגליו, על זאת התעורר אלהים ממעון קדשו ויקרא ליובל: היובל באה ותתיצב ברעדה לפני מרום כסאו, ועליון השמיע ברנז קולו לאמר: כספר נגולו השמים, ספר היובלות הוא, ספר תולדות אדם ועלילותיו, אלה כתובות במכתב אלהים ומאירות עינים, ואלה חרושות בצפרן שמיר ואדומות מדמי אדם, איומות מאד למראה, לכן קרא יובל בספר הגדול הזה, ספר אתה לדורך, ואל מי מדורות הראשונים תדמהו? ויען היובל ויאמר: אתה ה׳ קורא הדורות מראש, הוצאת את עמך ישראל ממצרים מבית עבדים, ותאמר להם עבדי הם, והנם היום עבדים נמכרים לצמיתות, לנביאי השקר המהבילים אותם, ולכהני און הרודים על ידיהם, אנשי דמים ומרמה הסוחרים אל ארץ לצודד נפשות, ולשאת פרי פחזותם אל בתיהם. וה׳ ענה ברוגז קולו מן הסערה לאמר: לא הריע יהודה ולא תקע אפרים בשופר היובל, לכן הריעו שמים קול תרועה ויריעו תחתיות הארץ. ה׳ דבר בקול גאונו, ויריעו צבאות מרום במרום וירעשו מוסדי ארץ, וקול משה נשמע מהר נבו בדברו אל צאן מרעיתו לאמר: הוי בנים סוררים רועי אפר, רועי עגלים בבית אל ובדן. ערפו את עגליכם כעגלות ערופות על חללי הרבבם, שרפום וזרו אפרם על נחל קישון, על דמי נביאי הבעל השחוטים שם, אולי יחנן ה׳ בשנת רצון ונתן גאולה לארץ, וכפר לאדמתו אשר פצתה פיה לקחת דמי רבבות אלפי ישראל.

כן דבר עוזיאל בלהבי אש, ונתן שמע רוממות מדברותיו ועצמותיו רחפו.

ורוח סיעה וסער הולך וחזק, רוח מפרק הרים ומשבר סלעים, ועוזיאל הביט אל השמים והנה אין אורם, כי עבים על עבים יעלו, ונשיאים על נשיאים יתנשאו, תחת שואה

יתגלגלו

הן לצדק ימלך מלך ! שמעו זאת קרובים והאזינו רחוקים, כי נתן לנו ה' מורה לצדקה, אור זרוע הוא לצדיק, ובאור פני מלכנו חיים, הביטו איש יהודה ויושב ירושלים, הנה נגד ה' משיחו, כי אמרת ה' צרפתהו, ושפט בצדק דלים, אף ידכא עושק, והעביר גלולים מארצו ושקוצים מעיר ה' ומהיכלו, והיתה יהודה לקדשו, ציון לאביר יעקב, ופני עמה ינהרו, בה' מבטחנו, וכהר ציון לעולם לא נמוט, ואמרו יושבי קצוות הגדיל ה' לעשות עם אלה, הגדיל ישועות מלכו, לכו חזו מפעלות ה', הביטו לראותו ממושלי יהודה, כי באהבת ה' אותם יאזרם חיל, ובשנאתו יפתח אזור מתניהם, ברצונו ירום קרנם ובחרונו יבהלם, למען ידעו ויבינו היושבים לכסא דוד, כי בחתו עוז למלכו ימלא ידו לנהל עדר ה' הנתן לו, ובפתחו מתניהם יגלה למוסר אזנם. כי בכחם ובעצם ידם סלפו דרכם ומריעתם נפוצה, שבט מישור היה בידם כשבט עברה, וחילם לא היה לאדון כל הארץ, ויסר ה' גם הוא שבטם ומשענתם; והמלמד לאדם דעת ילמד רוזנים לקח ודעת אלהים, כי מבשרם יחזו אלוה, והשאת והשבר למו לקח מוסר. מודעת זאת בכל הארץ, כי עד היום הזה כשלה ירושלים ומיהודה גלה כבוד, מחוץ שכלה קנאת אפרים וארם, ומבית—קשר בוגדים, ונהי לזועה מפני חרון אף ה'. לו קם דוד, כי עתה ספק כפיו ויקרא: הזאת לך יהודה, גור אריה שבט נחלתי, איך נשתה גבורתך, כי נשית את אלהיך, ותכרעי ברך לפני שכניך, אשר הכריעו ידי. לו קם שלמה, כי עתה הניעו ראש על מקדשו, אשר בנה בידי רבבות עם, ויפתחהו לעמים רחוקים, לו ראהו סגור ומסוגר כל ימי אחז, כי עתה צעק: מי אמר לאור עולם ולא יזרח? מי שת חשך על קרית משושי, ויצא מבת ציון כל הדרה? כי שכח אחז אל מחוללו, השם נוהו, חלל משכן שמו, כל הרע בקדש, ויכעיסהו בבמותיו, ויקניאהו בפסליו, וה' השיב עליו אונו, פקד בשבט עברת פשעו, הרים עליו ימין צריו, וזדים עריצים עליו התמלאו; ועיניכם הלא ראו את מכות ארצנו ואת תחלואיה, כי שמו נחלת צבי לשמה, סלוה כמו ערמים,

מלאו

מלאו כרשם מעדניה, והבשת אכלה יגיע אבותינו מנעורינו ועד עתה. אסא מלך יהודה שלח אוצרות בית ה' ובית המלך אל בן הדד מלך ארם, ואחז שלח אוצרות, הוביל שי למורא אל תגלת פלאסר מלך אשור, וישכרהו על אפרים וארם, וארצנו היתה שמיר ושית. אך דור תהפוכות הלך ודור צדיק הנה זה בא. אתה אלהי יעקב הראית את עמך קשה, כי זקשו ערפם, וילמדו מדרך אפרים וארם, ותמלא ארצו מקדם, וילמדו אותם אלופים לראשנו; אך עין בעין נראה, כי רוח ה' עוד תנחנו, אכן אל שגיא כח, ואנחנו נשגיא פעלו, כי קצץ עבות רשעים, השיב גמול על גאים, הנה ראש ארם דמשק מוסר מעיר, עוד מעט ונשארו עוללות מאפרים ונשאר יהודה לאלהינו, ומלך בציון מ׳של צדיק זה, וישב באהל דוד דורש משפט ומהיר צדק, ורעה בגאון ה' אלהיו, והשבית מלחמות מגבולותינו. לכו מלאכי שלום והגידו באפרים ובמנשה, כי מלך אלהים בציון, ויקרא לשבטי ישראל: שובו דרשוני, ה' קרא, ומי לא יאמר הנני? ומי מלל לך יושבת ציון, כי כל זאת עד מהרה תצמח, כי בטרם גמל קציר צמחה קרן דוד וישועות נעשו ארץ, אכן עוד רבה העזובה בקרב ארצנו, עוד יקוננן בה האשרים והחמנים, וירושלים לא מטהרה, אך עוד מעט וחרשים גם ישנים יציצו מעיר אלהים, ומלכנו בידו הרוממה יגדור פרצותיה והריסותיה יקומם, צהלי ורוני יושבת ציון, רוני בגאון ה' אלהיך ונשמע מהיכלו קולך, והקשיבו ממלכות, והאזינו כל מרחקי ארץ, וידעו כי ה' שוכן בציון.

והזקיהו נשא שנית כפיו לה', ויען באזני השרים והעם ויאמר: אתה אלהי קדושי פועל ישועות בקרב הארץ, רבות פעלת לחוסים בך, צוה ישועות יעקב, ויאמן נא דברך אשר דברת בחזון לחסידך, ובאו האותות והמופתים, ונקדש שמך בתוך עמי, עירי ונחלתי, אתה יועץ פלא! הפלא נא חסדיך לחסיד הפלית לך, להשבית אויב ומתנקם, ולהשקיט לנו מימי רעה ומריב לשונות. הן גערת זדים ארורים, דעכו כאש קוצים, ועולתה קפצה פיה, הם שאפו הלילה, ואנחנו נשאף צל שדי, כי עוד תשיב לנו ה' ששון ישעך, וסלחת לעמך

אשר

אשר חטאו לך, וטהרת את הבית אשר נקרא שמך עליו, ושכנת בתוכו, ונדרי אשלם נגדה נא לכל עמי, כי על עמי ארים נסי, אשרקה לזרע יעקב ואקבצם אל מקום משכן כבודך, לעשות את הפסח בירושלים, עשה נא עמדי אות לטובה, כי מעוז ישועות משיחך אתה.

וככלות חזקיהו את תפלתו, והשרים והעם קראו בקול גדול, יחי אדונינו המלך חזקיהו ותתנשא מלכותו! והמלך קם לעלות מנחל גיחון, ויעלו אחריו השרים והעם, ויתקעו בשופרות, ויריעו בחצוצרות, וינגנו מנגנים, בכנורות ובמצלתים; ראש הכהנים לבית צדוק עובר לפני הכהנים והלוים, וישעיהו בן אמוץ—לפני בני הנביאים, ושרי המלוכה ושרי החיל, ואחריהם גבורי יהודה ופנות העם, ויעבור מלכם בהדר גאונו ברחובות קריה לבוא אל חצרותיו, ובחורי יהודה ועלמות תופפות הריעו וירננו במקהלות במרומי ציון, וקול הקריה הומה בכל מקראיה ובראשי הומיות, שם קדמו שרים אחר נתנים וישירו לאמר:

אל כביר מושיע
על מלכנו הופיע
קול שופר הריע
ושמו לצריו הודיע.
צא לישע עמך
לישע פני משיחך.
יראו משנאיו וחלו
וכעשן יהדו כלו.
כי מלכנו כלהב.
ידעו אנשי תרמך
וכקש יבער רהב,
בצאתו לישע עמך.

והמקהלה ענתה

צא לישע עמך

לישע פני משיחך.

והשרים הוסיפו וישירו לאמר:

רומה אלהים הרימה
למשואות פעמיך
דברך לו הקימה
והאירה משמיך.
צא לישע עמך
לישע פני משיחך.

והעם ענו במקהלות בהמון תפים ומצלתים, קולות אדירים וחזקים ותרועה גדולה ותבקע הארץ לקולם, כמעט שעברה כל הכבודה ברחובות עד רחוב שערי המלך, והנה שרים ונוגנים אחרים פצחו רנה לאמר:

מלך ביפיו תחזינה עינינו.
הדרו יראה על בנינו.
תרב גדולתו.
על ישראל גאותו.
מגננו ראה אלהים. והבט פני משיחך.

המלך בא אל היכלו ושרי המלוכה אחריו, ובתולות ציון פצחו רנה למלך ולאמו אביה, ותענינה לאמר:

שישי הגבירה בנשים אביה
עלזי אם המלך גפן פוריה
ישמח הר ציון תגלנה בנות יהודה

יד

האביב פרש מעטה תפארתו על הדר הלבנון, על רום ארזיו ועל תועפות הריו, ומחום צח עלי אור נצמת השלג, נמס הקרח הנורא הנטוי כנזר על ראשם, נמסו ויהיו לפלגים נוזלים להשקות ארזי אל הרמים והנשאים, כל בעלי כנף

היודעים

היודעים מועדם שבו מאיים רחוקים אל קנם, החסידה, מצאה על ברושים ביתה, וסיס ועגור המו ויצפצפו; עת הזמיר הגיעה ובלבנון ירונן וירועע.

השחר הופיע ושולמית השכימה אל צורי היעלים, ששם ערכה לה' בבקר בבקר, שם שפכה שיחה גם עתה לפני ה' ביום הראשון לחג המצות, יום מקרא קודש. והנה מינקתה באה ותאמר: מה לך שולמית בתי כי תבכי ביום חג לה'? כי שבת משוש חגי, ענתה שולמית, אמנם קויתי לשמחה ביום הזה, ויבא רגז. מנוח לא אבי עוד, חנה אשתו וצפניה אחי עלו הגלעדה אל יהושבע אשר אמרה להיות לי כאם רחמניה, ולא כן תתראה לפני בשלחה אלי את זקן ביתה להביאני אליה, למען הפרידני מדניאל בחירי, אשר אמר לבוא הלום למועד חדש האביב ולקחת אותי אל ירושלים קרית משושי, ואיהו?

ויהושבע תמשכני אליה בחבלי השוא. ואת מי אועץ, ומי יגיד לי דרכי? לו היה אלידע פה, כי עתה שאלתי את פיו לדעת מה לי לעשות. הטרם תדעי כי דניאל הוא אישון עיני ומשוש דרכי, ואליו אשא נפשי? כהלל בן שחר ראיתיו ראשונה במקום הזה לאור שחר, ומן היום ההוא רק בו אהגה, ובידו עתותי, ושכולה וגלמודה אני בלתו.

כן את לו, ענתה מינקתה, אך מי יודע, אולי לא כן הוא עמך, ומי לידך יתקע, כי אין לבבו פונה מעמך?

למה תדברי תפל? ענתה שולמית, הראית מימיך בר לבב ורוח נדיבה כמוהו? הן נפשו ברה כעצם השמים לטהר, ובה חסיה נפשי, אזכרהו ואהמיה; כי לפני הפרדו ממני שאלתיו מתי אראה פניך משוש גילי? והוא אחז ביד ימיני ויקרא לי! אילתי, אילת אהבים! ויחנן קולו ויאמר: אל תפחדי ואל תרהי יונתי, כי לוית חן תהיי לי, אתי מלבנון יפתי, אתי מלבנון תבואי, ממעונות אריות מהררי נמרים, כנף רננים תהיי לי, משחקת לפני על גפי מרומי קרת במרום ציון. כדברים האלה דבר אלי, ומה נמלצו אמריו! מרשפי עיניו נמוגה אז נפשי, מן העת ההיא אוחילה לראותו, לו כן

שנית

שנית נגלה אלי לפתע פתאום . ובבקר בבקר אשכימה אל צורי היעלים בנפש צמאה לו כארץ עיפה . הימים קלו מני רץ , חלפו ברחו למו עם אנחותי ; יחלתי למועד הדש האביב, ועת הזמיר הגיע , הן קול התור נשמע מצפצף אל יונתו , והאיל תערוג אל אילתו, ומתי ישרוק לי דניאל ? האמנם שכח, כי יונתו הומיה ואילתו תערוג אליו ? הן זה האיש נתן, אשר סר אתמול אל ביתנו , בא מציון , ואנכי לא אבין הליכותיו ומדברותיו, כי מבקש הוא את אלידע, אשר למצער היה סוכן על נהלת מרים , ואת אליפלט אשר גדלתהו הכבודה כבן , ושניהם נדדו יחד ולא נודע מקומו אים ; הלא דבר הוא ! ואשר אחזה לי אני , זאת היתה נסבה מאת יהושבע למען הרחק את אליפלט מאת קציעה אחותי, היעודה לדניאל מטעם המלך. ומה נבקה עתה רוח דניאל בקרבו בבואו בין המצרים! כי אם יעשה רצון מלכו בקחתו את אחותי, ונקעה נפשי ממנו, ואם יחזיק באהבתי, ונסבה ממנו נחלת עזריקם אביו , והמלך יבקש את נפש הממרה את פיו . אל אלהי אבותי ! הבה נא דבר ועצה לדניאל בחירי והושיעו ממצוקותיו, כי אובד עצות הוא ומר נפש . מי יתנני עתה בירושלים , כי עתה התנפלתי לרגלי המלך ואתחנן לו לבלתי הפרד טמני אלוף נעורי , כי בת אלקנה הלא גם אני , ומדוע ימנעני מדניאל אשר בחר בי ? הן אגודתנו היא רצון אלהים היוצר יחד לבותינו , והוא ישמרהו מעצה נמהרה .

ככל החזיון הזה דברה שולמית , וקירות לבבה הומה לה . ומינקתה אמרה לה : למה תעירי שחר למען תעירי אהבתך? שובי נא אתי הביתה, שיתי לבך לרקחות ולטבחות המכינות מעדנים לצהרים,ושכחי עמל ועצבון אשר עתה נבראו; שימי בה׳ מבטחך והוא הטוב בעיניו יעשה. לכן קומי בתי ולכי מזה .

ושולמית הלכה בלי חמדה מן המקום הזה, המזכיר לה ידידות ומחמדים , ותשב עם מינקתה הביתה , וחזיון חדש נראה כברת ארץ הרחק מן המקום ההוא : עמרי הציב מרחוק חבר כהנים ארבים לנוה מנות, ושם גם אבישג הבאה מציון

במלאכות

במלאכות קציעה אשר שלחה אותה להביא את שולמית ירושלימה, ורעומה שלחה את עמרי להביאה אליה, באשר דרושה היא לחפץ מזמותיה, וביד אבישג צרור מחלצות, רקמה יקרה עם עדי עדיים צרורים בשק עור ושלוחים מאת קציעה אל שולמית אחותה, ועמרי אמר אל אבישג לאמר: עוד הפעם אזכירך כי צדקיהו משאת נפשך עודנו חי, אך טמון בארץ חבלך, בבור כלא צפון, ושולמית תהיה כפר נפשו: הלא עיניך הרואות, כי חבר כהנים רבים עמדי, ויש לאל ידינו לקחת אותה ביד חזקה, אך לריק יהיה עמלי אם אביאנה מדכאה כחלל מבכי תמרורים וזעקת שבר. לכן השכילי פיך ומשכת אותה ירושלימה בעבותות אהבה,וצדקיהו יהיה פרי מועצותיך, את תפדי אותו מיד זכרי השומר לו עברה בגלל שמיר אביו, הן חטאת שמיר לא נעלמה ממני, אף קצף זכרי ועברתו כי קשתה על פרי בטנו ידעתי, ובידך להציל את צדקיהו בחירך מעברתו, בזהביאך לו תמורתו, את שולמית ביפיה ובהדרה, ואם עגמה נפשך לה, דעי לך, כי תקות צדקיהו האבדת.

השקט אדוני, ענתה אבישג, ואל יפול לבך על שולמית היפה-פיה, היא משכה את צדקיהו בחירי בקסם עפעפיה, ואנכי אמשכנה בקסם שפתי, וכלולה בהדרה אביאנה אל ארמון זכרי.

זאת דברה ותשא את צרור חפציה בידה ותכונן צעדיה אל נאות מנוח ותבא שמה, וכראות אותה שולמית באה בסף ביתה, נבהלה נחפזה ותאמר: מאין תבואי ביום מקרא קדש, ומי הביאך הלום.

ראשית דברי, ענתה אבישג, הביאני נא אל חדר משכיתך, ושם אשמיעך את דברי. ושולמית אחזה בידה ובשמחת לב הביאה אותה בסתר חדרה, ותסגור דלתיה בעדה ותאמר: עתה דברי נא דבריך, הן נערה טובה את ואך טוב תבשרי; וראשית דבר הודיעיני, מאין תבואי.

מציון אני באה, ענתה אבישג, ושלוחה אני אליך במלאכות קציעה אחותך העדינה, אשר לשמך ולזכרך תאות

נפשה

נפשה. ושולמית שמעה את ראשית דבריה והיא עומדת כתמר מקשה ומבטת מספר רגעים אל פני אבישג, ואחרי כן פתחה פיה ותאמר: תני נא לי אבישג אות אמת, כי אחותי חושבת עלי טוב.

זה לך האות, ענתה אבישג בהניפה את צרור חפציה תנופה, אות היא כי יעודה את לדניאל מטעם המלך החדש, הן קציעה אחותך עשתה זאת, רק הסתירי את דברי מגרי ביתך, ואל ידע איש פה, כי קם מלך חדש על יהודה, פן תהיה זאת לך למכשול על דרכך, כי באהבה נצחת תקרא לך אחותך ירושלימה, למרות רצון יהושבע אמה, אשר יעדה אותה לדניאל, ואותך—לאליפלט, ועל פי עצתה התחמק אליפלט בחירה, עד אשר יקחך דניאל אחר כבוד ויושיבך על נחלת עזריקם אביו; ראי נא עדינה, כל אנחתך השבתי, וביום השביעי מקרא קדש עיניך תראינה ציון, תראינה שם את דניאל בהירך נכון לקראתך להשיב לך אהבת כלולותיך, ועיני קציעה אחותך תראינה ושש לבה. המבשרת טוב ושלום אני לך.

מי תכן עתה את רוחי! ענתה שולמית, ומה פחד ורחב לבבי, ויאמנו נא דבריך אלה, וכאשר תרום קרני תשישי גם את אתי משוש, ושקדתי להטיב עמך, ומה אוסיף דבר אליך. ואנכי נפעמתי משמחת עולם אשר נתת בלבי, הן מסלות ציון בלבבי זה כמה, ואני אמרתי לעלות ירושלימה בבכי ובתחנונים, ועתה דרכי יהיו דרכי נועם, ולבי נכון כי לא תאונה אלי רעה, הנה באו הלום אנשים במלאכות יהושבע למשכני אליה, כי היא אחרת יעצה ולא רוחי, אך מסלות ציון בלבבי, ואל דניאל משוש גילי ואל אחותי חמדתי אעופה כיונה.

ובדברה זאת הוציאה מן הצרור, אשר שלחה לה קציעה, מחלצות רקמה, משבצות זהב, נזמים צמידים וטבעות, ותאמר: מה נעמת לי אחותי קציעה יפתי, הן אבי ואמי עזבוני, ושלומים נתן לי ה׳ את דניאל ואת קציעה. אך טוב ה׳ לנפש תדרשנו.

לבשי נא עדינה בגדי תפארתך, אמרה אבישג, ושולמית

שמעה

יתגלגלו על גלגלי סופה להלביש שמים קדרות, ואת פני האדמה—חרדות, צרה מעוף צוקה ואימה חשכה, חיתו יער נסו אל ארבם ואל רבצם ועוף השמים נדדו מקנם, התחבאו בסעיפי הסלעים, הארזים רמי הקומה אשר שחקו תמיד לכל רוח, כפפו עתה כאגמון ראשיהם, כגבה עינים המשפילי לראות והמוריד לעפר ראשו כבוא אליו צרה וצוקה, רעשו ארזי אל, נעו ענפיהם ורעו דליותיהם מרעש סופה ומחרדות חזיז קולות. ובאימה חשיכה ומבוכה הזאת נשמע קול בן אדם מר צורח. ואלידע אמר אל עבדו: מי יודע מה הקול הזה אשר עלה באזני, הקול בן אדם הוא אם לא? — אין זה כי אם קול המון סופה, ענה העבד, ולו קול בן אדם היה, מי יחרף נפשו לרדת במהומה ומבוכה הזאת?

ונתן יושב משמים כאיש נדהם, ובעד חור החלון יציין על פני האדמה אשר ערפל חתולתה, ויאמר אל אלידע: הן ירעים אל בקולו נפלאות, ומקול רעמו יחילו הרים כמו התעתדו לגלים, איך נבער כל אדם מדעת גבורות ה׳, אוי נא לי כי מהפכת תבל ומלואה ראו עיני. תולה ארץ על בלימה! אל נא תמוגגנה תושיה, ואל נא ערער תתערער, חוסה נא על אנוש רמה, ועל בן אדם תולעה.

ועוזיאל השקיף גם הוא על הפרעות הנוראות ויאמר: שחוק עשה ה׳ לארץ, ועמודיה יתפלצון, אכן קולך זה נאור ואדיר קורא להרים ולגבעות, לאפיקים ולגאיות, קורא לריב אל הרי ישראל, כי בסופה ובסערה דרכך בקומך למשפט, מפניך יושב הכרובים תנוט ארץ, תגע בהרים ויעשנו, תגער בים ויהמו גליו, גערת דמשק, חמת וארפד, ורטט החזיקם, וינועו עצביהם ויחתו גלוליהם, כן תגער עתה יהודה ואפרים, ורגזו וחלו מפניך, וידעו כי אתה ה׳ לבדך אל נערץ ונשגב.

אל נא אלופי ומיודעי, ענה נתן, אל נא תזכור חטאת יהודה בעת אף ה׳, פן בעת אפו יעשה בהם.

ועוזיאל הוסיף לשאת מדברותיו ברוחו הקשה, ומפיו לפידים יהלכו, ויען ויאמר: אכן אל נורא עלילה על בני אדם ויודע חוסי בו, ואת מי נועץ, ומי יאמר לו מה תעשה? הן

הוציא ה׳ כלי זעמו וברקים רב, כי חמתו נתכה כאש ללהט סביב צריו, ולהט אפרים, ארץ מלאה אשם, ארץ פסילים, ממלכות האליל, אשר יושביהן באימים יתהוללו, אפרים היא ארץ לא גשמה ביום זעם, הנה ה׳ מעלה עליה נשיאים מקצה ארץ והקדיר עליה לבנון, והקדיר עליה כל מאורי אור, וארצו תפקד מעם ה׳ ברעם וברעש, וגם צוחת ירושלים עלתה, קול בת ציון ברמה נשמע, כי נגע אל השמים משפטה, לכן הציפו עננים שפעת מים, והנשא גאון הירדן בשוא גליך, וזרקתם מים טהורים על עיר אלהים להדיח דמי ירושלים מקרבה, דמי עוללים ויונקי שדים אשר היו לברות למולך, כי שערי קדש סגרו וההיכל נמוג, עזבו כהנים עבודתם, לוים—משמרתם, ומעונה אלהי קדם שבתה, לכן פערה שאול פיה, ויצאו ממסגרותיה שדים ושעירים, מלך בלהות וכל מלאכי זעם, ועלו וירשו הררי ציון, כי אין עוד ה׳ בקרבה, ולהם מקטר מגש על כל הר וגבעה, על כל גג ופנה. עזבו תנינים מדבר, פתנים וצפעונים—ארץ ציה, בואו בארמנות ציון, שם לא יבושו מכם חבריכם. שאו גלי ים קול נהי בהמית חליליכם, ספדו הילילו על צדק כי נאסף, זרמו עבות מטרות אש, מטרות סדום ועמורה על עיר ה׳ הנדחת, ובערו גלולים מקרבה. אכן לא לעד יחרש אל, ולא לנצח ישקוט ויביט במכונו, מקדחת שאול תחתיה, אשר קדחו ילדי פשע, בערה כאש רשעה. עתה אל קנא! צוה שחקים ממעל להשקות ארץ חנפה מים מרים ומאררים לנפיל ירכותיה, פור תתפורר ונפץ תתפוצץ ככלי חרש אחרי הטמאה.

כן דבר עוזיאל מנהמת לבו, והסערה קמה לדממה, השמים טהרו והשמש זרחה על הארץ, ונתן אומר: הן אל זועם תבל, ואם לארך אפו יקחנה לא יכיל כל היקום זעמו, אך טוב ה׳, כי יפלס נתיב לאפו מגערתו תנוט ארץ, וכלה לא יעשה מקומה, כי הוא עושה חזיזים למען יראה גבר גאות ה׳ ויחיל מפניו, אך רגע הוא באפו, וכעבור סופה ותמה אין לו, ואהבתו משחקת לפניו, וכאורה נראה אור.

עודנו מדבר והנה קול קורא מתחתית ההר; מי פה בראש הצור

הצור ? — מי זה קורא בתחתית ההר ? ענה העבד . אני מנוח החברוני , ענה מנוח . והנער הגיד לאדוניו כי מנוח קורא, ויצו עוזיאל את נערו , ויורד סלם החבלים , ויעל בו מנוח ויבא אל עוזיאל החדרה וישקו איש לרעהו . ויאמר מנוח הלא קראתי אליך מן הסערה, הרימותי קולי בכח , אך מה כח גבר ומה קולו נגד קול הרעם הנורא והמון סופה ; אנכי חשתי מפלט לי מרוח סועה וסער , ומחרדת חזיז קולות נחבאתי בסעיף סלע עד יעבור זעם . עתה באתי להגיד לך , כי באה הממשלה הראשונה לבת ציון , ונקראה ירושלים עיר האמת , כי חזקיהו מלך ונשא הוד , אף רפא ירפא שבר עמו . בחודש הראשון פתח דלתות בית ה' אשר היו סגורות כל ימי אחז , ויאסוף את הכהנים והלוים אל רחוב המזרח , ויגד להם דרכם , אשר ה' שואל מאתם , ויוכח על פניהם עלילות דור אחז ודרכם , אשר נעזבו לחרב לשבי ולחרפה, בעזבם את ה' אלהי אבותם, ויעורר את לב בני עמו לכרות ברית לה' אלהי ישראל , ובששה עשר לחדש כלו לטהר את בית ה' ואת כל הכלים אשר הזנית המלך אחז במלכותו , ויאסוף המלך הזקיהו את השרים , ויעלו בית ה' ויקריבו עולות ושלמים לאלפים , ויהללו את ה' בשירי דוד ואסף החוזה , ויריעו בחצוצרות ובכלי שיר , ותכון עבודת בית ה' . והמלך והשרים נועצו לעשות את הפסח בחדש השני , וישלח אגרות ביד הרצים אל אפרים ומנשה לקרא למו ירושלימה, לעשות שם את הפסח לה' אלהי ישראל , וגם אנכי ציר שלוח בשבטי ישראל. ראה נא גליתי לך עתרת שלום ואמת על דבר ארצנו , מלכנו ויהודה , גם נצורות הגידה לי מרים אשתך העדינה, כי אליפלט, זה אהבתי, בנכם הוא, אך מרים אשתך בנכיה למחמדי נפשה , כי יצאוה , ותשלחני לבקש אתכם , ואנכי חקרתי דרשתי בכל הדרך ועקבותיכם לא נודעו לי , ומה שמח עתה לבי לקראתך , אך שמחתי לא שלמה, מי יתן ואמצא גם את בנך .

האמנם חלום אמת הלמתי ליל אמש ? דבר עוזיאל אל לבו , ואזני מנוח ונתן לא שמעו בדברו .

האליפלט בן מרים , קרא נתן בתמהון, האתה עוזיאל איש מרים ? בן ידידי , ענה עוזיאל , נפלאות ממך שמעו אזניך .

אל

אל עושה פלא! כי גדולות ונצורות שמעו אזני, ענה נתן, גם אחז מת וחזקיהו בנו מושל צדיק יושב על כסאו, עתה ירחיב ה' לנו, כי יכון כסא דוד ויסעדו בחסד ובצדקה.

האח! קרא עוזיאל גם הוא, הן ששון, יגון ותקוה יחד באזני, כי אשיש את ירושלים משוש, ונפשי נוגה ונעצבה לבני; אך גם תקותי בי, כי עוד אמצאהו לעת מצא. ומה מרים אשתי עושה לבקש נתיבותיו?

הלא ידעת אדוני, ענהו מנוח, הלא תבין כי אליפלט בנך בשוא נתעה לראות שערוריה בבית מרים ולהביט בך און, ותוליכהו שגיאתו שולל, ובחמת רוחו שפך שיחו לפני קציעה משאת נפשו, ומדבריו תתבונן עתה קציעה, כי שם אליפלט פניו אל אחת משלש אלה: או ארצה שעיר, או אשורה, או אל רעומה הלך ובמצודתה נתפש, כדניאל בן עזריקם; ותשלח מרים את מגדיאל האדומי שעירה לבקשו שם, ואם ימצאהו, אז תתן את כל הון ביתה כפר נפשו, ואותך הלא יעצה ללכת דמשקה ולבקשו שם, ואותי בקשה לחפש דרכו באפרים; אך ממגדיאל נסתם חזון, אותך אלופי לא פללתי לראות פה, ובחסד אל מצאתיך. ואנכי בעברי דרך אפרים הקרתי לדעת על אדות זכרי ורעומה בתו, ואשמע נצורות מן אחד חבר כהני בית אל אשר התהלך לפני עמרי ויהי תמים עמו, ועתה הפך לבו לשנא את חבריו בסתר, ובקראו את דברי האגרת אשר בידי, כתב ידו לאלהי ציון ויאמר אלי: רב לי שבת עם מתי שוא ונעלמים, הולכי רכיל נחשת וברזל, אנשי דמים ומרמה, כי מלך ישראל נתפש בכף מלך אשור, אשר חלל ממלכת אפרים ושריה, וימגר לארץ כסאה, עתה אחזה רעדה חנפים, באין עוד מלך לעם בוזז ושסוי ביד נציב אשור, כי שרי אפרים עומדים כשועלים בחרבות, רואים כי קרוב לבוא עתם, ואין מנהל ומחזיק בידם לעתות בצרה, ונמהרי לב נועצו להשליך יהבם על זכרי גבורם, ולהביא המכשלה תחת ידו, וזכרי מנשא את נפשם לתת להם אחרית ותקוה, ויבטיחם על שקר לקומם ארץ הריסותם ולהכין המשרה בשמרון, כי יעבור זכרי בכל שערי אפרים ויתר שבטי ישראל, ידבר

על

על לבם ויחזק ידים רפות, לשבור עול אשור בארצם ולנתק מוסרותיו, גם בנה בהר שמרון במה לאמון מנא חטאת מצרים, הקדיש קרואיו לזבח אשר הכין בחדש זיו, ואת שראצר נציב מלך אשור ימשוך ליום מועד בעבותות אהבתו, כי אוהב הוא את רעומה בתו, ואת היום ההוא יעד לתתה לו. אך נבעו מצפוני זכרי, נחמסו עקביו, כי הוא מזמות יעץ לאסוף אליו שרי אפרים, וכסבאם סבואים ישימו נזר על ראשו וימשחוהו למלך, ואת שראצר יהרגו בחרב בנשף חשקו בהתעלסו באהבים בתוך אפריונו; אך אחרת בלב רעומה, כי נושאה היא את נפשה לאחד בחורי יהודה ושמו אליפלט, הנשבה בהר שעיר, ותשלח מלאכיה לפדותו ברב כפר אשר תשית על דניאל בן עזריקם נגיד הבית, ועל עדה בת שמיר ועל יתר נפשות בני יהודה אשר טמנה להם פחים, ואחרית העלילות האלה מי יודע.

כן הגיד לי האיש בטרם ישים לדרך ציון פעמיו, ואברכהו וילך. ואנכי חשתי אל מעונתי לראות את שלום שולמית אשר אני דואג לה ומפחד לנפשה מחמת רעומה. אך למה זה עוזיאל אלופי שנית פניך? הלבנך לאליפלט תדאג פן יפול ביד רעומה? יואל ה׳ ושב את שבותו מאשר הוא שם, אז ידאה כנשר אל קציעה אהובתו הבוכיה לו.

אהה! ענה עוזיאל ואמר בספקו כף, אהה למגורתך כי באה, ויפן אל נתן ויאמר: אכן נודע הדבר, עתה בין פשרו.

מה הדבר ומה פשרו? שאל מנוח במבוכה?

אכן עוד לא שלמו הצרות, ענהו עוזיאל בספקו כף, ושולמית אשר חשבת לך לבת, חמקה ועברה מנאות שלום, ועקבותיה לא נודעו.

הה שוד ושבר! קרא מנוח ויצעק במר נפשו ויגז את ראשו, ויהי כאיש נדהם, ויתעורר ויאמר: שמעה נא עוזיאל אלופי, הן זאת אחזה לי כי יד רעומה בזאת, לכן לא עת עתה שבת בחבוק ידים.

ונתן אמר: הן עמרי זה אשר תנבל אתה מנוח אלופי, עמרי כצדיק תמים נראה אלי ביום צרתי, בקום עלי מרעים

לאכול

לאכול את בשרי, ויצילני מידם ויעל ארוכה לפצעי וישלחני עד הלום, מי יודע אולי מרמה היתה צפונה בחסדיו עמי; גם נבער אני מדעת, איך גנבה שולמית את לב האנשים אשר שלחה יהושבע מן הגלעד לקרא לה?

ולמה נחקור עלילות? ענה מנוח, הן נכון הדבר כשחר נכון מוצאו, כי פחים טמן עמרי לרגלי שולמית למשכה בחבלי השוא אל ארמון זכרי, לכן הבה ונתחכמה לצרינו, אנכי אעלה הגלעדה אל מקום שבת חנה אשתי עם יהושבע אחותה, ואתה עוזיאל אלופי שית עצות בנפשך והורני מה לעשות, האלכה עם אשתי ועם יהושבע שמרונה ולעורר את חותני על בית זכרי, אך מה יעשה חותני לאיש הדמים, ומי ידון עם מי שתקיף ממנו? הה! נלאיתי ברוב עצתי ורוחי נבקה בקרבי, לא אשקוט ולא אנוח עד ראותי מה שלום אשתי ושלום יהושבע.

שמעה מנוח ידידי ושמע גם אתה נתן, ענה אלידע: שמעו ואספרה לכם חלום אשר חלמתי ליל אמש, והנה אנכי בירושלים ומפיל תחנתי לפני חזקיהו בן המלך לקרא לי ולמרים אשתי דרור באין מחריד, ובדמעות שליש הגדתי לו את אשר עשיתי מאז לבית דוד, ואת כל הרעה אשר עשה לי אחז אביו המלך, והנה חזקיהו מחזיק ביד ימיני ואומר לי: הנני למחות דמעות כל העשוקים, כי מת אבי, ואני יושב על כסאו, ושלום אשפות לארצי ולעמי; אנכי קורא לך היום דרור, התענג עם אשתך על רוב שלום, רק חזק ואמץ, וכאשר היית נאמן לבית דוד, כן תהיה גם עתה, ולפני תעמוד כל הימים; ועתה הנה שמעתי כי נתן לך ה׳ לשון למודים, לכן עלה אל ארץ מרתים וקרא את הקריאה הגדולה, לשובב אלי את שבטי ישראל בדבר שפתיך, לך וקראת באזני בני אפרים ויתר שבטי ישראל את הדברים אשר אני אומר אליך, וה׳ יהיה עם פיך, ודבריך יצליחו להשיב רבים אל ה׳ ואל היכלו בציון.

ואנכי מלאתי גיל, ואקוד ואשתחוה אל המושל הצדיק, ואקרא: יהי אדוני המלך! והנני נשבע בשם ה׳ הבוחר בדוד עבדו ובזרעו אחריו, להקים את דבר מלכי באמונה. והמלך ברכני בשם ה׳ ויאמר: עלה והצלח, ונתתי לך יד ושם.

ואקום

ואקום ואמהר ללכת אל מרים, בשרתיה שמחת גילנו, ותפול על צוארי ותבך ברוב ששונה, ותאמר אלי: ואיך תשים נפשך בכפך לעבור שערי אפרים וישראל ולהוכיח דרכם בשערים, ואתה הלא הזהרת רבים מהוכיח לרשע מומו? ואנכי השיבותי אמרים לה לאמר: אמנם עת לחשות ועת לדבר, ואיך אמנע רגלי ואכלא שפתי אחר השבעי למלך בשם ה׳, ה׳ אמר לי קום קרא ורוחו מלאתי, וכאשר שמרני עד כה כן ישמרני גם עתה. ותבך מרים ותשלחני בשם ה׳. ואנכי עובר בחלומי בשערי אפרים וכל שבטי ישראל וקורא את הקריאה הגדולה והנה רבים מקשיבים לאמרי כי נמלצו, עודני מדבר בלהבות אש, והנה אליפלט בני נצב לקראתי, ומרוב שמחתי התעוררתי והנה חלום, ואנכי חשבתיו ככל הזיונות לילה, ואתעצב אל לבי מכל תלאותי בהקיץ, וכבוא נתן הלום הוכחתי על פניו דרכו, כי לא נשמר הוא בלשונו, עתה אראה כי חלום אמת חלמתי, ושבועתי בחלום אקים בהקיץ, כי אעבור בשערים לבשר צדק בקהל רב, וה׳ הטוב בעיניו יעשה.

וחלומך יבא, ענה נתן, כי בחלום יגלה אלהים אזן אנשים, ואתה אל תשחק עוד לתוכחות ולריבות שפתים, כי דבר בעתו מה טוב, ואף כי זאת ה׳ שואל מעמך. פתח פיך בשערי אפרים ויאירו דבריך, וה׳ יהיה עם פיך.

אמן כן יאמר ה׳, ענה עוזיאל, אנכי אשליך נפשי מנגד ודברתי באפרים רתת, וה׳ הטוב בעיניו יעשה ושלח לי את אליפלט בני, ועתה מנוח ידידי הבה נבואה למשכנותיך, שם נדבר דברינו. כן דברת, ענה מנוח, וירדו שלשתם מן ההר וילכו אל בית מנוח.

טז

עבר חודש האביב, חלפו שבעת ימים בחודש זיו, ושרי אפרים נאספים אל הר שמרון אל הזבח אשר הכין זכרי בעת ההיא, ועזריהו שר אפרים יושב פתח שערי ארמונו כחום היום, והנה רץ בסוס בא אליו ויאמר: ה׳ עמך השר! הנני

שלוח

שלוח אליך בדבר זכרי גבור אפרים, וגדולות אגיד לך.

ועזריהו הוא איש זקן ונשוא פנים, הדור בלבושו, וזקנו יורד על פי מדותיו, ונדיבות לבו ותבונתו התוו תוי נעם על פניו. וכשמעו מפי הרץ, כי שלוח הוא אליו בדבר זכרי, ויקם בלי חמדה מעל מושבו, וינופף ידו לו ויבא אל היכלו, והרץ בא אחריו ויאמר לו: הט נא אדוני אזנך ושים לבך לאשר אדבר אליך בשם זכרי, דבר סתר הוא לנאמני רוח.

כה אמר לך זכרי גבור אפרים, הלא שר וגדול אתה בשמרון ועיני יושביה עליך, ולך המשפט לחוש לעזרת עמנו בטרם יתנגפו רגליהם על הרי נשף. כי עד מתי נעמוד כשועלים בחרבות, לראות את אפרים כעדר נפוץ וכצאן אשר אין להם רועה? כי מלכנו נתפש בכף מלך אשור, אשר שם את שראצר אביר הלב נציב בארצנו לנגוש בנו ולבוז חילנו, ועינינו רואות את מחנה אשור שודדים אותנו, ואנחנו מחשים; על זאת התעורר זכרי אחרי שובו ממצרים, ויאמר: אנכי אקנא לעמי ולארצי וגלותי מעליהם חרפת עמים, וירא כי שלום עתה בין אשור ובין בני יהודה שונאינו, וכי חזקיהו שולח רצים בכל שבטי ישראל להשיבם אל ממלכתו, ורבים שומעים בקולו ועולים ירושלימה לעשות את הפסח בעוד שבעת ימים, ומה אחרית ארצנו אם יעזבוה בניה, היהיה לנו פתחון פה מפני כלמתנו? כי עתה יאמרו בעמים, אין מלך לנו ואין קצין, שוטר ומושל לעמנו, אפרים פרוע לשמצה בקמיו. על כן התאזר זכרי עז, הנה הוא עובר עתה בשערי אפרים, ומדבר על לב שריו להזק ידים רפות, גם הכין זבח בהר שמרון, הקדיש קרואיו למועד ההוא, אשר יעשו בני יהודה את הפסח בירושלים, ועת עתה לעשות לארצנו, בעלות שראצר ירושלימה לראות שם המון חוגג. הנה במה בנויה בהר שמרון לאמון מנא מעוז פרעה וחסן מצרים, ואליו ינהרו שרי אפרים ויתר שבטי ישראל, המקנאים לארצם והחפצים לקומם הריסותיה. אלה הם הדברים אשר שם זכרי בפי על דבר ארצו ועמו, ויוסף לדבר אלי לאמר: ואם ימאן עזריהו לשית ידו עמי, ואמרת לו: הן דניאל בן עזריקם ושולמית בן אלקנה, בני חללי חרבי, ערבון בידי, הן דניאל נכון לקחת את קציעה

בת

בת יהושבע בתך, ושולמית הלא היא בת אלקנה אישה, וליהושבע משפט הגאולה לגאול את הנפשות האלה. ואם גם לאלה לא תשית לבך, דע לך כי שלת זכרי רצים אל יהושבע בתך הגבירה, להגיד לה כי חפץ הוא למחות דמעתה מעל פניה, ולשית לראשה עטרת גאות אפרים, ובתך העדינה לא השיבה פני הרצים ריקם, כי אם אמרה: אעלה אל אבי ואשמעה מה בפיו, מחר תבוא אל ביתך. ועתה הגידה נא לי אדוני הפצך למען אשיב שולחי דבר, כי מחכה זכרי לדבריך ועצתך תנחהו מישור.

החתן דמים יהיה לי זכרי? ענה עזריהו, נער הייתי גם זקנתי, ולא ראיתי אחרית למרמות ותוך; הן זכרי ישים דמים בקרב עירנו במועצותיו, והצל לא יציל עמנו מכף מלך אשור, ומה יענה שראצר הנציב הבא בבריתו והנכון לקחת את רעומה בתו, מה יענה בראותו כי תחת דבר זכרי על לב העם להביא צוארם בעול מלך אשור, נהפך הוא כקשת רמיה ויעורר את לבם לשבור עול ולנתק מוסרות?

התפאר על זכרי החפץ קרבתך, ענה הרץ, הן לו עצה וגבורה, והמכשלה הזאת תחת ידו, ולך אדוני אגלה אשר ענה את שראצר, הלא זה דברו אליו: כשבת חזקיהו על כסא דוד שלח אגרות ביד הרצים אל כל שבטי ישראל, לעוררם לעלות ירושלימה לעשות את הפסח, ומחשבתו לשובב יעקב אליו, על כן התעורר הוא לעבור בשערים לסכל עצת מלך יהודה, ויבן מזבח חדש בהר שמרון, להפנות את העם אליו למען לא תראינה עיניהם ירושלים.

הרף לי יומים, ענה עזריהו, הן שמעו אזני דבריך, ואספתי אלי את ראשי אפרים ושמעתי מה בפיהם, וידעתי להשיב שולחך דבר.

רק הסתר אדוני עצה במעמקים, ענה הציר, ואם לא יגלו שרי אפרים סודם, כי עתה נעלם יהיה משראצר הנתעה בשוא, כי בעבותות אהבה תמשכהו רעומה בת זכרי, ובנשף השקי ליום חגנו, בהיות שראצר נקי לבית תענוגיו, תדע רעומה את אשר תעשה בו. לכן אדוני עוץ עצה, כי הנני לשבת פה יומים, למען אשמע דבר אל נכון גם מפי בתך הגבירה, כי לה

כל

כל חמדת זכרי וכל כבודו, רק כסה דבר לטוב לזכרי לביתך ולמעני כל הימים.

וככלות הרץ לדבר דבריו במלאכות זכרי ויפן ויצא, ופני עזריהו נפלו אחרי צאתו, ובהיותו תפוש ברוב שרעפיו בקרבו, התהלך בקרב היכליו, שרק הניע ראש גם ספק כפיו ויקרא: הוי יועץ בליעל איש דמים ומרמה! הלמשכני בחבלי השוא הוא אומר? הן שוא תהיה תמורתו, ועצתו לא תקום ולא תהיה.

ויהי לפנות ערב, וזקן רוכב על עיר בן אתונות בא לפני פתח השער, וישאלהו אחד מעבדי עזריהו: מה לך פה? דבר לי אל עזריהו השר, ענה הזקן. ויקחהו העבד ויביאהו אל אדוניו, ויאמר לו הזקן: הנני בא להגיד לאדוני כי יהושבע בתך הגבירה באה אליך מחר בבקר, הלא היא לנה במלון אשר יצאתי ממנו, וכראותה אותי ותכירני, כי יושב ציון אני שלוח בדבר המלך חזקיהו אל שבטי ישראל, לעורר בלבם אהבת ציון ולהשיבם אל ה׳ אלהיהם ואל בן דוד מלכם, ובתך הגבירה שמעה הליכותי ותשמח, ותשלחני אליך להגיד לך בואה, ותבטיחני כי תזבלני אדוני בימי שבתי בשמרון, הן עברתי מעיר לעיר ואקרא את דברי האגרת אשר בידי, ורבים שחקו לעגו לי, ואנשים אשר נגע אלהים בלבם ענו: אמן כן יעשה ה׳. ועתה הואילה נא אדוני וקרא את דברי מלכי, הלא חרד אדוני לדבר ה׳, ודור לדור ישבח מעשיך אשר חמלת על שבויי יהודה ותאכילם ותשקם ותלבישם ותשיבם אל אחיהם, ברוך אתה וברוכים חבריך לה׳ על צדקתם.

וברוך גם אתה הזקן וברוך בואך בשם ה׳, ענה עזריהו בהושיבו אותו לימינו, ובקחתו מידו האגרת, קרא בה כדברים האלה לאמר:

„בני ישראל שובו אל ה׳ אלהי אברהם יצחק וישראל,
„ואל תהיו כאבותיכם וכאחיכם אשר מעלו בה׳ אלהי אבותיהם
„ויתנם לשמה כאשר אתם רואים, עתה אל תקשו ערפכם
„כאבותיכם, תנו יד לה׳ ובואו למקדשו אשר הקדיש לעולם
„ועבדו את ה׳ אלהיכם, וישוב מכם חרון אפו; כי בשובכם אל
„ה׳, אחיכם ובניכם יתנם לרחמים לפני שוביהם ולשוב לארץ

הזאת

„הזאת, כי חנון ורחום ה׳ אלהיכם, ולא יסיר פניו מכם,
„אם תשובו אליו״.

אכן נגידים ידבר מלך יהודה, ענה עזריהו ככלותו לקרוא הדברים, ושש אני על אמרתו כמוצא שלל רב, ומי יתן וימלאו נואמי נאם אחרי דבריו באמרים נמרצים לוקחי נפשות, וחפץ ה׳ בפידהם יצלח.

ישמח נא לב ארוני, ענה הזקן, כי גם מנות חתנך אחד מן הרצים הוא, כן הגידה לי יהושבע בתך, יעורר איש טוב ממנו להטיף מלתו על בית ישראל, ושם האיש אלידע, איש אשר רוח ה׳ בקרבו, ובניב שפתים מביעות אמרות טהורות ישיב רבים מעון, וישובב יעקב אל נוהו ואל מקומו הראשון, כי ישמעו את לקחו הזך, וירושלים תעלה על לבבם. ביום השלישי יבא הלום וינסה דבריו אל שרי אפרים הסוררים; כל זאת שמעתי מפי יהושבע בתך המתכה לבואו.

אלידע! קרא עזריהו בששון לבו, הן מנות חתני הגיד לי כל ארותיו בעברו דרך שמרון בנפש מרה, כי אבד אלידע ממנו, ומה שמח לבי בשמעי הליכותיו מפיך, יהי זכרו ברוך, וה׳ ירצה פעלו, וישמור רגלי חסידיו ממוקש זכרי, אשר דבר בליעל יצוק בו; הנה הוא עובר עתה גם הוא בשערים, אך אלידע נותן אמרי שפר, וזכרי נותן מכשולים לעם, ומשאתו יעץ להדיח רעה על בית ישראל, ונוקש הוא בפעלו.

גם הליכותיו יודע אנכי מפי בתך הגבירה, ענה הזקן, וממנו תצא אש לכל בית ישראל, כי עצת רשעים מרמה והיא לא תצלח, הן אלהים דבר בחזון להושע נביאו לאמר: אפרים לשמה תהיה ביום תוכחה ושמרון תאשם, עתה באו ימי הפקודה כי נפלה עטרת גאות אפרים ואפרים לא יתנשא עוד, ולשוא עמלו בוני במה לאמון חטאת מצרים, לספות חרון אף ה׳ ולהגדיל המדורה, ואת הדברים האלה אדבר גם באזני כל שרי אפרים, השומע ישמע, והחדל יחדל.

שב בביתי ובהיכלי, אמר לו עזריהו, הן אפרים הוא ארץ מולדתי ומסלות ציון בלבבי, עם מתי שוא ונעלמים לא אבוא, ועצת נפתלים רחקה ממני, כי הם יפלו ממועצותיהם,

ועצת

ועצת ה׳ היא תקום . הן הכין זכרי זבח, הקדיש קרואיו, ונאספו אליו סרי סוררים, ועלית אתה ההרה ודברת דבריך באזניהם .

וילן הזקן בבית עזריהו, וכאור בקר אמר הזקן אל עזריהו : עליך אדוני אשתומם, איכה תשב בין סרבים וסלונים, בין רהבים ושטי כזב, ואיכה לא תירא מהשמיע הגות לבך על פיך? הבחלקות תשית למו?

בחלקות ישית לי זכרי, כי באין שוטר ומושל באפרים איש כל הישר בעיניו יעשה, ואנכי בראותי את העם כי פרוע הוא, ואבחר לי מאתים איש גבורי חיל, אנכי אכלכל אותם והם סרים אל משמעתי, על כן עיני זכרי עלי, וביד מלאכו יפגע בי לשית ידי אתו, ימשכני עם פועלי און, וחפץ הוא קרבתי, ואני קרבת אלהים לי טוב, מפני זכרי לא אגור, ודרכו על פניו אוכיח .

עודנו מדבר בחמתו, ואחד מעבדיו בא ויגד לו : כי יהושבע בתו הגבירה באה, והנה היא בחצרו . ועזריהו שמח לבשורה הזאת, ויצא לקראת בתו, והנה היא באה בסף הבית לבושה מעטה כהה, וצעיף אלמנותה מכסה פניה . ועזריהו נפל על צוארי בתו ויאמר לה : ברוכה את בתי לה׳ אשר הביא עת רצון להשיב אוהבי ציון אל שעריה. הן הזקן השלוח מאת חזקיהו מלך יהודה לעבור בשערי כל שבטי ישראל לשובב יעקב אליו, הזקן ההוא, אשר שלחת בתי אלי, בביתי הוא, כאשר רצית, הוא הראני דברי מלך יהודה אתו בכתובים, וידבני לבי לעלות ירושלימה לעשות את הפסח, ושמחתי לראות את קציעה בתך המהללה, וששתי אתך משוש ביום כלולותיה, כי נסו יגון ואנחה, וששון ושמחה חלקך מעתה ועד עולם, כי נחם ה׳ ציון, נחם כל אבליה, וישב באהל דוד מושל צדיק . לכן בתי, השביתי כל עצב מפניך, כי עת רצון היא לרפא מחץ מכתך גם את .

הן קרא ה׳ שלום לכל נכאי לב, ענתה יהושבע בבכי, אך אין שלום בעצמי, ואין שמחה לקציעה בתי, כי אני השבתי משושה . לפנים הביאותי רעה על מרים רעותי הטובה בזדון

לבי

לבי, ועתה שבתי להרע עמה מבלי דעת, בעת אשר שש ה׳ להיטיב עמה, כי מנעתי את בתי ממחמד נפשה מאליפלט, יען חשבי אותו לבן חשוכים אשר התרומם בחסדי מרים, והוא מכלל יופי, בן איש חמודות, אשר לשמו ולזכרו יהגה לבי כבוד ואהבה. ולמה אכחד אבי ממך; אנכי הכרתי את אלידע הנחמד בלבנון, ואטעהו בבית מרים רעותי, כי אמרתי הוא יסיר חרפת אלמנותי. הלא ידעת אבי אם לא שמעת מפי מנוח חתנך, כי אלידע מקוראי, הוא עוזיאל איש חרמי לפנים, אשר אכבד עתה כמלאך אלהים, את חטאי אני מזכיר היום, כי גם לפנים חמדתי יפיו בלבי, ואקנא במרים רעותי, ובאש קנאתי רדפתי שתי נפשות ברך ה׳. וחרפה שברה לבי, בזכרי, כי פי הוא הגיד לאיש חמודות זה את חרפת נעורי, ורעה גדולה מאשר עשיתי אז, עוללתי לבתי ולמרים ולעוזיאל הנחמד והנכבד ביהודה, ואיך אשא פני אל האיש הנעלה, ואנה מפניו אסתר בבואו הלום לקרוא את הקריאה הגדולה באזני השרים הבוטחים בהר שמרון, כי כידו אז כן לשונו עתה עושה גדולות, ולי מה יקרו אמריו ונדבות פיו בשבתו בלבנון, כי מפני נעימות אמרותיו הטהורות נס יגון ואנחה, ותנחומות אל באו בלבבי, ומה פחד ורחב לבבי בשמעי בימים האלה מפי מנוח, כי אלידע זה הוא עוזיאל הנודע ביהודה בכבודו, הוא איש מרים אשת עברתי בימי גאוני, ורעותי הטובה בימי יגוני ועצבוני, ואליפלט הוא בנם יקירם אשר בגבורות ימינו עשה לו שם תפארת, וכששוני כן יגוני עתה, בזכרי כי אני אני חבלתי רב טוב.

אל נא בתי, ענה עזריהו, אל נא תשימי אשם נפשך. הלא מחמת אחז ברח עוזיאל אז, ובמצותו היתה קציעה בתך יעודה לדניאל. וזאת בתי מה, כי עליך יזעף לב עוזיאל ומרים? הסירי נא בתי כל עצב מלבך, הניחי לי ואנכי אגיד צדקך באזני עוזיאל ולא יזכור לך עונות ראשונים. התעוררי בתי, כי באה עת להסיר מעליך חרפת נעוריך וחרפת אלמנותיך.

אל נא אבי תנחמני הבל, ענתה יהושבע בבכי, הן עיני לא תשוב עוד לראות ציון, כי רבות שגיתי, וגם במכתבי אשר

כתבתי

כתבתי למרים גליתי לעיני השמש את הגות לבי באלידע, הוא עוזיאל אישה. ואנה אוליך חרפתי זאת? — לכן אבי הסתירני פה ואשב גלמודה, כי נוקשתי בכל עלילותי, הסכלתי ואשגה הרבה מאד.

זאת דברה יהושבע ותסר צעיפה למחות דמעתה מעל פניה, ויתבונן בה עוזיהו ויאמר; הן פניך בתי נהרו, אות היא לטובה, כי שלום בעצמיך; הלא אז אמרתי לך בתי, מה לך ולצרי גלעד, גרשי עצבונך ויגונך, כי עוד הדרך עליך ויש תקוה לאחריתך. ועתה בואי נא בתי אל היכלי ונשתעה יחדו, והגדת לי את שלום חנה בתי; אנכי לא נתתיה לשר וגדול בישראל כי אם לאיש ישר באדם, וזאת היא העצה היעוצה גם לך בתי, אל תזכרי הראשונות, שכחי גאונך ויגונך, ולכי אחר איש נאמן עם ה' ועם קדושיו יושב יהודה. ועל דבר קציעה בתך אל תשיתי לב, כי כבוד בית אביה זורח עליה והונו לה נחלה, גם יפיה ימשוך אליה בחור מעם, גם המלך החדש יזכור לה חסד אביה ואמונתו לעמו ולארצו. ומדוע בתי תדמי לעצתי, תביטי אלי ותשתוממי!

כי אחרת יעצת עלי לפני בואי הלום, ענתה יהושבע, והפצך לראותני כגברת שמרון, עצת זכרי חלל רשע, נשיא ישראל, אשר אתה חפץ קרבתו; ומלאכיו אשר שלח אלי הגידו לי, כי ברצונך תרום קרנו; אלה שמעתי ואתפלץ. שא נא אבי לפשע שפתי בהללי את אשר תכבד, ובהשפילי את אשר תרומם אתה; הלא זכרי זה הקורא בשמך בכל שערי אפרים ויתר שבטי ישראל, זכרי הוא חלל רשע, אשר שפך דם אלקנה אישי ודמי בחירי יהודה, כמים המגרים, ההוא ישית עתה לראשי עטרת פז? ציץ נובל לי; בהגיגי זאת ירחפו עצמותי.

אל נא בתי, ענה עוזיהו בתמהון, אל נא תשיתי על אביך חטאת לא עלתה על לבו. האנכי אחזיק ביד מרעים; הלא אנכי כעש לזכרי, והוא ביד מלאכיו שלח להגיד לי, כי חפץ הוא קרבתי, ואולם כה יעשה לי אלהים וכה יוסיף, כי בנפשו דבר את הדבר הזה.

הנקל

הנקל לו לבקש גדולה, ענתה יהושבע, כי עוד ימלא ארמונו שוד, חמס ומרמה. שם נפשות עשוקות נאנחות, עדה אחות מרים אשר הרגה קטורה את אמה בצדיה, וימצא צפניה בן מנוח את עדה נבוכה בשדי מואב ביום שאון, ויחלץ ממות נפשה, ויאמר לה: אנכי אקחך אל בית אבי, ולי תהיי סגולה, ויביאנה עד הגלעד, שם שלחה קטורה המרשעת את אנשי מעשיה, ויתתפוה מזרועות צפניה מרחמה, וישליכוה ההרמונה, ודניאל נלכד בערמתו, כי כרע אוהב התהלך עם רעומה האיומה, עתה נפל בעצומיה, ועל זאת דוה לבי, על שולמית אחות קציעה בתי אשר אמרתי להטיב עמה, וזדים ארורים באפס עשקוה, וגם היא עתה נאנחה בארמון זכרי איש הדמים, ואחרית הנפשות העשוקות האלה מי יודע, לו הועיל הון, כי עתה הנני להרבות כפר נפשותיהם, אך מחשבות עריץ רק ענות נפש, ומה ידוה לבי על שולמית היונה התמה וההמודה השוגה באהבת דניאל, הן קציעה בתי היא אחותה שלחה לה מתנות, ותקרא לה באהבה ובידידות אל בית אביה לשבת אתה כשתי אחיות; ומה תרב צרת קציעה בתי בשמעה אסון אחותה וצרת נפשה.

ועזריהו שמע את דברי בתו, ויתנודד ויאמר: לא יחרוך רמיה צידו, הנני שולח כרגע את אחד נערי אל ארמונו, הנער הוא ערום מאוד אשר כל סתום לא עממוהו, אליו דבר יגונב והגיד לנו וידענו את אשר נעשה, השקטי בתי, המכשלה הזאת תחת ידי היא.

זאת דבר, ויאמר לנערו העומד לפניו לשרתו, קרא לי לנער לאלישמע, ומשרתו יצא רץ אל אלישמע ויביאהו אל אדוניו, ויאמר לו עזריהו, הלא תצליח תמיד אשר אשלחך, הנני שוקל היום על כפיך חמשים שקל כסף אם תוציא לאור תעלומה, והגדת לי איזה הדרך נלקחה שולמית בת מנוח חתני היושב בלבנון אל ארמון זכרי, ויד מי היתה בזאת?

שולמית בת מנוח? ענה הנער, שא נא אדוני, כי לא לבת מנוח חתנך החי, כי אם לבת אלקנה התנך המת, לבת משנה מלך יהודה טמנה רעומה פח, שולמית! אך בטח

לבי

לבי בדבר אדוני, כי לא יפול ארצה, וכסף תועפות לי.

הוא אשר דברתי, אמר עזריהו אל בתו, הן נערים רבים מסתופפים בחצרותי, ולא אמצא בם חכם כאלישמע, לדעת כל סתום וחתום. לכן דע לך אלישמע, כי אכירך לטובה אם תגיד לי דבר אל נכון, ואם תשמור לפיך מחסום, ואולם הגידה לי, איך תדע כל הנעשה בארמון זכרי.

אל נא אדוני, ענה אלישמע, אל נא תתן את עבדך כבן בליעל, הן אזני כעיר פרוצה אין חומה, אך פי, כארמון זכרי, סגור דלתים ובריח, ובטני הרת עולם לדבריך אשר תקח אזני; והנני להגיד לך אדוני, איכה אדע את כל הנעשה בארמון זכרי: הן שם הנערה ושמה צלה האוהבת אותי אהבה נצחת, ובאהבתי אותה מאד ארשתיה לי באמונה ובדבר שפתים, והיא נלוה אל שולמית לשרתה, ותגד לי איך הובאה העדינה אל מעון עריץ על פי רעומה, אשר הסיתה בה את אבישג שפחת בתך, באמרה להשיב לה את צדקיהו נדחה אשר נקעה נפשו ממנה; את פשר כל הדברים האלה טרם אדע לנכון, ואשר אדע אותה אגיד. ואל נא תקצוף בתך הגבירה על קולי.

חלילה מקצוף עליך, ענתה יהושבע, דע לך כי שכרך אתי ופעולתך לפני, כי שולמית לי כבת, וקציעה בתי מחכה לה בכליון עינים.

האמנם כן הוא? ענה אלישמע בתמהון, הוי תהפוכות מרמה! שמעו איפא והתמהו תמהו, כי מן הלבנה יצתה אבישג את שולמית להוליכה ירושלימה אשר לה נכספה וגם כלתה נפשה שם אמרה למצא את דניאל דודה נכון לקראתה; אך לפני הגיעה אל שערי שמרון, הגידו לה כי יהושבע הגבירה וקציעה בתה מושכות אותה בחבלי השוא, להונות אותה מנחלת אביה ולשפות שם נפשה לעפר מות, וכי על כן חשו מפלט לה במקום אשר לא תמצא לה עוד יד משטמה וקנאה; זאת שמעה שולמית ותלך אל הארמון בלי חמדה כצפור אל כלוב. אמנם צפור דרור היא אוהבת נאות שדי, ולא צר מעון, הן חדריה נחמדים ורחבי ידים, אך צרו צעדיה מלכת אל אשר יהיה רוחה ללכת, כי ארבעה סריסים אחוזי חרב שומרים דלתי הדריה,

גם

גם הסוכן בבואו לדבר עמה, יבוא אל החדר הנשען אל חדרה ומדבר עמה בעד השבכה העשויה מקני ברזל אשר לא תעבור ביניהם רק כף איש, שם ישבה עד כה גם אבישג הנחפשה עתה, אך בקשה שולמית את הסוכן להפרידה ממנה, כי לא זכה היא בעיניה עוד, וצלה אהובתי יושבת עתה עמה לחברה, והיא הגידה לי כי בצרת נפשה תרבה שיחה למוגג לב ונפש, דברים לא שערום כל נואמי נאום. אך הסוכן הוא אביר לב ודבריה לא יעירו חמלתו.

הוי זכרי עצב נבזה! קראה יהושבע. הוי רעומה בת בליעל, התומסים מזמות על בתי, וחמסם על קדקדם ירד, הה! אש עצורה בעצמותי, לא אשקוט ולא אנוח עד אראה נקמתי מהם. נדחה קראו לשולמית, ואתה ה׳ היודע ועד, כי כל מחשבותי היו להיטיב עמה, ולטעת אותה על נחלת אביה אחרי תתי אותה לאליפלט בחרתי לה. הוי זכרי נוכל ארור, אם יחקרו מוסדי ארץ למטה כן יהקרו נכליו, כי הקימו עלי את הרעה מתוך ביתי, ויסיתו בי את אבישג שפחתי, ואנכי לא ידעתי; הן צרת שולמית היונה התמה הוסיפה יגון על מכאובי, אך יגמר נא רע רשעים. ואתה אלישמע אחרי הודיע ה׳ אותך את כל זאת, דע כי שכרך הרבה מאוד, לכן חושה לראות את צלה אהובתך, והשיבני דבר על אודות שולמית, ומחשבות הבליעל על אילת אהבים זאת.

ועזרידו בא אל חדר משכיתו, ויוצא משם חמשים שקל ככף, ויתנם לאלישמע ויאמר: ראשית חסדי אלה לך. ואלישמע שקל הכסף על כפו בשמחת לב, ויאמר: באלה אבוא אל חדר אהובתי, כי ארים מהן מתן לשומר הסף. ועזריהו הוציא אליו עוד מאת שקל כסף, ויאמר: את אלה תן כראשית מנחה לאהובתך. וארשתיה לי בם, ענה אלישמע בעליצותו, אך על דברת שולמית עוד אגידה לכם, כי מגמת פני רעומה אל הבצע, אך הסוכן שלח רץ לקראת רץ אל זכרי אדוניו להודיעו כי צפור נחמדה נלכדה בארמונו, הלא היא בת אלקנה, וזכרי צוה ביד הרצים לשום עליה משמר. לכן חושה ללכת אל ארמונו, ענו עזריהו ויהושבע פה אחד.

טז

סביב לארמון זכרי משלש צלעותיו נטוע גן נחמד, ועבר הרביעי נשקף אל ההר, אשר אליו ינהרו המונים המונים, כי על ראשו בנוי מזבח חדש לאמון מנא מעוז מצרים, והעם נכון לקדם את פני זכרי גבורם בשובו העירה בנשף בערב יום, כי רצים שלח זכרי להגיד בעיר עת בואו.

ורעומה היתה נבוכה מאד, כי לבה כים נגרש מסערת נקמה, נקמת דם קטורה אמה השפוך על פי זכרי אביה, ונפשה נכספה לאליפלט הצעיר הגבור, אשר ראתה הודו והדרו במלחמה, ובמבוכתה התרוצצה פעם בגן ופעם בארמון זכרי ובחדריו. הנה היא יוצאה עתה מאחד חדריו ובידה חרב שומה בתערה, ותלך ותבא אל החדרים אשר שולמית עצורה שם ותדפוק הדלת, והנה צלה יוצאה משם. ותאמר לה רעומה בלט: השלום לשולמית? העודנה בוכיה? — עודנה בוכיה גברתי, ענתה צלה, עתה הצהלתי מעט פניה, בתתי תקוה בלבה, כי שוב ישוב היום ארון הארמון אל נוהו, וקרא לה דרור, לשוב אל מולדתה.

ולא טוב עשית, ענתה רעומה. ועתה צלה, זכרי כי בידי עתותיך, וברצוני אתנך למאהבך רצתה נפשך בו, לכן זאת עשי ותפיקי ממני רצון: הבהילי את רוחה, הפילי עליה אימתה ופחד, ובראותך כי נמוגה היא מפחד, והגדת לה, כי גם דניאל בחירה עצור פה, והוא אסור בכבלי ברזל, ובראותך כי תצלת כאש חמתה, ואמרת לה, כי נקיה אני מזאת, וכי בדבר אבי עצור דניאל כמוה בארמון הזה, ואין תקוה לאחריתו, כאשר אין מוצא לה מן המקום הזה; ידעתי כי תתגעש העלמה מאד, אז תתני לה את החרב הזאת, ואמרת לה: זאת היא לאביך לאלקנה, חרב גאותו, אשר לקחה זכרי ממנו אחרי הפילו אותו חלל. רק שמרי את נפשה ואל תבהילה פעם אחת, פן תמוגגנה תושיה ומתה, ונפשה מחיר בידי. התביני כל אלה? בצעי אמרתי ודעי כי טוב וחסד ברצוני.

בין אבין את כל דבריך גברתי, ענתה צלה. לכן אבטח בך,

ענתה

ענתה רעומה והלך. וצלה צפנה החרב, ואחרי גברתה הניעה ראש. היא טרם תשוב אל שולמית, והנה קול אלישמע מזורר נשמע לְאזני צלה, ותרד במעלות על הגן, וישמח אלישמע לקראתה, ויאמר לה: דעי לך צלה אהובתי, כי ברצונך אמצא לי מוצא לכסף ובצלו נחיה ונראה כל טוב, רק הגידי נא לי שאהבה נפשי, היש לאל ידך להוציא את שולמית ממסגרותיה? הן השוער שכור הוא אתי והשערים פתוחים לפני.

אנא ידיד לבבי, ענתה צלה בחרדה, אל נא תשמיע כזאת על פיך, פן תשיא מות על שנינו, אך בוא נא ידידי אל בין העבותים והסתתר שם, כי הנני לבצע דבר גברתי, אחרי כן הנני אליך ונשתעה יחד, הוחילה לי כי בוא אבוא אליך.

אלישמע הלך אל בין העבותים להסתתר שם, וצלה שבה אל שולמית, והנה היא יושבת אל השלחן הערוך לפניה, ולוקחת מעט מן המטעמים הערוכים עליו; וכבוא צלה אמרה: הסירי נא המטעמים מנגד עיני, ולמה זה מצאתי חן בעיני הסוכן? הלדשן אותי כעגל מרבק הוא אומר? ומה אחריתי פה? אך מתי יבא אדון הארמון, איש חסדי, אשר חש מפלט לי להסתירני ממזמות זו השבו עלי קציעה אחותי ויהושבע? כן שאפני אנוש לא ידעתי, וכן ירבה לי פקידו כזבים להשלות נפשי; ואשר אחזה לי אני, איש חסדי הוא מצמיתי, ומצודו עלי הקיף. גם אנקת אסיר שמעתי ליל אמש, כקול דניאל בחירי קורא אל אלוה; האזני רמוני התעוני באשר הגיוני בו יומם ולילה? העל כן אשמע קול יללת בחירי גם ברוח הומיה ובעלה נדף? אך למה אעשה בנפשי שקר, ולמה צלה רעותי בצָרָה תאיצי לנחמני? ומה קצי כי תאריכי נפשי בתקות נוחלה ובתוחלת נכזבה, באמרך אלי, כי עוד מעט וישוב אדון הארמון וקרא לי דרור. אל נא צלה תדברי אלי כזבים, הן המעון הזה מעון תנים ורעות במגורו בקרבו. הה! נפשי בתוך לבאים, ולמה ה' עוללת לי כה? כצפור בית ישבתי בנוה שלום ובמשכנות מבטחים, ולא ידעתי עצבת, עד אשר עברה מחלה על נפש הורתי הברוכה מנשים, יחד עמה עליתי

הגלערה

הגלעדה! שמעי צלה ואספרה לך ראשית נדודי, ואם לב נשים לך וחמלת על צרת נפשי: בגלעד ראיתי בשבי רצין מלך ארם עלב בחור מעם, תאוה לעינים, ראיתי בצרת נפשו, וקירות לבבי הומה לי, אמי מתה ובאבלי עליה התאבלתי גם על מחמל נפשי, ועל הנער הזה התפללתי יום יום, אבי לקח לו לאשה בת עזריהו שוע אפרים, ויהושבע בתו הבכירה באה אל משכנותינו לרגלי אחותה, ותמוגגני תושיה, בגלותה אזני כי בת אלקנה משנה המלך אחז אני, וכי נפל אבי בחרב זכרי גבור אפרים, ארור הוא וארורה חרבו כי קשתה, אז נפתח לי מקור דמעה, בכיתי יומם ולילה על הורי כי לקחם אלהים מעל ראשי, וה' ראה דמעתי, וישלח לי את מחמל נפשי, את דניאל בן עזריקם נגיד הבית, לנחמני, ומה רבו תנחומות אל, כי חשבתי את מחמל נפשי מדלת העם, ונפשי אהבתהו; ומה עלץ לבי בשמעי מפיו מולדתו ממרום עם הארץ כמוני, והוא אמר להושיבני בקרב היכליו ולשימני כחותם על לבו, הה! נפעמתי ולא אוכל דבר. הגידי נא לי צלה, הלעד תכסי ממני יום חשך? הגידי נא לי מה אחריתי פה? תראינה עיני בידי, והייתי נכונה למות.

הנני גברתי, ענתה צלה, הנני לגלות לך היום נצורות, למען תדעי ובחנת דרכך, אך כלי דבריך וארעה אחריתם.

ושולמית מחתה דמעה מעל פניה, ותאמר: הן אבישג חולה ונפרדה ממני, לכן צרתי לפניך אגיד: דניאל אהבני כאישון עיני, ויאמר אלי: אתי מלבנון תבואי ירושלימה למועד חודש האביב, ואנכי הוחלתי בכליון עינים למועד אשר יעד לי, והנה אבישג באה לקרוא לי במצות קציעה אחותי ובשם דניאל בחירי, ודרכי נסתרה מהם, כי לקחוני אל המקום הזה לשבת פה שכולה וגלמודה כצפור בכלוב, ועיני תלויות אל הסוכן אשר על הבית הזה, כי יתעורר עלי לחמלה, אך אין חמלה במקום הזה, אין נודד כנף, אין פוצה פה, ואין מפגיע בעדי, ומה אמלה לבתי!

זאת דברה שולמית, ותקם ותתהלך מחדר אל חדר, בספקה כף בכפה בבכי תמרורים, ותעמוד אל החלון ותשקף בעדו,

ותשא

ותשא מרום עיניה, ותאמר: שומו שמים על צרת נפשי! ובהביטה השמים ראתה בעלי כנף הפורשים כנפיהם לתימן, ותאנה ותאמר בהלך נפשה: מי יתנני כדרור לעוף! קחוני נא צפרי שמים על אברותיכם ושאוני לאשר אשא נפשי, או שאו רוחות השמים אנחותי ודמעותי אל מחמדי לבי; הגידו לדניאל, כי ידידות נפשו בוכיה, ואמרו לקציעה אחותי כי אינני נוגעת בנחלת אבי, ובכבודו לא אתימר; הגידו לה, כי כל עוד רוחי בי תאהבנה נפשי, ובדמעות עיני ובנשיקות פי אהפוך איבתה לאהבה, ובתוך עמי אשב על פנת גג ולא אקנא בגאונה. שאו בעלי כנף אמרותי, רוחות—אנחותי; אך כלכם תדאו, תעופו, תנוסו, ואנכי נותרה במסגר, פה אריד בשיחי ואהימה, כי רחקו ממני גואלי נפשי, והארמון הזה סגור בעדי ואין מנוס ומפלט לי, על כן אקרא למות, אבי אתה, אמי—לנשיה, וידיד לבבי—לבכי.

עודנה מדברת אל לבה באזני צלה הנמוגה, והנה הדלת סובבת על צירה והסוכן בא, והוא איש שמן ועב, ושולמית הפכה אליו פניה, וירא הסוכן כי המרמרו מבכי ויאמר: עד מתי יפתי תבכי כבת יענה? אך חכי עוד מעט, ומרחמך יבא ומחה דמעה מעל פניך, ואולי לעת ערב יהיה אור.

ובדברה זאת שם נגד עיניה מתנות, ויאמר: הא לך צמידים על ידיך, רביד לצואריך, נזם זהב לאפך ועגילים לאזניך; את אלה שלח מכבדך לפניו, להראותך מה יקרה נפשך בעיניו. ושולמית הסבה עיניה מנגד מתנות הסוכן בשאט נפש, ותאמר לו: חמסי ושארי עליך אביר הלב! התנין אני כי תשים עלי משמר? הלצחק או להתעולל בי הביאותני הלום? גם תביא לי מתנות מיד שולחך, אשר זרה לי רוחו כאשר זרים לי מעשיו. ועתה הניחה לי ואצא מזה.

והסוכן עמד ויתבונן בה, ויתנן קולו ויאמר, אל תפחדי ואל תרהי הנות והמענגה, כי בתוך מכבדיך את יושבת פה; ואם עלה על לבך דבר עצב מעלה אף, אל יליזו מעיניך נכלי יהושבע ובתה הנוגעת בנחלתך, אשר משכוך בחבלי השוא, ולשואה בקשו נפשך, כי לולא חש מכבדך מפלט לך ביד אנשי

מעשהו

מעשהו, אזי נעו אל רפאים מעגלותיך, לא כן עתה, כי הנך יושבת בצל אדיר בעמו ובחדרי משכיתו.

בחדרי מות, ענתה שולמית מבלי תת אותו לכלות דבריו, הלא תראה כי אך שוא תגרע שיחה לפני, ולמה זה הבל יפצה פיך לדבר אמרי נואש, לרומם כבוד שולחך ולהצדיק פעלו; ואנכי אחשבהו כעצב נבזה, ובגשתו לדבר עמי אחתה גחלים על ראשו ואמלא פניו קלון, כי מי הוא אשר יריב ריבי ואנכי לא דרשתיו? אך מי הוא ומה שמו כי אדע? הגידה נא לי פחדי ומוראי, ולמה תאריך נפשי?

הנך בוטה כמדקרות חרב, ענה הסוכן. האיש אשר את מחרפת, נשוא פנים הוא, ונשאת פניו גם את, כי מי מרה את דבריו או מי הקשה אליו? הן שגיא כח הוא, ויש לאל ידו לקחת אותך בחזקה, אך מאשר יקרת בעיניו נכבדת, לא יעיר ולא יעורר את אהבתך עד שתחפצי בו, וישלחני לנסות דבר אליך. דעי לך כי אוהבך הוא ממרום עם הארץ הנודע ביהודה ובאפרים, ולו תהיי סגולה, כי ילבישך רקמה, ינעלך תחש, יאכילך למעדנים, וירכיבך במרכבת כבודו, ואת תתענגי על רוב שלום, ומה לך עוד?

הלקחת אותי הוא אומר? ענתה שולמית בשממון ובהלחלה, אך שמעה נא אתה השובר עצמות וגרם בלשון רכה, בשמחות וגיל הובלתי אל קרית משושי, ששם דניאל בחירי, ופחד קרני בדרך מסער מתחולל, ואתפלל אל ה׳ לאמר: חוסה נא ה׳ עלי ואל נא בסערה תשופני; וה׳ שמע בקולי, הסערה קמה לדממה, אך חשך אותי לשער קטב, ולרוח כביר אמרי פיך, ואין חשך ואין צלמות להסתר שם! אנא הגידה לי שם שואפי ומצמיתי, ואדעה מיד מי נגזרתי, ואם כאדם לא תוכל דבר, הלא כצפעוני תפריש, ואדע שם שולחך האכזרי.

והסוכן שמע גדופותיה, ופניו רעמו ושפתיו מלאו זעם, ויאמר: לכן תדעי הפעם שמו, הנך יושבת בארמון זכרי גבור אפרים, ובידו עתותיך, ואם לא תדעי לך היפה והסוררה מה טוב חלקך בצלו, וידעת את תנואתו.

ההו! שוד לי! נתנה שולמית קול פחדים, נגזרתי אבדתי,

כי

כי הסגירני ה׳ לנחש צפעוני אשר אין לו לחש, לזכרי הורג אבי והשואף גם לדמי. ואולם הגידה נא לי אתה העבד למלך הבלהות, האמת דברת, אם תלעג למסת נקיה ותהתל בי, למען תשיב לי אחרי כן ששון ישעי, ואמרת: הוי פתיות! הלא מצחק אני וצחוק עשיתי לך? שא נא אדוני כי צררתיך בדבר שפתים מרוב שיחי וכעמי, ואתה העבר עוני והגידה נא לי מה אעשה, כי דבריך הממוני רגע ואני נמוגה, חוסה נא אדוני, חוסה.

ראי נא, ענה הסוכן בשפתים דולקים ולב רע, ראי נא כי אמנם פתיות את וצחוק עשית לי, כי תחת שמחת לב חרדת את החרדה הזאת. הן שאלתיני, מה לך לעשות, לכן שמעי ואורך לטוב לך, שכחי עמך ובית אביך אשר לא ידעת ולא ידעוך, ושאי נפשך אל זכרי הגבור והאדיר בעמו, קרעי בפוך עיניך, הרבי רקוחיך, היטיבי דרכך לבקש אהבתו, ונראית אליו בהדרך ובחין ערכך, ויתאו יפיך, ולקחך והעלך על הר שמרון, ונשאך לנס, ואמר: ראו שועי אפרים ואל תשהיתו עוד את יהודה, כי ברכה בו, וזאת הברכה אשר לקחתי ממנו. ואם תמרי את רוחו, אז מרה תהיה אחריתך, כי על אפך ועל חמתך יקחך זכרי, והשליך תפארתך אל עוגבים, אז כעוף יתעופף כבודך, וחרפת עמך תשאי, ונהמת בסתר המדרגה, כי יזילוך מכבדיך לפנים, ימאסו בך עוגבים, והניעו עליך ראשיהן כל בנות אפרים, ואמרו: איך נואלה בת יהודה אשר מאכה בכבוד אפרים, הלכה רומה ברוב גאונה, איך חתה ובושה, ירדה פלאים! לכן אל תקוצי באהבת זכרי, פן תקע נפשו ממך, וכגבה אפו בל ידרוש, ומי יאמר לו מה תעשה? לכן השכילי לאחריתך ואל תתני לאבדון הודך ותפארתך לחרפת עם; תני לזכרי כבוד בטרם יחשיך, ולעת ערב יהיה אור, כי מי יודע אולי ישית זכרי לראשך עטרת פז.

ושולמית נפעמה מדברי הסוכן, ובשתי ידיה לאטה פניה, ולא יכלה דבר מעקת לבה, כי העתיקו ממנה מלין; והסוכן הניף ידו אל צלה ויפן לצאת, ותצא צלה אחריו. ויאמר לה הסוכן: דברי את על לבה, ורפדי ערשה מרבדים חטובות אטון מצרים,

ואני

ואני הנני הולך לבצע את אמרת זכרי אדוני אשר שלח אלי ביד הריץ, ואולי ישוב הלום לפנות ערב .

הסוכן הלך לו, וצלה ירדה אל הגן ותבא אל בין העבותים, ותספר לאלישמע את כל דברי הסוכן אשר גלה סודו לשולמית, ואת צרת נפשה העדינה ואת עקת לבה, ויאמר אלישמע: הנני רץ עתה להגיד לאדוני ולבתו שמץ דבר אשר לקחה אזני, ולעת ערב אשובה הלום .

רק אל תביא עלי אשם, אמרה לו צלה . אל תיראי שאהבה נפשי, ענה אלישמע בהפנותו שכמו ללכת. ויצא מן הגן בטח בדרך אשר בא, וירץ ויבא אל עזריהו ויספר לו ולבתו ככל אשר שמעו אזניו, ועזרידו ובתו נפעמו משמוע .

בעת ההיא אחר הצהרים נאספו שרי שמרון אל עזריהו, להמתיק סוד על דבר זכרי והליכותיו, וישבו סביב לשלחן ועזריהו בראשם, ויאמר האחד: לא עת היא להסתיר עצה במעמקים, כי הנה זכרי שב היום משערי ישראל, ודבריו נשמעים בכל מקום בואו, כי מודעת גבורתו בכל הארץ; כאשר עשה גאות במלחמה, כן זרועו תאמצנו לקומם הריסות ארצנו, ובהתאסף ראשי עם והמון רב מכל שבטי ישראל על הרי שמרון לזבות לאמון, ונשא זכרי נס ותקע בשופר והריעו כל שבטי ישראל, והתעוררו והתאזרו וגם רכב וסוסים ממצרים יעלו, אז יבא אשור בארצנו ונשתה גבורתו, ושראצר יפול בחבלי אדם הטמונים לרגליו, או ערום ינום בשמעו קול שופר .

אמן כן יעשה, ענה השני וכן ענו כל היושבים, ויחכו לעצת עזריהו אשר בטחו בו כי ידו תכון עמם, אחרי שמעם, כי יתחתן זכרי בו. ועזריהו ענה ואמר:

שמעוני אלופי נכבדי עם, הן באתם בצל קורתי לבקש עצה מפי, אך בטרם תשקלו דבריכם במאזני צדק הרצתם משפט, ולא יפלא בעיני, כי זכרי הגבור היה לכם לרוח גבורה ולרוח עצה יחדיו. לא כן אנכי עמדי. הן זכרי מנשא את נפשותיכם לתת לכם אחרית ותקוה, ויבן במה לאמון מנא, הכין זבח, הקדיש קרואיו, ותקראו גם לי. ואנכי אדבר: לא אריה בעצרותיכם, כי דרכם נסהרה מה׳, הן מזבחות לבשת

מנחמי

מנחמי עמל הם, אמון—הבל נדף, מצרים—מבטח בוגד, ושמרון המעשקה ולא תוסיף לעלוז, אפרים היה לאחור ולא לפנים, שמרון ירדה פלאים, עתה מלאה צבאה, וכשוד משדי באו ימי הפקודה, ולמה זה הבל תהבלו באמרי נואש ובעצה נמהרה ונבערה ? הלא תהרו חשש תלדו קש, ותצלח כאש בית יוסף. הקיצו שכורים וראו כי עלה המות בחלונינו, לכן אל תבטחו לכם על שקר, כי למה תגישו ותקדימו בעדנו הרעה, הן יום אנוש התאויתם, ואנושה תהיה מכתכם, כבוא תגלת פלאסר עלינו, יעטה את אפרים כאשר יעטה הרועה את בגדו, הוא יפקוד על אמון מנא, יערוף מזבחותיו וישודד מצבותיו. דעו לכם אפוא, כי זכרי איננו דורש לשלום עמו, כי אם לנפשו יבקש גדולות, וגבר יהיר כרסן מתעה, וכל היוצאים בעקבותיו מרעה אל רעה יצאו, ונהמו באחריתם, ואנכי עוד לא גליתי לכם את המסכה הנוראה הנסוכה עליו, כי למה אפתח לכם חרצובות רשע ? מי יתן וחשפתי שוליו על פניו, כי עתה צלמו תבזו. וכמוהו כן כל הסרים למשמעתו, אהבת עמם וארצם למו פתחון פה, יומרוה למזמה, ובקרבם תלין מחשבת אונם; הלא הוא זכרי אשר בא במסרת הברית עם שראצר נציב מלך אשור ויאמר להתחתן בו, וידו הדה בסתר על עטרת אפרים, כי כחש ופרק כפי כתנתו יאזרהו, שמרון נפלה ולא תבוא עוד חליפתה, לכן ירושלים תעלה על לבבכם, שמה נעלה לעשות את הפסח, וה׳ אלהינו ירצנו. השמעתיכם עצתי, ועתה הגישו עצומותיכם שבעה משיבי טעם.

ושרי אפרים אשר התרישו לעזריהו בדברו, ענו ואמרו: הן נגידים דברת, ועתה הרף לנו עד עת ערב ונשיבך דבר. ויקומו השרים ויצאו מבית עזריהו. אך יצא יצאו מביתו, והנה אחד נעריו בא להגיד לו, כי זכרי שלח רץ להגיד, כי כבוא השמש יבא בשערי שמרון, וכי רבים מיושבי העיר יצאו לקדם פניו, ויפג לב עזריהו וישלח את אלישמע נערו לבא אל חצרות זכרי להיות שם כאורב, וירק את חניכיו ויצו אותם להיות ערוכים ונכונים למוצא פיו.

ואלישמע התגנב שנית לבוא אל הגן ויתחבא במשוכת חדק, ואחרי הוחילו שם עד בוש והנה קול צעדים נשמע לאזניו, ולאחריו קול רעומה מדברת לאמר, הגידה נא לי עמרי פה סודך, כי אין שומע. התפארי עלי, ענה עמרי, כי יודע אני תמיד לבחור אנשי, כי זה הזקן פשחור השכור אשר הביאותי הלום מציון, ואשר אמרת: מה יושיענו זה? התפאר עלי, כי הוא יודע את אליפלט מציון, והוא פגע בו על הר מועדנו, ששם עלה העלם הנחמד לראות את המזבח אשר בנו שם לאמון מנא, ואולי היתה מגמת פניו לבקשך שם, ופשחור הכירו שם ויעצרהו ויאמר: הן דרוש אתה אדוני צעיר לחפץ רעומה בת זכרי גבור אפרים. עודני מדבר עם הנער וישלח אלי אחד מחבר כהנינו לקרא לי, באתי אל מקום מועד והנה אליפלט בהודו ובהדרו לקראתי!

הוי עמרי מבשר טוב וגבר לא יצלח! קראה רעומה, איפוא עזבת את משוש גילי, ומדוע לא הביאות אותו הלום? אל נא גברתי תהיי נמהרת לב, ענה עמרי, הלא עינים לאליפלט לראות את ההמון החוגג ואת תבנית המזבח הבנוי לאמון; וזולת זאת אמרתי אני בלבי, איכה אביאנו אליך לפני הכיני את לבבך? ועתה הגידי נא לי, ההמציאה צלה שפחתך את חרב אלקנה ליד שולמית?

המציאה, ענתה רעומה בנדודים, ושולמית בצרת נפשה תדע את אשר תעשה בה, כי חמת נקמתה תצית אש בקרבה, תאמץ את לבה ואת זרועותיה, ועוכר נפש אמי אולי יפול שדוד בנפש חשקו. אך למה תשאלני עתה דברי הבל, הלא שמחת עולם בשרתני, ולמה תעמוד פה אדם כעץ השדה? הבה חושה, רוצה והביאה אלי את אליפלט אשר נכספה לו נפשי ימים על שנה. ולפשחור תאמר, כי שכרו אתי על ראשית פעלו בירושלים ועל אחרית פעלו פה. הן שמחות וחרדות נקבצו באו לי יחד בנשף הזה.

ומה החרדה הזאת אשר תחרדי רעומה? שאל עמרי, העל עוכר נפש הורתך תחרדי, אם לחורש בליעל תנודי? דעי

לך

היום לקראת אביך ומלאו גם נתיבות ביתי ומלאו הצרותיו והיכליו, ובקשו לראות גם את בת גבורם תפארת עזם לשים לה כבוד, ונפשי שוקקה לראות את רעומה חמדת עיני לי לבדי, ואיש זר אל יתערב בשמחת גילנו; לכן הואילי נא לבוא אלי בנשף במשכני אשר שכרתי לי במקום פלוני אלמוני, הנודע לעמרי איש סודך, שם נגילה ונשמחה בנשף חשקנו, ושם נתיעץ על צפונותינו, ונראה אחריתנו. האף אין זאת שמחת גילי?

אחרי דבריך ידידי לא אשנה, ענתה רעומה, כי בעצתך תנחני תמיד ונעשה חיל, וכל בני יהודה ואפרים יראונו ויאמרו: הנה האריה והכפירה, וכמוהם ירבצו גוריהם, מפניהם יגורו עמים. האף אין זאת כפיר בעדרי יהודה? ובדברה זאת אחזה ביד ימינו ותשק לפיו ותאמר: הלא עמרי איש סודי לא יבוז לי, כי אתה אליפלט אישי, גבר עמיתי, ובידך עתותי מן היום הזה והלאה.

עתותיך נאמנו לי מאוד, ענה אליפלט בהפרד רעומה ממנו. היא הלכה להחליף שמלותיה, והוא הלך להכין מושב ולעולל עלילותיו. ויהי בעברו דרך רחובות שמרון ההומיה בהגיעו אל קרבת משכנו אשר שכר לו, והנה איש הדור במראהו רוכב על חמורו, אל מראהו השתומם אליפלט ויקרא: האח ראתה עיני! גם האיש עמד ויתבונן באליפלט ויצנח מעל חמורו, וישא כפיו לה' ויאמר: אודך ה' כי בא חלומי, עתה לא אירא מרבבות עם, עתה ארים כשופר קולי, להגיד לאפרים פשעו ולבית ישראל חטאתו, כי את בני מחמדי שלחת אלהים לפני. ועתה גשה אלי בני ואשקך. אל נא עוד תראני בתמהון לב, כי אביך אני, ומרים הורתך היא אשתי האהובה. ראה בני, הסירותי את המסכה הנוראה הנסוכה עליך עד כה.

ואליפלט הוריד לארץ ראשו ויגש אל אביו, ובהאנקו דום אמר: אבי אבי, תפארת אדם אתה, כבודי ומרים ראשי, הן שגיאותי נגלו לי מפי אמי הרחמניה, ועתה כפר נא לבנך משוגתו, כי טח עיני מראות, ולבי נבער מדעת צור הצבאי ממנו, ומחזה שוא מסך בקרבי רוח עועים להביט און במישרים, ושערוריה בתנחומות אל, ובזכרי משוגתי, חרפה שברה לבי,

הנה

וזה הסכלתי ואשגה הרבה מאד , ומאתי היתה שומה כל המבוכה הזאת , ואיך אשא עתה פני אליך ?

ויבך אליפלט בדברו , ועזיאל הביט אל פניו בהן וברחמים גדולים , ויאמר : יפיפית בני מבני אדם , הן אחד ילדה לי מרים אמך משאת נפשי , ומה יקר חסדך ה׳ אלהים , כי כל חן וכל הוד והדר שוית עליו . ואתה בני יקירי שא עיניך והביטה אל פני אביך זה ראית , הכרת ולא ידעת מה הוא לך, כי סבה היתה מעם ה׳ לשביע את יולדך עמל ותלאות רבות , אך הראשונות עברו כנחלי בליעל , וכנהר שלום ינהרו הימים הבאים , ומי ימלל כל הטוב אשר רחש לבי ברגע זה ! ה׳ אלהים אל תסיר עוד שמחתי מקרב לבי .

ובדברו זאת חבק את אליפלט וינשק לו ; והעוברים ברחוב לא שעו אל המחזה הזה ולא התבוננו בו , כי כל שאון בשמרון קול מרכבות וכרכרות , ומרעש לרכבם תצילנה אזנים, כי כל העם ירוצון ויכוננו לקדם פני זכרי גבורם , ואיש זר אשר לא ידע פשר דבר התשואות האלה , ידמה כי מפני צר ואויב בורחת העיר .

ואליפלט מחה דמעה מעל פניו ויתאושש ויאמר : לא עת דברים להגיד לך אבי את התלאות הרבות אשר אפפוני מיום צאתי מציון , כי עד אדום נחני אלהים , שם כמעט גלוני. אך ה׳ העמידני לראות את פניך אבי כבודי ומרים ראשי , ואנכי בצרתה לי נדרתי לבלתי ראות ציון בטרם אחיש פדות לעדה בת שמיר , ובצאתי למרחב בחסד אל עלי , חשתי ללכת שמרונה אל רעומה בת זכרי השוגה באהבתי, מבלי דעת כי כלי מות הכינותי לה, ויהי בהיותי בדרך והנה מרים הגבירה וקציעה משאת נפשי , ולמראה שתיהן פחד ורחב לבי, אך כאשר ששתי על מראה קציעה שמחת נילי , כן חרדתי למראה מרים , אז נפלה קציעה על צוארי ותבך ותגד לי בן מי אנכי , ומה מרים העדינה לי ; ומה נמוגה נפשי כאשר חבקתני אמי, ותספר לי את כל דברי ימיה מיום דעתה אותך אישון עינה , ותבך לך כי נדדת שנית ביום אור ; ואנכי כמעט טרפתי נפשי באפי, בזכרי את אשר עוללתי להורי בלי דעת,

ובשגיאתי

לימים, ותתאושש רעומה ותצו את צלה נערתה לעלות אל חדרי שולמית, ותעל הנערה שמה.

יז

ועמרי בגשתו אל רעומה אחז ביד העלם ויאמר:

הביאותיך אליפלט אל רעומה תפארת עזך, זאת שבית במלחמה גם הגית בה. ואת רעומה תפארת אפרים, שעי אל מבחר בחורי יהודה, וקנא אפרים ביהודה, ויצור יהודה את אפרים, ואתם תשבו בשלום יחדו, ועל אהבה וידידות תחיו. הקרבתי שתי נפשות הנאהבות והנעימות באהבתן, והנני ללכת מזה לראות קריה עליזה, כי קול שאון מעיר כשאון אשר ראיתי בירושלים ביום המשת מלכה, והשאון הזה כלו אומר כבוד לזכרי גבור אפרים, וקרוב הוא לשמוע כי יהיה אליפלט ידידנו חתן למלך; והשאון הולך וחזק מרגע לרגע, כי יאמר אפרים אין מלך לנו, והעם פרוע, אלה ינהרו אל הר מועד ששם רבה התכונה לאמון מנא מעוז מצרים, ואלה מצפים דרך בוא זכרי גבורם העירה בקול תרועה, ואין שטן ומכלים דבר, כי שראצר עודנו בירושלים שלוח מאת מלכו לתת את בריתו שלום למלך יהודה החדש, ומתנותיו פה כצאן אשר אין להם רועה, ועת היא לעשות לאפרים.

זאת דבר עמרי ויפן וילך. ואליפלט ורעומה עומדים ומביטים פנים אל פנים. ורעומה ענתה ואמרה: לא לי לחשות ככל אשה, הן נעליתי על כל הנשים, כי לי זרוע עם גבורה, ולי גם פתחון פה, האח זרה משעיר אור לי! גם באת דודי כגשם לי, כמטר בעתו לארץ עיפה ונלאה; לי אתה אליפלט ואני לך!

רב לי רעומה תפארת נשים, ענה אליפלט, רב לי הפעם אחרי צאתי מצלמות, מעצר רעה ומשפט, לראות את תפארת אפרים, לדבר אתה פנים אל פנים ולשמוע נעימות שפתיה, באמרה אלי: אני אהבתיך. לכן בושו לכם צעירי אפרים, כי בזה לכם תפארת עוזכם ותבחר בי.

החרפה היא לבנות יהודה, ענתה רעומה, כי עינים אין

להן

להן לראות מה טוב; לכן התפאר עלי אליפלט, כי בשאון וברעש מלחמה פקחתי עיני ואמצא אוצר כל תמדה. ולמה מחמד לנפשי תעמוד מרחוק? גשה אלי ותחבקך ימיני, ופי לפיך ישק.

זאת דברה רעומה ותחבקהו ותשק לו, ואליפלט זכר את קציעה משאת נפשו ויתנודד, כי נעתרות היו לו נשיקותיה, ומדאגה מדבר פן תבין רעומה מצפוני לבו השיב לה נשיקותיו.

אך עודם בראשית שיחתם, עוד רבות עמם להשתעות ולהתיעץ, והנה עמרי שב ויאמר: שאו נא לי רעים אהובים אם אשבית משושכם, ואולם עוד חזון למועד אשר תשבו שאננים בהיכלי ענג ותתעלסו באהבים באין מחריד, אך עתה באתי להגיד לך רעומה עדינה דבר בעתו: הן רבים משרי אפרים מאצילי שמרון נכונים לצאת את העיר במרכבות ובכרכרות, לצפות דרך שוב אביך משערי אפרים, כי בכבוד ובקול תרועה ישיבוהו העירה, וקראו לפניו: יחי זכרי גבור אפרים ומעוז שמרון! ומה יענה אביך בראותו, כי בתו נפקדה בין היוצאים? ומה יענו העם אשר להם פתרונים? הלא איש כחזיונו יחזה, ואת עדינה תהיי לדבת עם ולשיחה לכל יושבי העיר. הלא ידעת את ערך העת הזאת, אשר לה נצפנו עלילות רבות לטובתך ולטובת בחירך; לכן קומי לבשי בגדי תפארתך, ועלי על מרכבת כבודך, לצאת בין היוצאים לקדם פניו, כי בזאת תבואתך טובה.

אמנם דבר בעתו דברת אלי עמרי איש עצתי, ענתה רעומה, ואולם נפשי שוקקה לאליפלט בחירי, אשר ימים על שנה הגיתי, שגיתי בו, כמעט נראה אלי ביום שמחת לבי, והנך בא להפרידני ממנו! אך אין לשנות אחרי דבריך. לכן הגידה נא אליפלט בחירי, אפוא אמצאך?—הנה בית הקיץ נכון לנו בירכתי הגן הזה, ואתה היה נכון לנשף השקנו, אנכי אצוה להכין שם כל שכיות החמדה, ושם נשב במנוחות שאננות, בעת אשר יעלו בני קריה על הר מועד, ואבי אתם לשתות ולהתהולל, הטובה עצתי בעיניך בחירי?

טובה את עדינה תפארת אפרים, ענה אליפלט, ואולם הואילי נא שמעי לעצתי בפעם הזאת. הן יושבי שמרון ששים

לך, כי כל הימים אשר זכרי חי, חרוד תחרדי לרגעים וחייך תלואים לך מנגד, לכן השכילי והתכחשי לאביך, נפת לו שפתיך, ולבך ידע את אשר הוא זומם לעשות לך. עוד זאת אגיד לך, כי אבישג תריד בשיחה, בראותה כי צדקיהו בחירה טרם ישוב אליה, גם אחרי הביאה את שולמית כפרו, ונשבעה היא לקחת נקם מזכרי מצמיתו בהטאת שמיר אביו; גם צפניה בן מנוח מתחפש ומבקש מבוא אל ארמון זכרי, אשר היה כבית כלא לעדה אהובתו; אך שניהם יהיו ידים לפעלי. ואחרי הודיעי אותך כל זאת הנני הולך.

עמרי הלך להביא את אליפלט, והנה צלה יורדת במעלות למצוא את אלישמע מאהבה, ובראותה את רעומה, עמדה. ותשאל אותה רעומה, העשתה את מצותה.

עשיתי גברתי כמצותך, ענתה צלה, ואולם הקדימני הסוכן, כי גלה הוא את אזנה, כי בארמון זכרי היא, וידכא לעפר נפשה, פעם בלשון רכה משברת גרם, ופעם בקול פחדים ובדברים כמתלהמים, ויצוה להיות נכונה לקראת זכרי אביך, ויצא; ובראותי כי חפצה את גברתי להשיבה עד דכא, למען תראה כי אין עוזר ותושיע ידה לה: בראותי כי מורה היא מאד, הגדתי לה כי מגורתה באה, וכי גם דניאל בחירה אסור פה. ואף גם זאת בראותה כי שבעה ברעות נפשה, וארבות ממרום פתח ה׳ להמטיר עליה צרות רבות, בכל זאת פג לבה בשמעה כי גם נפש בחירה ברעה תתמוגג, ותאמר אלי: הן צדיק ה׳ ולא יעשה עולה, כי למה יפריד שתי נפשות תמימות, נאהבות ונעימות, אשר בשמו קראו ואליו התפללו? ואנכי בשמעי כי נפלא הדבר בעיניה, וכי פג לבה ולא תאמין למוצאי שפתי, ואתן לה את החרב, ותתחלחל העלמה ותאמר: ומה החרב הזאת אשר את נותנת לי, ואנכי עלמה רכה וענוגה, וקשת חרב ומלחמה תועבת נפשי, אנכי בנוה שלום ראיתי חיים, ולשלום אני.

ואנכי השיבותי אמרים לה בחכמה לאמר: אמנם בשלום נולדת ולשלום נוצרת, והחרב הזאת תגיד לך, מי הפך שלומך למר המות. קחי עדינה בת נדיב את החרב מידי, ושימי עיניך על השטות המפיתחים על הלהב מעבר הזה

ומעבר

ומעבר מזה, ורוח אחרת תהיה עמך. העלמה פקחה עיניה ותקרא מעל הלהב מעבר מזה:

חרב נוקמת לה' נתונה מאת
המלך יותם למשנהו לאלקנה

ותקרא מעבר השני את הדברים המפותחים על פי זכרי לאמר:

אני זכרי זאת הרב גאותי לקוחה מחלל
הרבי ביום מלחמת פקח ורצין על יהודה.

הדברים האלה הציתו בקרב שולמית אש נקמה, הפיחו בה רוח גבורה, ותען ותאמר: את החרב הזאת חגר אבי על ירך כגבור מלחמה, וינקום בה נקמת ה', ואותה לקח זכרי העריץ מאבי החלל אשר הכריעו ידיו; חרב גאותו זאת היתה לזכרי מזכרת בחדר משכיתו, ותבא בידי הפעם הזאת כמזכרת נקמה; לכן אל נקמות! עשה נא עמי אות לטובה, ומלא את לבי רוח גבורה, וכאשר הכריעה יד יעל אשת חבר הקיני את סיסרא ביתד אשר תקעה ברקתו, כן תאמץ ידי אלהי ישעי, להביא חרב אבי בלב זכרי הרשע העריץ, אשר הפשיט מעלי כבודי ויאסר מחמד עיני, והנה הוא זומם לחלל גם את נפשי; עשה נא עמדי אות לטובה וארעה, כי קרוב אתה לנשברי לב.

כזאת וכזאת התפללה העלמה כחם לבה בקרבה, ומדמעתה נמס לבי גם דלפו עיני מתוגה, ירדו פלגי מים, כי נפשי יודעת מאד, מה עגמה נפשה לדודה האסור. הרפי מעט צלה, אמרה רעומה, אכן תאמין שולמית בך ותבטח באמונתך בקחתה החרב מידך ובהגידה את כל לבה באזניך?—אם יפלא זאת בעיניך גברתי, ענתה צלה, בעיני לא יפלא, כי בשבתה גלמודה תקרא רעותיה לקורות הארמון ולקירותיו, ואיך לא תבטח באמונתי, ודמעתי ענתה בי, ומי לה זולתי בתדרה? אנכי הגדתי לה, כי לא מידך היתה שומה לסגור אותה ואת דניאל בארמון הזה, כי אם מיד זכרי אביך זעום נפשך, הן רכה היא וענוגה, אך עברתה מה קשתה על אביך איש הדמים והמרמה, והיתה עברתה לאש ואביך יהיה לקש.

עודנה מדברת וקול עמרי נשמע בדברו עם עלם צעיר

כן דברת זכרי גבורנו, ענו הנאספים, אוצרותינו לבז ולמשסה, כי בקקום בוקקים, ואנחנו דלונו מאוד, נשמע תשואות נוגש בארצנו, ואין לאל ידינו למלט נפשותינו מחרפת צר ומכלמות אחינו, שונאינו ומנדינו, בני יהודה שומרי צלענו, אשר יראו בנו ויגילו בשמחה. ועתה גבורנו האדיר הלא המכשלה הזאת תחת ידיך, הבא לנו עזרת מצר, ויאמן נא דבריך אשר דברת.

וזכרי הניע ראש ויאמר: הן כל יושבי תבל חזאים כי עשוק אפרים העמיק לרדת, כי פסו גבוריו ואדיריו נמו שנתם, הימות עמהם אפרים לשחת? הירד אחריהם כבודו? לא אהי ועמי! יחי אפרים ואל ימות, כל עוד רוח גבורה תחיני, אפרים רואה את חליו, אך אני זכרי גבורכם מעלה לבם ארכה ומרפא, רק התחזקו והיו לאנשים, שיתו ידכם עמי, והחלש יאמר גבור אני, לי גלעד ולי מנשה ואפרים, לי חיל ורכב חסן ישועות ממצרים, ואנכי אשבע לכם בזרוע עוזי ובחרב גאותי לשבור אשור בארצי, לכן הרימו נס, כי אני ארים מכשול מדרך עמי, ואת הצפוני ארחיק מעל גבולינו.

ובדברו זאת, לקח בקבוק בימינו וכוס בשמאלו, וימסוך יין מן הבקבוק אל הכוס, וישבור הבקבוק ויגרם חרשיו, ויאמר: כן אשבור אשור בארצי, אשבור פטיש כל הארץ, היה כגבור אפרים והורד גאון אשור. זאת דבר וישת כוסו, והנאספים בארמונו הריעו בקולם ויקראו: יחי זכרי גבורנו, אדיר לעמנו, ובצלו נחיה!

וזכרי צוה את פקידיו, ויאמר: ואתם צוו את כל אנשי המלחמה, והיו חלוצים וערוכים לעת אשר ישאו נס בהר מועדנו, איש אל יתן שנה לעפעפיו הלילה הזה, כי אני זכרי גבורכם לא אנום ולא אישן, ושמרו מועד עלותי על ההר לראש אשמורות, כי עד העת ההיא משתה בהיכלי תמיד.

ועוזיאל שמע את כל הדברים האלה, והוא מלא זעם ה', ויצא מן הארמון לעלות ההרה.

על

יח

על הר מועד ההוא עלו כל יושבי שומרון וויושבי ערים אחרות לחוג לפני אמון מנא, אשר הקימו למו; שם בנוי בית קיץ רחב ידים מאוד, אליו נאספו יתר השרים והעם אשר צר להם המקום בארמון זכרי, והסוכן על בית זכרי שם לפניהם יין ושכר, ועדת חנפים עצרת בוגדים נאספו אל בית הקיץ הזה לשתות, כל נבל ימלא יין וכל פה דובר נבלה, וכסבאם סבואים קראו יחד: יחי זכרי גבור אפרים ויחיו עליזי גאותו! זכרי לנו מגדל עוז, לכן הכינו לשראצר מטבח ונפוץ חילו!

והנה זקן אחד עוטה מעיל תכלת נגש, ויאמר אל היושבים: ברוכים אתם לה׳ אלהי יעקב, אתם—בני אפרים, ואני—בן יהודה, הלא זרע יעקב כלנו, הנני ציר שלוח מאת חזקיהו מלך יהודה לקרוא דבריו באזניכם, צדקת ה׳ היא, לכן אל אהיה כזורע צדקות בארץ נשיה. הטו נא אזניכם לאמרותי, כי אני פי מלך שמור: „אל תהיו כאבותיכם . . .״

אל תהיו כאבותיכם! קרא האחד בשחוק פרוע, הזה דבר מלכך, העל פיו יחיה אפרים? אמנם לא כאבותינו אנחנו, אבותינו שתו יין, ואנחנו נסבאה שכר; בימים הראשונים אלה ושבועה היו כמגן וצנה, ועתה כקצף על פני המים נדמה, וחסד ואמת—כבגד אכלו עש; ואף הבל יהמיון שונאינו ומנדינו בני יהודה, כי אין ישועתה לאפרים כי אם בכחש, כי היא ראשית ממלכתו מימי ירבעם הראשון אשר נשא ידו בשלמה, ולמן היום ההוא והלאה על כחש ומעל יחיה אפרים. ולמה זה זקן וסר טעם, תכביר עלינו במלין? גש הלאה, כי שומע אין לך, לא לנו חזון הבל!

לא חזון שקר וקסם ואליל בפי, ענה הזקן, כי בדבר מלכי אני בא, לפקוח עיני עורים, חכלילי עינים מיין על דרכיהם, ועתה בני אפרים שמעו והוסרו.

ואחד בחורי אפרים חומדי לצון לקח שמיכה עבה, ויכס את ראש הזקן, קפץ בה פיו ויאמר: ראה זקן יהודה כי אני מכסה עליך, למען לא יראה העם בדברך עמם. וכל העדה

ואף כי ליהושבע הגבירה אשר הפכה את לבה לאהבה את אמך, ותהי לך כאחות לצרה; דע לך בני, כי אך טוב וחסד ירדפוה וישיגוה, ועוד חזון למועד אשר תראה מה יקר חסדי, אך עתה לא עת דברים היא. תנה לי בני אות למען אתודע לשראצר לעת מצא.

הא לך אבי חותמי אשר על יד ימיני, ענה אליפלט ויתנהו לאביו, אשר חבקהו בזרועותיו, וישקהו ויברכהו וילך אל עזריהו.

ויהי השמש לבוא, והנה שאון העיר עולה מהמונים והמונם אשר ינהרו וירוצון, ועוזיאל רוכב על חמורו ועובר ברחוב והנה המון רב, ויסר לראות, והנה מרכבת ישועה, בה יושב זכרי חגור חרבו על ירכו וכבע ישועות בראשו, ורעיו היושבים אתו ירימו נס, והעם יקראו: יחי זכרי גבור אפרים! ואחרי המרכבה הזאת עוד מרכבה אחרת, בה יושבת עלמה איומה למראה, המושה גם היא בנשק גבורים, ונערותיה מימינה ומשמאלה, וקול בחורי אפרים קורא אחריה: הנה הלביאה, הנה רעומה האיומה! הבו גדל לחרב גאותה! ההמון הרב נטה ויכונן דרכו אל ארמון זכרי, וקול תרועות שופרות ותצוצרות נשמע. ועוזיאל עומד ומשתומם על המראה, אך חשב דרכו וישב רגליו אל עזריהו, וילך ויבא עד משכנותיו והנה אין מבוא, כי אנשי חיל שכר עזריהו לבלתי תת כל איש לבוא לחצרותיו. ויאמר עוזיאל אל אחד השועים, הגידה נא לאדוניך כי אני אלידע אוהבו ומיודעו בא אליו, וכי דברי נחוץ. השוער הלך להגיד זאת לעזריהו, וישב ויאמר אל עוזיאל, בואה אלידע אדוני, כי עזריהו אלופי מחכה לך.

ועוזיאל בא אל פתח ההיכל, והנה עזריהו לקראתו,ובאחזו ביד ימינו הביאהו אל היכלו, ויאמר: ברוך בואך עוזיאל אדוני! הן תהלותיך שמעו אזני מפי אחד הרצים, אשר הגיד לי הליכותיך ומדברותיך בשערי ישראל, ורבות גדולות דברה יהושבע בתי על אדותיך, אך לא עת דברים לנו עתה. הן זכרי בא עתה העירה בכבוד ובתרועה, כמו לכד את המלוכה, ופנות העם נאספו אליו לשתות ולשמוח, וכחצות לילה יעלה

כרי הוא וכל המחזיקים בו אל הר מועדם, והעם יכרתו לו ברית לפני אמון מנא. ואלי שלח עתה מלאכיו לקרא לי להחזיק במעוזו, אך בקהלו אל יחד כבודי, כי חמסו ירד על קדקדו ועל קדקד בני שאון, עצרת בוגדים, חרשי משחית אשר יצהלו ויריעו מרות עועים מסך ה׳ בקרבם ; אך רננת שכורים מקרוב ושמחתם עדי רגע. הן אין איש אתנו פה, לכן אודיעך כי נשף חשקם יהיה להם לחרדה, כי כפחד פתאם יעלה עליהם שראצר וגדודיו , ורבתה המהומה ; כחצות ליל יעלה עליהם כעלות שמה זכרי עם מכבדיו ומעריציו . ואתה אדוני, הדבק בבית דוד והחפץ לשובב את ישראל אליו, זאת עשה, והיית מוצק ולא תירא : הנני נותן לך בגד כליל תכלת, ולבשת , וקמת ועלית בהר מועד בין המון חוגג , ונשאת מדברותיך להשיב לבב נמהרי לב אל ה׳, בטרם יתנגפו רגליהם על הרי נשף ; ובגד התכלת אשר עליך יהיה לך לאות , ואיש מנערי אשור לא יגע בך לרעה, כי אם משמרת תהיה עמהם, לכן מהר ועשה כאשר יעצתיך .

ועוזיאל עשה כעצת עזריהו, וילבש בגד כליל תכלת, ויברכהו עזריהו וילך. ויעבור דרך רחובות קריה ויבא עד ארמון זכרי המלא מפה לפה שכורי אפרים, שם אורה ושמחה וקול תרועת מנגנים, ועוזיאל התבולל גם הוא בהמון הרב . והנה זכרי חגור אפוד בד נאזר באזור חלציו ובאבנטו, כובע ישועה בראשו , פניו פני להבים , ובעבי גבי מגנו ישית מורא לכל רואיו . ויהי אחרי שתות כל קרואיו לשכרון, וינופף זכרי ידו יהס את העם, ויען ויאמר :

שמעו בני אפרים הנקראים בשם ישראל , העם התועים על הרי נשף כצאן אובדות אשר אין למו רועה ! שמעו ואדברה להעיר קנאת אפרים . הן מלך אשור שם את מלכנו בכלא, נציב שם בארצנו , את שראצר המר והנמהר השודד בנו כאריה בבהמות יער , ואוכל שארנו מעל עצמותינו , כי זרים באו בגבולינו, והם לוחצים ודוחקים אותנו, ירעצו עשירים וירוצצו דלים, ירוששו ערינו, ויכאיבו כל חלקה טובה , כן ישלחו רזון במשמנינו, ישים ארץ חמדה לשמה, וקלון עמי עד צואר יגיע .

ובשגיאתי עזבתי קרית משושי בעת אשר דרך כוכב מיהודה.
ותנחמני אמי משבר רוחי, ותשעשעני קציעה תפארת שעשועי
ונחלת שדי לי ממרומים, ותאמרנה ללכת עמי שמרונה לקדם
פני יהושבע; אך אני הפצרתי בהן לשוב ירושלימה, ומגמת
פני היתה לבקשך אבי בלבנון ובדמשק. באתי הנה, בקשתי
נתיבות בית עוריהו, ותשמח יהושבע לקראתי. הגדתי לה את
שלום קציעה, התחננתי לה לבלתי מנוע אותה ממני באשר
אגודתנו נוסדה מאז, ואף כי עתה אשר מבין השוכים הייתי נס
להתנוסס בין אלופי יהודה. ותפול יהושבע על צוארי ותאמר:
אלהים יחנך בני, ובצלך תחיה בתי. וגם עוריהו הזקן נדיב
אפרים שם ידיו על ראשי ויברכני, ושמחת עולם היתה על
ראשי. ושמחתי זאת ערבה, בזכרי כי עוד אבי איננו, ותגד לי
יהושבע כי נכון אתה לבוא הלום, ולהטיף דבריך על אפרים,
להשיב נצורי ישראל, ולעורר לבם לבקש את ה' אלהיהם ואת
בן דוד מלכם; זאת שמעתי ותחי רוחי: אך עודני שמח על
הבשורה, ויהושבע אמרה לי בנדיבות פיה: הלא ידעת בני
את נפש קציעה, הנכספה לראות את שולמית אחותה אהובת
דניאל רעך, ושניהם עצורים בעצר רעה ויגון, ואם יועיל הון
לנפש עדה דודתך, אותם לא תפדה בכל הון; ועתה עוץ בני
עצה, לחלץ מצרה נפשותיהם, וישישו גם הם אתנו משוש.
כשמעי זאת, ועם ה' מלאתי, נשבעתי בנפש קציעה להוציא
ממסגר אסירי התקוה ולרצץ ראש פתנים אכזר, קדקד זכרי
המתהלך באשמיו. ותהי ראשית דרכי אל רעומה בתו למשכה
בחבלי השוא אל משכני זה שכרתי לה בקצה הרחוב הזה.

זאת דבר אליפלט, ויקח את אביו וינחהו אל משכנו.
עוזיאל אסר חמורו מחוץ ויבא אל משכן בנו. ויאמר אליפלט:
לבעבור סבב פני הדבר משכתי את רעומה ברסן מתעה אל
משכני זה, והיא בכרה קלה משרכת דרכיה לבקש את אהבתי,
ולהתעלם אתי באהבים בנשף חשקה, אך חשך ישופנה.

תשכל מנשים אמה, ענה עוזיאל, ואתה בני, פקוד נא
את הארורה הזאת וחטאת אמה אל תמח. אך מה אחרית זכרי
איש דמים ומרמה, המסיר לב ראשי עם הארץ מאחרי ה',

ומשאתו

ומשאתו יעץ להכין את המשרה בידו? הן אנכי סבותי שערי ישראל כאחד הרצים אשר שלח המלך חזקיהו, ולדברי יקשיבו רבים, ואנשים מאשר, ממנשה ומזבולון נכנעו לבוא ירושלימה; אך רבים מאלה עודם מלעיגים לבן דוד ומלעיבים במלאכיו; ואנכי גם פה אפתח שפתי, וה׳ אלהים יעזר לי.

כן אבי ידידי, ענה אליפלט, ה׳ יהיה עם פיך. הן אמי הגידה לי, כי ככח ידך כן חן שפתותיך, וכי בהתעורר רוח קדשך אז מפיך לפידים יהלוכון, וכרשפי אש יפלו בלב שומעיך; לכן שא מדברותיך על אפרים, וראה את חליו. והנני להגיד לך אבי נצורות, כי שראצר נציב מלך אשור, הנוטה לי חסד, יתחפש לבוא העירה לעת ערב, ולאפרים יהיה נשף חשקו להרדה, ושמתי בך אות ולא יפול משערת ראשך ארצה. ועתה אדוני אבי כבודי וששון ישעי, אחת אשאל מעמך וקויתי כי לא תמנע הטוב מבן יחידך: הנה יהושבע הגבירה הלא אם רחמניה לקציעה משאת נפשי, והיא נושאה עתה חרפת נעוריה ומתנודדת על כל הרעה אשר הביאה עליך ועל הורתי העדינה; אמנם רבות עוללה אז לנפשותיכם, אך שתתה גם היא מחמת שדי, והיא נהפכה לאשה אחרת; ואתה אדוני אבי הלא ידעת את לבה, לכן כפר נא לשגיאותיה ואל תזכר לה את הראשונות.

ואיה יהושבע עתה? שאל עוזיאל, העודנה בבית אביה?

לא! ענה אליפלט, כי אמר עזריהו אביה, אל תהיה בתי בשמרון בעת מבוכה; על כן הפקיד עליה אנשים לשלחה עד מלון המצודה, ששם גם הורתי וקציעה חמדתי; שם תשבנה עד שובנו מזה בשלום, ויחדיו נעלה ירושלימה ליום מועד. אל המקום ההוא יעדתי את צורריך לפנים, את שובביה האלוף ביהודה, אשר הדיח על ביתך רעה גדולה גם הוא בזעם לשונו, אך נרצה עונו גם הוא בצרות רבות ורעות אשר באוהו; עמו הייתי בצרה בבור תחתית, כאשר עוד אספר לך, ואתי ישיש נא האיש משוש ביום שמחת לבי, וקויתי כי בעת רצון תרצהו.

לפושע בני תפגיע, ענה עוזיאל, זאת היא הרוח הנדיבה אשר אצלה הורתך העדינה עליך בני; ואנכי מלא אמלא את כל משאלותיך, כי אעשה שלום לכל צוררי מלפנים,

ואף

פערו בשחוק פיהם על המחזה הזה, והשני הנה זה בא ויקח מן הזקן משענתו הפיץ לרגליו, והזקן נפל שדוד לארץ, ויתעודד ויקם ויאמר: הזאת חכמתכם ובינתכם עם לא בינות, כי תלעיבו בזקנים, אך מה תעשו לנערי אשור, כי יקומו עליכם? אך עת לחשות, כי ימים ידברו ויגידו לכם מה פעל אל.

מאין בא עלינו מעלה הגרה הזה? קרא סוכן זכרי, ונשמת מי יצאה ממנו, כי ימלא קדים בטנו להביע לנו חידות מקדם בריר חלמות ובמשלי אפר, וקולע הוא את כל יושבי ארץ אפרים, לחלל ממלכה ושריה, ולרומם יהודה ומלכו. הטרם תדע, כי אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי? לך אל ארץ יהודה, אכול שם צפיעי בקר, ושם תרומם את בית דוד.

והיושבים שם קראו פה אחד: אין לנו חלק בדוד ולא נחלה בבן ישי מימי ירבעם בן נבט, ואתה הזקן צא מזה, עלה קרח!

ועוזיאל ראה מרחוק את חרפת הזקן, ויגש אל היושבים ואמר: הזאת לכם בני אפרים למלא פני זקן קלון? ועתה הנה חג לכם, ואם לא יחרף לבבכם מימיכם, אם טהור הוא כעצם השמים, שתו ושכרו, שחקו, נגנו, הריעו, ואם זכרונות עשק רצח כשמיר ושית יעלו על לבבכם, חרדו מחרון אף ה׳, כי עוד מעט ונערים יזקנו, וזקנים ישישו כי ימצאו קבר בארצם. הנכם אומרים כי לא כאבותיכם אתם, ובזאת צדקתם, כי לא כימים הראשונים הימים האלה לבית ישראל, לפנים קדמו את הזקנים בכבוד ויהדרו פניהם, ועתה ירהבו הנער בזקן והנקלה בנכבד, מכושלים יקחו משענתם, ולפני עורים יתנו מכשול, הארמון לא עוד על משפטו ישב, כי שרי אפרים יצודדו נפשות לפורחות וימלאו ארמנותיהם חמס ושוד, בכי ודמעות עשוקים; כן משפט הימים האלה לבית ישראל! הימשכו הימים האלה? שאלו שמים ויגידו, כי קרר עליכם היום. ובכל זאת תקשו ערפכם, כי מאת ה׳ היא נסבה למען השביעכם מפרי מעלליכם. אך שובו אליו בטרם יתנגפו רגליכם על הרי נשף; שובו בנים שובבים, שמעו החרשים דברי הספר אשר יקרא הזקן באזניכם, כי מלכו בקדש שלח דבר ביעקב, שמעו כי נגידים ידבר, האזינו אבירי לב וקחו מוסר, רוגנים—ולמדו לקח.

הוי איש יהודה! קרא האחר מעדת השכורים, ומי שמך למוכיח בשער אפרים? אני פשחור בן אפרים, תושב הייתי בכל אבותיך בירושלים, שתיתי בימי עוזיהו, יותם, ובימי אחז, אשר לא שתו אבותיך ואבות אבותיך, לכן איעצך שמע לי, מנע גרונך מצמאה ועיניך מדמעה, הן עודך איש חמודות, ומה לך כי תדבר תפל? שתה אתנו יין ושכר ורוה אחרת תהיה עמך, שתה, ותירוש לא יכחש בך.

העת לנו עתה קרוא ספר אשר כתב מלך יהודה בעוד מזרקי יין נגד עינינו? קרא השני אחר פשחור. אך אנשים אשר לא הדליקם היין, ענו יחד: ידבר איש יהודה ונשמעה שיחתו בצאתה מבטן ריקה.

אך עוד אלה מתלוצצים, ואזני עוזיאל שמעו דברים מאחריו לאמר: דבר איש חמודות, כי דבריך ירדו חדרי בטן, ואולי יצליחו להציל נפשות לקוחות למות. שלח דבריך כחץ ברוח, ענה קול אחר. ועוזיאל התאושש ויתעודד, ויוסף לשאת מדברותיו, ויען ויאמר:

אכן מבטן ריקה יצאו דברי נגידים, הן בטני ריקה מיין אנשים, אך לבי מלא רוח, על כן אבשר צדק בעדת הוללים, ולא אירא מקול מחרף ומגדף. איש מוכיח אני היום לבית המרי, ועם שרי אפרים אתוכח, אמרתי להוללים, עד אן תהולו, ללצים—עד מתי תתלוצצו, ולשומרי הבלי שוא—הלנצח תהבלו? הלא זה דבר מלך יהודה: אל תהיו כאבותיכם אשר מעלו מעל בה' אלהי אבותיהם ויתנם לשמה, כאשר עיניכם רואות, כי מאס באהל יוסף ובשבט אפרים לא בחר, יען אשר הכעיסוהו בבמותיהם, הקניאוהו בפסיליהם; לכן התאוששו והתקוששו הגוי לא נכסף, אשר גיד ברזל ערפו, שובו בנים כחשים, עד מתי תתכחשו אל ה', השיבו אל לב, ולבבכם יהגה אימה, הטרם תדעו כי אבדה אפרים? ראו נא כי אבלה נבלה דלת העם ומרום עם הארץ אמלל, הבוגד בוגד, השודד שודד, ונוער כפיו משוד יושד, ומלככם אפוא ויושיעכם, בפרוע פרעות בעם, הה! בשחר נדמה מלך ישראל, וירושלים טרם תעלה על לבבכם, כי לבכם לבית אל ולקשר נביאיו וכהניו,

אשר

אשר בציון נעלה נפשם, הלא תבושו מבית אל מבטחכם כאשר בושו חמת וארפד מדמשק, עת בא קצם אמת בצעם, הן אש אכלה ארמנות בן הדד, ואחרית רצין בעל בריתם הלא ראו עיניכם, הלא תקחו מוסר. אך למה תביטו למרחוק, הביטו אל מלככם וראו אחריתו, הן הושע בן אלה ישב על כסא מלכותו, וירא את עמו כי פרוע הוא ואין לאל ידו לקומם ארץ הריסותו, וירא את אפרים ואת חליו, כי רפאות תעלה אין לו, ויאבד לבו, כי אבדה ממנו עצה, ויכרות ברית עם מלך אשור ויהי לו עבד נושא מנחה, ויחלו בני עמו ממשא מלך ושרים, וידרשו בית אל ויבאו הגלגל לבקש עצה, ונביאיכם לא נחלו על שבר יוסף, וירפאו שבר עמם על נקלה במשאות שוא ובחזיונות מדוחים, ויאמרו שלום יהיה לכם, רק החזיקו בתרמית, דברו שלום לאשור, והובילו שי למורא, שמן למצרים, להעלות משם רכב ופרשים. ויחדל הושע בן אלה להשיב מנחה לאשור, השבט הנוגש בו, וישלח בים צירים אל התנין הגדול הרובץ בתוך יאוריו, אל סוא מלך מצרים, הפיל תחנתו לפניו ויאמר: עזרני אתה התנין הגדול, כי אשור האריה מצפון לא יושיעני! הוי עם שפל! אשר השפיל עד שאול נפשו, הוי עם לא בינות! מאמינים לכל טיח תפל אשר יביעו לכם נביאיכם הריקים והפוחזים אשר בחשכה יתהלכו ובאפלה יגששו, כי מבית אל יצאה התנופה הזאת, ועיניכם הרואות, כי ברוב דרכיכם יגעתם לריק, ותעלו על שפת לשון ודבת עם וחרפת עמים תשאו, כי שמעתם לקול נביאיכם להרבות כחש וכזב כל היום, לספות בגד על בגד, מעל על מעל, ברית עם אשור תכרתו, ושמן למצרים תובילו, לירות בקשת רמיה, ולהיות מנוד ראש בלאומים, זו חרפתכם באשור וזו לעגכם בארץ מצרים, כי פחות אשור יקראו לכם ממלכה שפלה, עם בוז ושסוי, ושרי נוף ותחפנחס מלאו כרשם מעדניכם, ויניעו אחריכם ראש במסתרים, כלם יפטירו עליכם בשפה, יענו ויאמרו: הן אפרים רועה רוח, וכיונה פותה אין לב, מצרים קראו אשור הלכו, מבלי דעת מאין יבא עזרם, היתכן הדרך הזה? אכן בשנת אפרים יקח, וגוי הנף, רודף קרים וים, יאסף רוח בחפניו,

ככה עשה לכם בית אל, כי אש יצאה מבית און ותאכל שמרון ותבער בכל ערי ישראל,ולאור התבערה הזאת תראו כי עונותיכם על עצמותיכם, ובם אתם נמקים. אכן בא רקב בעצמיכם ואין דין דינכם למזור, הוציאו ממצרים רכב וסוס, חיל ועזוז, ויחדו כלם יכרעון, וכשלו עוזרי רהב ונפלו הבוטחים על מעוז פרעה, והכרית ה׳ את סוסי מצרים והכה אותם בתמהון ואת רוכביהם בשגעון, ואת אחיכם בני יהודה יושיע, לא ברכב ובפרשים, כי רכב אלהים רבותים אלפי שנאן, וביד מלאכיו יושיע עם נאמן עמו, ולכם ערוך מאתמול התער השכירה. ומלך אשור ישיא מות עליכם, כי ה׳ אמר: אפרים לשמה יהיה ביום תוכחה, והיום ההוא לא ירחק חק, ורוח ה׳ עברה בכם ואינכם, ונגערתם כארבה וכילק סמר, וידעתם כי יש אל קנא ונוקם על עלילותיכם, ושנת פקודתכם היא שנת שלומים לריב ציון, כי אוהב ה׳ שערי ציון, ואדירה ממנה יצא: דעו לכם כי ה׳ אמר אז לשכון כבוד בארצנו, ואת דברו הקים, כי דרך כוכב מיהודה, ועל כסא דוד יושב צמח צדיק מושל ביראת אלהים, הוא פתח דלתות היכל ה׳ ושעריו לא יסגרו עוד, חזקיהו מלך בציון, וה׳ בהיכל קדשו: לכן רנו לציון שמחה, זמרו למלכה, כי גאות יעשה בגאון ה׳ אלהיו ועשה משפט וצדקה בארץ, ונקבצו בני יהודה ובני ישראל יחדו, והיה למו בן דוד ראש אחד ולא יחצו עוד לשתי ממלכות; לכן התחברו אליו כל זרע יעקב, זה יאמר לאלהי ציון אני, וזה יכתוב ידו למלכה, התלכדו ולא תתפרדו עוד, והיה ישראל לגוי רב ועצום כימי קדם וכיום צאתו מארץ מצרים.

ויהי כאשר כלה עוזיאל לדבר דברו, והנה המון העם מתחרשים ומתלחשים, אלה אמרו: זך לקחו ונגידים ידבר; אלה שואפים רוח כתנים, ויאמרו: מי זה מחשיך עצת זכרי במלין בלי דעת, אין זה כי אם צורר לאפרים, כי אש עצורה בעצמותיו ותהי על שפתיו כאש צרבת; הבה נשים מתג בשפתיו ולא יוסיף לפצות פה. ופשחור נגש אל עמרי ויאמר: התפאר עלי כי הכרתי את נואם הנאום הזה, הלא הוא היה הסוכן למריב. האמנם כן הוא? ענה עמרי בשומו עינו עליו,

הנה

הנה האיש הזה מיהודה יצא לחרף מערכות בית אל ולהפשיט כבודנו מעלינו; אך רבים הם המחזיקים בו והנותנים לדבריו עז ותעצומות.

זאת דבר עמרי, וילך ויגש אל הסוכן אשר על בית זכרי, ויאמר: ומה תחשוב אתה על האיש הזה אשר השליך שקוצים על אפרים? חכה לי מעט, ענהו הסוכן, הלא עיניך הרואות כי רבים נצמדו לו, ואם אבוא לתפשו, וקם שאון, וחלק העם; אנכי זאת עשיתי, קרשתי עליו משחיתים אשר יארבו לצעדיו, ומידם לא ימלט עוד. ואני הנני הולך אל זכרי אדוני, כי עת לעשות הלילה הזה, ולראש אשמורות יעלה ההרה, ולאור שחר יזבח את זבחיו על מזבח אמון, והיה כזה יום מחר חג לאפרים.

והסוכן מהר ללכת אל זכרי אדוניו, ויבא אל הארמון ששם שרי אפרים נאספים, והנה כלם הלומי יין ויתגעשו ויתהוללו ויריעו, וזכרי איננו שם, ואחד משרתיו הגיד לו, כי אך יצוא יצא זכרי מזה, לעלות אל הארמון ששם שולמית עצורה. ויעל הסוכן שמה, ויבא אל החדר הנשען אל חדרי שולמית, ושבכה עשויה מקני ברזל בקיר המבדיל בין החדר הזה ובין החדרים אשר שולמית יושבת בם, והשבכה מחצי מתני איש ומעלה.

ובחדר אשר בא הסוכן אליו, חשך, לא כן בחדרי שולמית. כי שם נרות רבים מאירים, ובחדר אשר היא עתה שם, מטה כבודה, זהב וארגמן רפידתה, ושולמית יושבת וסופקת כפיה, עיניה לנכחה יביטו, על פניה אימה חשכה, ושפתיה כמו נאלמו, וצלה יושבת ממולה, והיא עצובת רוח; וקול מתרונן מיין ותרועת נוגנים עולה מארמון עליזים. זכרי טרם יעלה אל החדרים האלה, אך שולמית ההרדה לרגעים, צופיה אל עבר הדלת כי ממנה תפתח הרעה, רוחה נבקה בקרבה ועצמותיה רחפו. והנה רעש פעמי איש נשמע בעלותו במעלות, ואחרי הרעש קול כגבור מתרונן מיין; ושולמית לאטה פניה בשתי ידיה. הדלת תסוב על צירה, והנה זכרי לבוש מדי גבורים ותגור חרב על ירך, בא החדרה. ככפיר בוטח במרפו, עמד ויתבונן בשולמית

אשר

אשר חבשה פניה בטמון, לאות כי צלמו תבזה. ויחר לזכרי מאוד, ויגש אליה ויאמר: השלום לך יפתי? מדוע תסתירי פניך? הראיני את מראיך ואראה, האמנם ליפיך נאוה תהלה?

ובראות זכרי כי אין שולמית מתעוררת, הסיר ידיה מעל פניה, ויבט אל תארה ויאמר: הוי גברים אשר עינים להם ולא יראו! הן לי נתן ה' עינים לראות, עתה אראה כי יפיפית שולמית מאד, הוספת חן ותפארת אל השמועה אשר שמעתי. אך מדוע יפתי פניך המרמרו מבכי בין כל מחמדי עין וכל שכיות החמדה? אל נא תשתוחחי ואל תהמי אילת אהבים; שכחי עמך ובית אביך, אשר שכחוך ויתנקשו בנפשך על התימרך בכבוד אלקנה; הן יהושבע אשת אלקנה וקציעה בתה בקשו נפשך לספותה, נדחה קראו לך, כי הדיח אביך אותך ואת הורתך אל ירכתי לבנון, להשבית זכרכן ממתים מחלד, וגם יהושבע וקציעה אמרו: לעטות עליך בושה סלה, ובקראן לך לבוא ירושלימה, זממו לקחת נפשך; אך התעוררי יפתי, כי עוד גואלך חי, אני זכרי הגבור באפרים, הן נערץ אני בעמי ואל זרועי ייחלון בני אפרים וכל שבטי ישראל, כי אני תפארת עזמו, ועיניך הלא ראו את כבודי; לכן עורי לקראת דודך, שבי בהיכלי תענוגי והתענגי על שכיות חמדתך, ואנכי אשמרך באישון בת עין, אשמרך גם מלבי הבוער באהבתך, ולא אעיר ולא אעורר את אהבתך, כי אם איחל לחסד נעוריך, וקויתי כי תשאי אלי נפשך ברוח נכון ובשמחת לב. לכן מנעי עיניך מדמעה, ושתי מיין הרקח להצהיל פניך.

כדברו זאת, נגש אל השלחן וימסוך כוס יין הרקח ויגש אל שולמית. ותמאן העלמה לקחת הכוס מידו. ויאמר זכרי: הגידי לי צפירת תפארתי, מה אעשה לך לחדש רוח נכון בקרבך? ובדברו העביר ידו על עיניה היפות, וימח דמעתה מעל עפעפיה. ושולמית התחלחלה, נאנקה דום, ותסב פניה ממנו, ועיניה יורדות כנחל דמעה. וזכרי עודנו סומך ידיו על חלקת צוארה, ובשפתים דולקים הוא מדבר על לבה, ויאמר לה: מה תשתוחחי יפתי ומה תהמי, למה תפחדי ולמה תרדי תפארת משושי? הלא תפתתי שפתיך עמי, הלא תעני.

אפכי

אנכי אפתחה שפתי עמך, ענתה שולמית בהבליגה על המון לבה, אדברה דברי ואזניך תהרשנה ושפתיך תאלמנה. הן ראשית דברי היא, הסר מעלי ידיך אשר שפכו דמי אבי, והרבו חללי עמי; הלא את אבי הרגת בעברות אפך, ועוד תשיב ידך על פרי בטנו להרגה בשפתים דולקים, כי כתנין תשים עלי משמר ותשחק בי כצפור. לבך כלב אריה ביער, ואת קולך תתן כאיל תערוג על אפיקי מים, ואולם השמיעני קול שחל ודבר אלי באכזריות חמה, ואדעך בשם.

אמנה גבור ואיש דמים אני ביום קרב ומלחמה, ענה זכרי, ואולם דעי לך, כי יפיפית מאד, ומנגה תפארתך גם לב שחל יהפך ללב בשר, ומרב קסם עליך היה לבי כנשים, ותחת גערת עריץ תשמעי נחת ונעימות שפתים.

ואם יפה אני בעיניך, ענתה שולמית, אם נתן לך ה׳ עינים לראות, הלא נתן ה׳ לך גם לב לדעת, כי יועם זהב ברפש וטיט, ותפארתי תמאס בדמעות; כי אם עוד תעצרני פה במקום הנורא הזה, וחשך משחור תארי, וחבצלת קטפת בבקר, תהיה כעלה נובל בידך לעת ערב, ורוח עריצים עברה בה ואיננה. ואם לא טפש כחלב לבך, יבואוני נא רחמיך וקרא לי דרור.

מה נחנת ידידות נפשי, ענה זכרי, ומה נמלצו אמרותיך בדברך תחנונים! הבה ואשק שפתים נוטפות עסים.

זאת דבר זכרי וישק לפיה ויאמר: קומי רעיתי יפתי ולכי עמדי, קומי ואנכי אחזיק ידי בך, כי מרוב שיחך וכעשך רפו יצוריך, קומי רעיתי והנה אפריון עשיתי לך.

ושולמית התנודדה ותתיפח, ותאמר: אל אלהים ראה נא כי שאפני אנוש עול—לא ידע בשת, עשר פעמים הכלמתיו, והוא—ככלב שב אל קיאו, הה! אין חשך ואין צלמות להסתר מתגרת יד עריץ.

ותפן שולמית אל זכרי, ותאמר: אל נא אביר לב תמותתני לאט לאט בחלקות, השמיעני קול גערה ושאון כרעש מלחמה ביום הרג רב. הן את אבי הרגת בחרבך הקשה ואותי הלא ידך תערוץ, גע בי ואינני. ואם ביד חזקה תאמר להתעמר בי

דע לך כי היא לא תצלח, כי לא תקום פעמים צרה; גע אל עצמי ואל בשרי, וחיי לשאול הגיעו.

והסוכן אשר עמד בחדר האפל, שמע את חליפות כל הדברים האלה, גם ראה את פני זכרי ואת פני שולמית ופניו לא נראו, ולא יכול הסוכן להתאפק ויצא מחדרו, ויסוב וידפוק הדלת אשר בא זכרי בה. מי זה בא הלום? שאל זכרי. אני עבדך הסוכן, ענה קול מאחרי הדלת והמזוזה. וינופף זכרי ידו לצלה ויאמר: פתחי לסוכן. וצלה קמה ותפתח הדלת, והסוכן בא, ויאמר אל זכרי: כפר נא לי אדוני ואדבר דבר באזניך, הן איש אחד בא מיהודה אלידע שמו, הוא היה סוכן למרים, ויעל על הר מועדנו וישא מדברותיו על אפרים כאיש רוח ומתנבא, ויגד להמון העם, כי קרוב יום אידם, ומדבריו נמס לב השפנים בעם, נשברה רוחם; ואנכי קדשתי עליו משחיתים ומידם לא ימלט. ועתה הודיעני אדוני מה לעשות לו, האעשה אתו כלה? אם אאסרהו בכלא עם האסורים המטים להרג?

אסיר יהיה על בור, ענה זכרי, אך מה יעשו לי טחי תפל מעלי הגרה? ימלאו קדים בטנם, ואך הבל יפצה פיהם, כי אני אעלה ההרה ומקול רעמי יהפזון; הן למו ניב שפתים, ולי זרוע עם גבורה. *אך פה נשתה גבורתי מלשון רכה וענוגה, זאת שולמית אשר הביאות אל ארמוני, למרות עיני כבודי בזעם לשונה.

שא נא אדוני, ענה הסוכן, הלא כאשר תוסיף לדבר אתה רכות, כן תוסיף היא לענותך עזות, כי כן הסכינה גם עמדי—ויפן אל שולמית ויאמר: עד אן תמללי אלה? הטרם תראי כי אזני אדוני אטומות ועיניו פתוחות על חמדת תפארתך? הן חשקו כאיש מגן, ונפשו גחלים תלהט, לפניו ברעו ונפלו אדירי עם, ואת אומרת להתיצב בפניו! לכן איעצך, עשי אתו ברכה בטרם תצלח כאש חמתו.

ומה תעני? שאל זכרי בחמה נסתרה—הסר מפני את העצב הנבזה הזה, את עבדך הסוכן, ענתה שולמית, והגדתי לך את לבי.

צא לך מזה, קרא זכרי לסוכן, ויצא הסוכן מן החדרים

האלה ויבא אל החדר הנשען להם. וזכרי אמר לשולמית; עתה דברי, ודעי, כי אם עוד תשיבי פני, אנכי לא כן אוחילה לפניך, כי אדיר אני בעטי, ולא הסכנתי לראות איש או אשה ממרים עמדי.

לכן, ענתה שולמית, לכן אגיד לך צרת נפשי: רע לך כי כרתי ברית לבחירי, נשבעתי לדניאל בן עזריקם נגיד הבית להיות לו, וה' עד ביני ובינו, ואם אחלל בריתי ושבועת ה' אשר היתה בינותינו, וחטאתי לאלהים כל הימים, ואמתך יראה את ה' מאד; ועתה אדוני, הלא את הורינו הרגת בחרבך הקשה, חמל נא על נפשות צאצאיהם הדבקים ואל תפרידם, וזכר נא כי יש אלהים שופטים בארץ.

עתה נפתרה חידתך, ענה זכרי בחרקו שן, הן דניאל הוא סמל הקנאה המושל בכל משכיות לבבך. דעי לך יפתי, כי מדבריך אלה עבר עלי רוח קנאה, ומקנאתי תרגז ארץ ויושב בה, ואף כי בחירך המהולל מפשעיו והאסור אתי על תתו דמי מלחמה בשלום, הלא צפוי הוא אלי חרב, ויום מחר יפר את הברית אשר היתה בינך ובינו, כי אותה תכרית חרב נוקמת.

ושולמית ראתה כי כלתה אליה הרעה, ולבה היה לאבן, ותפול לרגלי זכרי, ותתן קולה בבכי ויתכו כמים שאגותיה ותאמר: שא נא אדוני לאמתך ואל תשת חטאתי על דניאל, תפל נא תחנתי לפניך ואל תשחיתהו, כי יש לו מטמונים בציון; חוסה נא על נפשנו אם עוד תיקר נפשי בעיניך. ואם כלה ונחרצה מאתך להפרידנו, אל תמנע ממני את החסד האחרון: צו נא ופתחו את האזקים ואת הנחושתים מעל רגליו, ובא הלום אל חדר האפל, ואיש לא יהיה בכל החדרים האלה ולא ישמע בדברי אתו, ואנכי אדבר על לבו להפר את בריתנו אשר אחריתה להכרית נפשותינו, וכי חיים וחסד יעשה זכרי עמנו, אם נפר את הברית הזאת. ידעתי כי דברי יהיו לו מר כמות, ובכל זאת יבחר בחיים והפר יפר את הברית ואת השבועה, והייתי נקיה מאלתו, ובך זכרי אדוני לא יהיה חטא.

ראי יפתי, ענה זכרי בשמחת לבו, גם לדבר הזה נשאתי פניך, לבלתי השחיתי את דניאל וזעום נפשי, מאשר

יקרת

יקרת בעיני וזני אהבתיך, ודעי וראי נא, כי חיי דניאל ברצונך, ושלומך וטובתך בלבבך כל הימים.

זאת דבר זכרי וישלח את צלה להביא אליו את הסוכן. צלה הלכה בפיק ברכים לקרא לסוכן, ותקרא לו: והיא הבינה את המבוכה הקרובה לבוא, ותצא מחצר זכרי ותמהר להחיש מפלט לה בבית עזריהו, כי זאת היתה העצה היועצה לה. שם הגידה לעזריהו את דבר החרדה הזאת, ויפג לבו, וישא כפיו לה' ויתפלל בעד הנפשות הלקוחות למות.

בעת ההיא בא הסוכן אל בית הכלא ויפתח מוסרות דניאל, ויפקד עליו שומרים חלוצי נשק, ויביאוהו אל החדר הנשען אל חדר שולמית, וקיר מבדיל בינותם. השומרים נותרו מחוץ, וגם זכרי יצא מחדר שולמית, והדלת סגר אחריו, ויצו את השומרים לשום משמר על הדלתות, והוא ירד אל היכל המשתה.

ויהי כראות דניאל את שולמית בעד השבכה, ויקרא בקול פחדים: אהה יונתי, שביה בת ציון! אויה לנפשי, הגם את נפלת בפח? הבעבותות אהבה נמשכת הלום, אם בידי רשע?

דניאל אורי וישעי! קראה שולמית בקול דממה דקה, הגם אתה הילל בן שחר בגיא צלמות? את קולך שמעתי מבית כלא ועצמותי רחפו, ויפתוני חנפי לב בפיהם, כי המון רוח הוא, וכי הגיוני תוגה התעוני; אוי נא לי כי מגורתי באה, ושנינו נאחזים בפח, אני צפויה לחרפת נבל, ואתה צפוי אלי חרב, כי משפטך חרוץ להגירך על ידי חרב, ולא עת דברים להגיד לך איכה באתי הלום, הן נפשותינו בקרב צרה, ואין עוזר ואין מנוס, ובמהומה ובמבוכה עוד בינתי לא תסתתר, כי אצבע אלהים עוד תורני, וזכרי האכזרי נתן שאלתי ועל פי הביאוך הלום להפר את הברית אשר כרתנו ביום שמחת גילנו, ולמען יתיר פיך את אגודתנו לנצח, ובזאת תפדה ממות נפשך ונקרא לך דרור; ואולם לבעבור שים נפשנו בחיים יעצתי כזאת, כי נבחר לי למות אתך מראות חיים מרים בלעדיך. ידעתי כי כן רחש גם לבך; אך עוד לא אבדה תוחלתנו, ובשבתי במחשכים הראני אל למושעות תקוה רחוקה ככוכב נוצץ מאפל

ומחשך

ומחשך, עיני ראוה, ואקרא לאל גומר עלינו לתת אחרית טובה לפעלנו. עתה אגיד לך סודי: הן רעומה בת נעות המרדות שומרת עברה לאביה, וביד צ״לה שפחתה שלחה לי חרב אלקנה אבי, חרב גאותו הנתונה לו מאת יותם מלכו׳ ואם בעל נפש אתה, והניפות אותה על חלל רשע אשר נפלו לפניו הורינו חללים.

ובדברה זאת הוציאה את החרב מתחת המצע הפרוש על מטתה, ותגש אותה אל הקיר ותשם אותה נגד פני דניאל, אשר העביר ידו בעד השבכה ויקחנה, ויאמר: שולמית ידידות נפשי ורוח אפי! הן רותה בשמים חרבך זאת, ואל זועם רשע הביא אותה לידך, האח! רוח ה׳ לבשה אותי וגם רוח עצה נוססה בי למלט נפשותינו. כשוב זכרי הלום ואמרתי לו: דבר סתר לי אליך ארוני, וסוד צפון אגלה לך, ונתתי לך אות אמת להראותך אמונתי; וכבוא אלי זכרי לשמוע מה בפי, וראיתי ובחנתי דרכי: אם אמצא ידי אמונה, והכיתיו בחרבי, ואם יבוא מורך בלבבי, ושמתי חרבי נגד פניו ואמרתי לו: זאת נתנה רעומה בתך ביד שולמית להביאה בלבך, ועתה ראה אמונתנו ואל תפרידנו עוד. עוד מעט ישים ה׳ לנו אות לשבט או לחסד.

עודנו מדבר והנה קול זכרי נשמע בעלותו, ובדברו אל הסוכן לאמר: הרק אוצרות היין ותן לקרואים, היה אתה לי לפה מול שרי אפרים, והגידה למו, כי עוד מעט לראש האשמורה השלישית ואני שב אליהם, ליל שמורים יהיה לנו הלילה הזה, ובטרם השחר עלה נעלה ברגש אל הר מועדנו, וחג יהיה לנו יום מחר.

כן דבר זכרי לאשר על ביתו, ויכונן צעדיו אל חדרי משכיתו, ומרעש פעמיו רחפו עצמות דניאל ולבו סחרחר, אך התאזר עוז וישם את החרב השלופה מתחת למדיו. וזכרי פתח את דלת חדרי שולמית, והיא אמרה לו: אנכי בצעתי אמרתי, ועתה הגדל נא ארוני חסדך האחרון וסורה אל הדר דניאל, כי דברו נחוץ וסודו יגלה לך, סוד כמוס עמו, להראותך מה רבה אמונתו.

הבה אראה, ענה זכרי, ויבא אל החדר אשר דניאל שם, ויאמר: גלה לי סודך, למען אראה אמונתך. ודניאל הוציא את החרב השלופה מתחת למדיו, והנה זרועו מושלה לו, ובעים רוחו הניפה על זכרי וישבר זרוע ימינו. וינהם זכרי ככפיר ויקרא: הוי מרד וקשר! ודניאל אמר: את נדרי שלמתי, הנני מסגיר חיתי לממיתים. והשומרים חלוצי הנשק חרדו לבוא החדרה, והנה דם גבורם שוטף על מדיו וזרועו מקנה נשברה, ומעצמת מכאוביו נאלם דומיה מספר רגעים, וינהם ויחרק שן. והשומרים נבהלו ויתמהו איש אל רעהו, ואחד מהם חרד לצאת ולקרא לסוכן, וזכרי דבר אליו בחלחלה לאמר: רק אל תוציא דבה באזני הקרואים. ויפן אל דניאל ויאמר ארור תהיה מכל האדם אשר על פני האדמה, וארורה אהובתך בעבורך.

והסוכן חרד לבוא, ובראותו את אדוניו, כי ברעה הוא, ויפן אל דניאל ויאמר: הוי ראש כלב, מה זאת עשית?! הזה גמולך לאדוני חלף החיים והחסד אשר אמר לעשות עמך? הוי תולעת ולא איש! הלא תרמסך רגלי. ויפן אל זכרי ויאמר: צוה נא אדוני והסירותי ראשו מעליו ונתתיו אל אהובתו לשחק בו. לא, ענה זכרי בחרקו שן, לא פעם אחת אעשה אתו כלה; אנכי חשכתיו ליום צרה, לארך אפי אקחהו, אשימהו במגרה ובחרוצי הברזל, אפליא את מכאוביו, ונשפטתי עמו באכזריות חמה, ועיני אהובתו תראינה, ועל צוחתם ישומו שמים. ואתה הסוכן, שלח אחד הנערים וקרא לי רופא לחבש את זרועי כי עצש עלי מכאובי; רק אל ידע איש מבוכת נפשי.

הסוכן שלח את אחד הנערים חלוצי הנשק לבצע דבר אדוניו, ויאמר אל דניאל: גדולות הכינות לך נקלה! ימי נקלה כרעומה נעות הלב בת איש חרמי? ענה דניאל, הלא מידה לי החרב הזאת, ואנקמה נקמת אבי מאיש חרמי; הלא חפצה השלמתי.

איה הכפירה בת הלביאה? שאג זכרי כלביא, סחבוה הלום! ואיה צלה? הגם היא קשרה עלי? הוי אנקמה מצרי! אך מה קול שאון באזני, קול צותה מראש הרים?

קול

קול הידד הוא, ענה הסוכן, קול עליזים נשמע מהר הרים. לא, ענה זכרי, קול מהומה הוא ולא הד הרים.

עודנו מדבר, יהנה אחד מעבדיו בא בקצר רוח ואדמה על ראשו, ויאמר: קשרה עליך אדוני רעומה קשר, ומבח גדול בהר, ואש אחזה בארבע פנות ההיכל, ששם הקרואים, להרבות המהומה. ואיה הכפירה? שאג זכרי בחרקו שן.

עודנו נוהם, והנה קול יללת רעומה נשמעה מעבר הגן, ואבחת חרב נראה לנגה הירח — ותרב המהומה והמבוכה בארמון זכרי הנדהם והגאלם דומיה.

יט

ועזריהו אשר ראה מראש את המהומה אשר הכין זכרי בעלילותיו, הפקיד אנשים על יהושבע בתו להשיבה ירושלימה. בשלשה עשר לחדש זיו עברה יהושבע על פני מלון המצודה והמצפה, ששם נשגבה עם מרים רעותה ועם קציעה בתה ביום קרב, בהלחם חיל פקח בן רמליהו וצבאות רצין על יהודה. זכרון הצרות הראשונות קרא לאבל ולבכי, על כן שלחה אחד אנשיה להוציא את אליצור שומר המצודה מן הבית, ואליצור יצא וירא את אשת המשנה ויאמר: ברוכה את גברת ציון בבואך, אלהים הביאך הלום לשמחת לב קציעה בתך, ולשמחת מרים רעותך הכבודה היושבות פה ומחכות לך ולכל מחמדי נפשן, לכן אלכה ואגידה למו את בואך שלום.

זאת דבר וירץ הביתה, והנה מרים וקציעה יוצאות לקראת יהושבע בקול קורא: האח ראתה עיננו! וכרגע נפלה אשה על צוארי רעותה, וקולן נשמע בבכי ובתחנונים, האח אמי! האח בתי! האח רעותי! וכעבור המון בכיתן שאלה מרים את יהושבע: הראו עיניך את מחמדי נפשי את עוזיאל אישי, הוא אלידע מקוראך, ואת אליפלט בני אשר הלך בדרך צדקה, להשיב נקם לצוררינו ולהוציא אסירים בכושרות, כאשר נדר לה׳ ביום צרתו? אך נפשי עגמה לו ונפש קציעה בתך מתנודדת, הלא עתה רעותי תברכי את אשר תברך בתך, כי נפשה נשואה

באו לבני אשר באה לו העת להגלות, לכן הגידי נא לנו את אשר ידעת על דבר אישי ועל אדות אליפלט אשר נסתם מהם כל חזון.

ויהשבע התאנחה ותאמר: מה נפלאו דרכי אל גדול העצה ורב העליליה! כי הרים את אשר השפלתי וישפיל את אשר רוממתי לפנים, לבשתי ולכלמתי; כי מי שפל כזכרי אשר העליתי למרום שיאו, ומי רם כאישך הוא אלידע מקוראי, אשר תהלותיו הגדתי לך בספר, ומי נחמד ונעים כאליפלט בר בטנך? הן הליכות עוזיאל אישך נודע בכל שערי אפרים וביתר שבטי ישראל אשר שמעו תוכחתו וריבות שפתיו, הן דבריו רשפי קשת ואמרותיו להבות אש, שאלי את נתן ההולך בין אנשי, ויגיד לך; אך מה אעשה לך רעותי, וגם ממני לא תמצאי חזון, כי אבי חש עתידות לו בראותו כי רבה המהומה בעיר שמרון, על כן הפקיד עלי אנשים לשלחני ולהשיבני אל נוה שאנן; ואחרית עוזיאל ואליפלט הנאהבים והנעימים טרם אדע. כל הדרך לא שקט לבי, ועיני הביטו תמיד אחרי, אולי עובר אורח שב משמרון, ואשאלהו ויגד לי דבר, אך למגנת לבי אין עובר ושב עד כה.

ונתן נגש ויאמר: הלא כמעט יצא השמש, ועוד היום גדול, הן היום הזה יהיה לנו יום בשורה. אמן כן יאמר ה׳, ענתה מרים, וקציעה היפה הביטה אל נתן ברוח חן ובתחנונים, ותאמר: מי יתן ובאו דבריך וברכתיך.

ואיש אחד מסכן עומד ומתבונן בטרים, והוא חרד לגשת, ומרים התבוננה בו ותאמר: גשה הלום איש מסכן ולמה תעמוד מרחוק, הכרת פניך הדלים ענתה בך כי נפשך חסרה כל טוב, אם מבקש אתה עזרה, הגידה הפצך ואצלתי לך ברכה.

אנכי אגיד חפצי לנתן, ענה המסכן, והוא יהיה המליץ ביני ובינך גברת כבודה, טוב הדבר ענתה מרים, בהניפה ידה לנתן לשמוע מה בפיו, ונתן אמר: הנני לעלות על המצפה לראות עובר ושב מאפרים. אעלה נא עמך גם אני, ענה המסכן.

ואליצור נתן את מפתח שערי המצורה אל נתן, ויפתח

שערים

שערים ויבא בם, והמסכן בא אחריו, ויעלו יחדו על ראש המצודה, משם השקיף המסכן על ציון הנראה מרחוק, ויאנח ויאמר: זאת היא עיר מכורתי מזכרת משובתי וחטאת נעורי. הגם אביוני אדם יחטאו? קרא נתן, הן לא נאוה דבר פשע לעשירי עם ואף כי לאיש מסכן כמוך אשר כל חלק ונחלה אין לו בתוך אחיו, רק ה' הוא נחלתו ותקותו, ועתה הודיעני פשעך וחטאתך עם חפצך יחד, רק אל תאריך לשון, כי לא נאוה למסכן שפת יתר, ודברי עונות הלא תגיד בהתעטף עליך נפשך לפני ה'.

לא מסכן אנכי, ענה האיש, כי אם בן נכברי עם, ממרום עם הארץ מוצאי, ואף כי על מרומי שדה לא התרוממתי בימי נעורי, בכל זאת רם לבי בגבורתי לשתות יין בסוד בחורים, ובהתהלך יותם מלכנו תמים לפני ה', אנכי הלכתי אז עם מתי שוא ונעלמים שונאי ציון ומלכה, הלכתי שובב בדרך לבי, שובבתי משובה נצחת, שובביה שמי, וכשמי כן הייתי שובב, למרות עיני אב זקן אשר כהה בי ויוכיחני, ואנכי לא הפלתי ממעללי; אבי ישב על נחלתו בלכיש, ולו נתן ה' עושר ונכסים ובן יחיד לתוגתו ולחבורתו, אבי היה זקן ונשוא פנים ירא ה' ועושה צדקה בכל עת, ויוכיחני ויאמר: ירא בני את ה', וזכר נא כי לא לעולם חסן, ועושר לא שמור לדור ודור, עבוד אדמתך ושית לבך לעדרים, כי באלה צוה ה' את הברכה; ואנכי פרעתי עצתו בשאט נפש, הפלתי אור פניו, אמרתי אני בלבי, הן טעם זקנים טעמו, וכל ענג ושעשועי בני הנעורים תתעב נפשו! ואנכי באחת החזקתי וישיאני זדון לבי לבקש ענג ושעשועים בציון עיר רבתי עם; ויהי כעבור מועד חג המצות, ויקרא לי אבי לשוב מירושלים קרית מועדנו, ואנכי מאנתי לשוב, הגדתי לו, כי אהבתי לשמוע תורה מפי כהן וחזון מנביא, וישמח אבי בצרקתי, ויתן לי צרור כסף למחיתי ולמעשה הצדקה, ואנכי גנבתי את לב אבי התמים, נתתי הכסף בכל אשר תאוה נפשי, ביין, בשכר ובכל מחמדי עין, ואתחבר אל תעלולים, בנים שובבים, ואנכי מצאתי שעשועים לנפשי, ויספרו לי על דברת

מרים

מרים בת שמיר העלמה רבת החן ורבת האוצרות, וירוממו תפארתה על שפתיהם. ותתאו נפשי לראותה; אך בהיות כבודה פנימה בקרב היכליה, יעצוני חברי לשמור עקביה בעלותה אל הר בית ה׳ מדי חדש בחדשו ומדי שבת בשבתו, וכעצתם עשיתי.

הס! קרא נתן בנשאו עיניו מרחוק, הן אבק עולה אני רואה מרחוק, אבק רגלי רצים אשר יכסה מעיני סוסים ורוכביהם, האח, הנה המחזה הולך ונגלה לרגעים, הרואה אתה שובביה? כן חיתי באור תראה, ענה שובביה, הלא המראה נגלה ואין סתר עוד, שם שלשה רוכבים, וסוסיהם יגמאו ארץ בשטף מרוצתם. עתה אראה, ענה נתן במחאו כף, ועתה ארדה נא ואבשרה את הנפשות המחכות, כי רצים באים, עוד מעט אשובה הלום.

זאת דבר נתן, וימהר וירד ויבא אל המלון ויגד לנשים; כי רצים באים, ומרים יהושבע וקציעה קמו, ולבן פחד ורחב, עוד הן עומדות בכליון עינים, והנה הרצים באים אל המלון, ויאמר האחד: תתבשרנה נא הנשים הכבודות, כי עוזיאל, אליפלט, דניאל, שולמית ועדה גם עזריהו נשיא אפרים ומנוח חתנו ותנה אשתו עם צפניה בנו, עם כל הכבודה הגולה להם, נכונים לבוא הלום שלום לעת הצהרים, הן הגברים מתנהלים לאטן לרגלי הנשים, על כן שלח אותנו אלוף עוזיאל בסוסים לקדם פניכן נשים כבודות ולהשקיט לבבכן; גם עוד זאת אגיד לכן, כי פה ינוחו האורחים הנכבדים ופה יאכלו בצהרים, ומחר בטרם בקר יעלו אתכן יחד ירושלימה, ושמה נרוץ מזה להביא למו הלום מחלצות ובגדי חמודות, כי מלבושיהם נגואלו בדם צורריהם, ויתר הדברים יגידו הם לכן אחרי בואם הלום.

האח! קראו הנשים יחד במחאן כף בהמון עליצותן, ומרים אמרה אל אליצור: מהר נא וטבוח טבח והכן מעדנים ומטעמים לאורחים מחמדי נפשותינו, הכינה חמש צאן עשויות, עגלי מרבק, רקיקי מצות משוחים בשמן, גם כל מעשה מרחשת על מחבת עם צפיחת בדבש, ויתר הדברים שאל את הרקחות ואת הטבחות אשר אתי והגידו לך את כל אשר

תעשה, כי התכונה רבה, ורוחי מלאה גיל, ולא אוכל לכונן את כל הדברים הדרושים לחפץ הזה.

התפארי גברתי עלי, ענה אליצור, הנני להכין ביד נערי גם כל אשר לא זכרת, כי יש אתי גם דגים, גם יין ושכר לגברים, ועסים לנשים ולעלמות הענוגות.

זאת דבר אליצור וילך לבצע דברו בעוד הנשים שמחות וצוהלות, ונתן עלה על ראש המצפה לחכות שם עד בא עת הצהרים, למען יבשר את הנשים בבוא האורחים הלום, ולשובביה הגיד את דבר בואם ויאמר לו: עתה ספר לי את תעתועי נעוריך, והגידה לי מה חפצך?

ושובביה נאנח ויוסף לדבר, ויאמר: רוחי היה מלא מכל אשר ספרו לי על ארות מרים, על כן שמרתי עקביה, ויהי למועד הזה בחודש זיו ביום השבת, ומרים עולה אל הר בית ה׳ להשתחוות ויאומנתה עמה, ואחד מאחוזת מרעי הראני אותה ויאמר: זאת היא מרים היפיה פיה אשר אין קצה לאוצרותיה, ועל פי מצות אמה יעודה היא לבן אלוף ביהודה, ואשרי בן האלוף אשר תבחר מרים ותקרב, ואנכי הבטתי אל עבר פניה, ועיניה הרהיבוני, אמרתי אל רעי, לי העלמה הזאת, ויעבור עלי מה, ואנכי לא שמתי לבי לחקר חפצה, כי אם דרשתי איש אוהב יין ויודע כל תעלומה בעיר ושמו פשחור, ויאמר לי: העלמה אוהבת ציון ושמיר אביה מכבד בית אל, ועוד חזון למועד, ושם תמצאנו, ואם פי נתניה כהן בית אל יגיד תהלתך לשמיר, ומצאת חן בעיניו, אז תלך לבטח, וידעת כי לך מרים. זאת שמעתי ותהי עצתי לעלות בית אל, ולמען מצא כסף לי, גנבתי את לב אבי, הגדתי לו את אשר שמעו אזני, כי מתן בסתר הוא מעשה הצדקה אשר אהב ה׳, וכי נודעו לי יראי ה׳ ותושבי שמו אשר כל חלק ונחלה אין להם, וידבני לבי לתמכם; וישמח אבי בשמעו נדבת רוחי, ויתן לי כסף הרבה כאשר שאלתי ממנו, ואנכי עליתי בית אל, ואקדם את פני ראש הכהנים במנחה, הגדתי לו, כי אוהב אני בית אל ממקדש ירושלים, וכי אדבר על לב בני אלופי יהודה, וישיבו רגלם מירושלים לעלות בית

אל

אל. הגדתי לו כי חפץ אני לקחת את מרים בת שמיר היושב בציון, וכי רק על פיו יקום הדבר הזה, ואם ישלים חפצי, והרימותי שלישית הונה לבית אל. הכהן שמע נדבות פי ויאמר לי: הסתירה חפץ לבבך גם משמיר, ואנכי אצוה עליך את עמרי אחד מחבר כהנינו, והוא ישים דבריו בפי עוזיאל אשר יסתופף בבית שמיר, והוא יבצע אמרתי לטובתך, רק הסתר דבר.

ואנכי נודעתי אל עמרי הנוכל, המתקתי עמו סוד, תמכתי ידיו בשחד, ויתן תקוה בלבי להשלים חפצי בשובה ונחת, וישלחני ירושלימה, שם ראיתי את עוזיאל, והנה הוא תאוה לעינים, ויהי כקוץ מונד בעיני, וכנגע נראה לי בבית שמיר; דרשתי בפשחור, אשר היה לי כתרפים, ויאמר לי: אל יפול לבך על עוזיאל ועל חמדת תארו, כי בן חשוכים הוא ובל שרש בארץ גזעו, ואולם ממקום אחר תקותך נכרתה ותוחלתך נכזבה ממרים, כי יתאו בן המלך יפיה, ושמיר אביה יעדה לזכרי גבור אפרים, אשר לקח את קטורה פלגשו, לכן שית ידך עם עוזיאל, למען יסיר הוא את לב מרים מזכרי, ואז תפול לך חבל בנעימים על פי כהן בית אל; ואנכי שמעתי לעצת פשחור, ויהי דברי אל עוזיאל לאמר: אם תפול לי מרים הבל בנעימים על פיך, ורוממתי קרנך; עם עוזיאל נועצתי ושנאת חמס שנאתיו על יפיו ותפארתו, כי היה אדמוני ויפה עינים, על כן נועצתי עם פשחור להבאיש ריח מרים בעיני אחז בן המלך ולעולל בעפר קרנה, למען ישפוך הוא עליה בוז, ואבצע את הדבר הזה על פי פשחור אשר הלשין את מרים בסתר אל בן המלך, טפל עליה שקר באמרו: כי נתנה מרים דודיה לבן השוכים, לעוזיאל הזורע זרע כחש ומרי בלבות הצעירים.

ויהי היום ואנכי השכמתי אל בית היין למצוא את פשחור ולשמוע דבר מה יגיד לי, ומי תכן את רוחי באמרו אלי, צו אדוני להנתן יין למרי נפש, כי מי האמין לשמועתי אשר יהיה עוזיאל כגבר מצליח ומאושר, במרים אשר נפלה לו חבל בנעימים על פי מצות המלך יותם, שמיר נבאש בו ועצור הוא במעונו

מזבח אמון לבשת, ומכבדיו כרעו נפלו סביבותיו.

כן הוא, ענה אליפלט, לא נמלטו רק אלה אשר לבשו בגדי תכלת לאות, והשרידים נסו איש לעברו, ועמרי ופשחור נפלו בידי, ועמרי לא ידע כי ידי עם שראצר, ויאמר לי: הלא גבור אתה ארוני היה עלי ועל רעי זה סתרה מפני אלידע הסוכן הרודף אחרינו. עודנו מדבר, והנה אבי בא וירצץ ראשי עמרי ופשחור, ויאמר לי: חרב נוקמת היא לה׳ ולמשיחו.

המרעים האלה מידי נגזרו, ענה עוזיאל, יען אשר חרפו את עקבות בן דוד משיח ה׳, ויתלחשו עלי להמיתני ברדתי מן ההר, ואחד החרדים לדבר ה׳ הזהירני מהם, וברוך ה׳ כי רצצתי ראשי התנינים האלה, כן יאבדו כל שונאי ציון ובית דוד.

וגם את אבישג הבוגרה המיתה ידי, ענה דניאל, אך ראש זכרי צפון עמדי בשק עור והיה לזכרון בהיכלי.

עודנו מדבר ואליצור נגש אליהם ויאמר: הנה השלחן ערוך, קומו נא אדוני ואכלו מאשר הכינותי לכם, ומנוח אמר: גם צפניה בני לא נעדר בנשף החרדה, כי התגנב אל חצר זכרי ויעש מעשהו. אנכי ענה צפניה, זריתי על נוהו גפרית ותצלח האש, ועיני ראו אור, כי במהומה ובמבוכה הצלתי את עדה משאת נפשי.

וגאולי ה׳ ועליזי הגאוה קמו שמחים וטובי לב. ויבואו אל הבית וישבו סביב לשלחן לאכול בצהרים, איש איש עם נות ביתו וידידות נפשו ישבו, ויהושבע ישבה לימין עזריהו אביה, ומרים התבוננה בה כי עצב צפון בלבה, ותאמר אליה: מה לך רעותי עצובת רוח את ביום משוש צאצאינו?

אמנם ענתה יהושבע, אלהים עשה את היום הזה וישימני לשחוק, בהרימו את אשר השפלתי בלי דעת, על כן נכלמתי וצעיף אלמנותי יכסה בשת פני, ואיך לא אבוש בזכרי את כל אשר עוללתי לך מרים רעיתי ולעוזיאל אישך איש החמודות?

אם עונות תשמרי גברת עדינה, ענה עוזיאל, הלא אנכי הייתי ראשית חטאת, כי עיר פרא הייתי בימי נעורי, יאת יהושבע רבת הכבוד והחן משכתיני חסד, ורודף קדים בן אחר

שרי אפרים הבהילני בפחזותו, ויאמר להמיתני אם לא אסיר לבך מאחרי, ויסיתני לדבר דברים כמתלהמים באזניך להעיר עלי זמתך, וכן עשיתי, כי הפלתי אור פניך בהיותך מתהלכת בגן אביך, ותבער כאש קנאתך; ואולם אחת אמרתי לך גברת עדינה, אל תזכרי עונות ראשונים, ונשכחו הצרות הראשונות, הן עוזיאל חטא לך אז בשפתיו, ואלידע הלא בר בעיניך.

ומה רומם שם אלידע על שפתיך, ענתה מרים, הלא עיניך עוזיאל אישי ראו את המכתב אשר שלחה אלי יהושבע על ידי מנוח מיודענו, בהביאה אלי עצה מרחוק לקחת אותך לסוכן על נחלתי, במכתב ההוא שפכה עליך רנת חן, כי זרחה לה שמך שמש צדקה ומרפא ליגון לבבה; ואתה אישי הלא ידעת, כי אוהבת אני את יהושבע רעיתי כנפשי, לכן דבר על לבה תנחומות, כאשר הסכנת לעשות בלבנון, ובשמחתה ישמח לבי.

ידעתיך מרים חמדתי, ענה עוזיאל, ידעתי את רוחך הנדיבה אשר לא תדע קנאה, הן יהושבע קצפה עלי לפנים במשפט, אך אלהים עשה את היום הזה. והוא ישפות שלום לנו; ראי נא יהושבע, הנני מסיר צעיף אלמנותך, ואת שאי אלי פניך, כי ביד אלידע עתותיך, ובצלו תחמדי לשבת עם רעותך בשלות השקט, כי את ומרים כשתי אחיות תשבנה בנוה שלום, וראיתן משוש צאצאיכן הקשורים נפש בנפש, והתענגתן על רוב שלום: ראי נא יהושבע עדינה כל אנחתך חשבתי, והאירי גם את אלי פניך.

זאת דבר עוזיאל אל יהושבע בהסירו צעיף אלמנותה, ויהושבע אמרה: מה יקר חסדך איש חמודות, ומה טובה מרים אחותי, אכן כאחיות נשב שאננות, ואתה אלוף לראשנו. ובדברה זאת שפכה דמעת גיל, וכל היושבים השתוממו על צדקת מרים אשר הסבה פני הדבר, ועזריהו אמר יתן ה׳ והיו מרים ויהושבע כרחל וכלאה אשר בנו את בית ישראל.

וכאשר כלו לאכול בצהרים והרצים הביאו להם צבים וכרכרות עם מרכבת המשנה, גם בגדי חמודות לגברים ולנשים

הביאו

הביאו, כי את שמלותיהם הנגאלות בדם אויב החליפו הגבורים במחלצות, גם שרים ונוגנים באו וירננו ויריעו. כן צהלו השמחים אלי גיל עדי ערב, ויתנו לעפעפיהם תנומה, ויהיו נכונים לקום לראש אשמורות.

העליזים נתנו שנה לעיניהם, ויקיצו לראש אשמורות לקול חלילים, מצלתים, כנור ועוגב. ונתן יצא לראות מה קול ההמון הזה, וירא והנה המון עם רב רוכבי סוסים ופרדים עוברים ומגמת פניהם ירושלימה, ובראותם עיר אלהים מרחוק וירננו יחד. ושני אנשים נותרו מן ההמון הרב אשר עברו על פני המצודה, ויגש האחד אל נתן, ויאמר: אני שובביה אשר הגדתי לך אמש את חרפת לבבי, אשר חטאתי לעוזיאל, אנכי התחברתי אמש לאנשים מ[illegible]שר, ממנשה ומזבלון אשר נכנעו מפני ה׳ ויתנדבו ללכת ירושלימה אל קרית מועדנו לעשות את הפסח. למצער שמחתי באמרם לי בית ה׳ נלך, אך לשמחה אמרתי, מה זו עושה לי, כי עוני אגיד, אדאג מחטאתי לעוזיאל. וכמוני כן האיש הנצב עמי בזה חטא לו חטאה גדולה בימי נעוריו; על כן אמרנו נתרפס ונרהב אותו, אולי ישא פנינו ונעתר לנו.

הבה! ענה נתן ואמר להם: נבואה יחד אל עוזיאל, הנה הוא עתה שמח וטוב לב, ולא יזכור לכם עונות ראשונים. זאת דבר נתן ויקחם ויביאם לפני עוזיאל. ויגש אליו שובביה ויגד לו מי הוא, ויאמר: אמנם חטאתי לך עוזיאל על דבר מרים, ועתה תפול נא תחנתי לפניך והעבר פשעי בעת רצון.

ויאמר לו עוזיאל: הלא אתה בזעם לשונך הדחת רעה גדולה עלי ועל נפש מרים ידידות נפשי, הלא זממת לעשות אותי כלה בענותך בי עד שקר, כי ברכתי אלהים ומלך, ולולא עזריקם קרובי נגיד הבית, לולא הוא הזהירני מרעתי, כי עתה שמת בין רשעים קברי, ותפרידני לארך ימים ממרים העדינה, וברגע קטן תאמר למחות כעב פשעיך! ואולם גור לך מפני חרב, כי עונך עון פלילי, וחזקיהו מלכנו דורש משפט ומהיר צדק. לכן איעצך, ברח לך, כי המלך לא יתן לך חנינה.

ושובביה בשמעו כלה ונחרצה מפי עוזיאל, ויפן ויצא ויתחמק. והנה רעהו אשר בא עמו פונה ללכת; ויעצרהו עוזיאל

ויאמר: מי אתה ומה לך? ויאמר לו האיש: בן שרי אפרים אני. בימי נעורי חשקה נפשי ביהושבע, ובראותי כי אליך תשוקתה, הזהרתיך באמרי לך: אם לא תסיר לב יהושבע מאהריך, לא יעמוד ראשך עליך, ואם תמלא אחרי ולקחת מידי ככר כסף; ואתה, מבלי דעת אז מה שרש בארץ יהודה גזעך, לקחת הכסף מידי ותאמר לה: לא חפצתי בך. עתה אראה דרכי ה׳ כי נפלאו מאד: יהושבע היתה למשנה המלך, אשר נפל בחרב זכרי, ויהושבע היתה לך לאשה; בזאת ידעתי כי ה׳ עמך; על כן אחלה פניך לבלתי זכור לי הטאת נעורי, ולא תהיה זאת לי לפוקה ולמכשול לב בבואי שערי ירושלים.

וישחק עוזיאל ויאמר: אל נא יפול לבך על השחוק אשר עשית לנער משולח ונעזב כמוני אז; הן ככר הכסף אשר נתת לי אז, הורני נתיבות בית אל, ובם עשיתי גדולות; לכן אשחרך לסור אל ביתי בבואך ירושלימה, והשיבותי לך ככר כסף וברכתיך בשם ה׳.

ובן אפרים שמח במענה פי עוזיאל, ויקרא לו לשלום ויפן ויצא. ועוזיאל פקד לנפשות ביתו לשום לדרך פעמיהם.

כ.

שְׂאִי סָבִיב עֵינַיִךְ וּרְאִי
כֻּלָּם נִקְבְּצוּ בָאוּ־לָךְ
כְּבוֹד הַלְּבָנוֹן אֵלַיִךְ יָבוֹא (ישעיה ס׳)

קומו ונעלה ציון! נשמע קול אחד מדברים איש אל רעהו ואשה אל רעותה. האח! האח! קראה שולמית בנפלה על צוארי דניאל בחירה, עוד מעט ועיני תראינה ציון, תראינה קרית מלך רב, קרית מועדנו! והנה הכרכרות ערוכות, ומרכבת המשנה רתומה לסוסי מצרים, בה ישב עוזיאל עם שתי נשיו מרים ויהושבע, ולעומתם ישב אליפלט וקציעה הערינה ועזריהו אתם, ודניאל ושולמית, מנוח וחנה, וצפניה ועדה

ישבו

ישבו בכרכרות, ונתן החולך לרגלם ויתר הנפשות ישבו גם הם בכרכרות, ויסעו בשמחות וגיל למשוש דרכם, ועלזי לב נדברו נעימות וידידות ויגילו בשמחה.

אור חכלילי הופיע, ופני קדים ארמו כתולע, והנה קול השכוי קורא, ויקיצו בעלי כנף ויצפצפו צפרי שמים, וישירו ויריעו ליום מועד. והמונים המונים באי מועד ינהרו אל ציון, ויובילו אליה שי צאן ובקר, ומכל עבר ופאה נשמעו שריקות עדרים, ותצלח רוח ששון על עוזיאל וישק לשתי נשיו ויאמר: ומי מלל לי בשנות נדודי כי עיני תראינה ציון בשמחת מועדה? תראינה מחמדי נפשי? אכן עיניך ה׳ תראינה תושיה, ועיני תחזינה הר המוריה!

ויהושבע חבקה את מרים בזרועותיה ותאמר: מה נעמת לי אחותי, ומה טוב ומה נעים שבתנו כאחיות יחד בצל איש חמודות! ומי יתן והיה לבבך זה תמיד לאהבה אותי! - יהושבע אחותי הכבודה! ענתה מרים ואמרה לה: שאי עיניך והביטי אל חבר צאצאינו, אליפלט וקציעה, הן יחדיו ירבצו ילדינו, הן אלה יהיו לנו מוסדי שלום וחן ואהבה, ומי ישית איבה ביני וביניך? ותשק לה מרים ותאמר: הן נתן לי ה׳ היום את שאלתי, ובשמי הנני נשבעה לך כי שלום ואמת יהיה בימינו, ואהבתנו תכון כאהבת צאצאינו, וישבנו יחידות בבית תענוגינו, והיה לנו אישנו לרוח ששון, וצאצאינו לתנחומות אל ולשעשועים.

אמן כן יאמר ה׳! ענה עוזיאל בשמעו שיחת נשיו. ויוסף לדבר על לב שתי נשיו ויאמר: מרים ויהושבע שמענה קולי, נשי עוזיאל האזנה אמרתי, שמענה נשים כבודות, ויקשיבו יחד צאצאינו הנאהבים והנעימים, ויהי בכן לעד ה׳ מהיכל קדשו. הן דרכי ציון הומות עתה מבאי מועד, כהמון הרב אשר נשמע בימי מלך אחד, במלוך המלך שלמה על יהודה וישראל יחדו, ובהקבץ זרע יעקב יחד שבטי יה לעבוד את ה׳ אחד בהיכל קדשו, בעוד כבודו חדש עמו, ויסודתו בהררי קדש היתה כאבן השתיה לבית יעקב, לכוננו ולסעדו במשפט אלהיו ובצדקת אבותינו מימי קדם. הן לשלום בנה שלמה כמו רמים

מקדש

מקדש לה׳, ומעונתו בציון כארץ יסדה לעולם, כי שלום היה כל ישעו וחפצו ושלות עולם כל חכמתו, ויפאר מקדשו בהוד והדר, ומראש חזה ימיו, כי אם השתות אלה יהרסון, אך שוא עמלו בוניו בו, ולריק שקר הוא שומר ישראל. ועל מה אבדה ארץ ה׳? הלא זאת עשתה קנאת אחים, קנאת אפרים ביהודה, ותצלח כאש בית יוסף בימי רחבעם וירבעם, ותבער מדור דור עד ימי ממלכת אחז, ובימיו היתה לתבערה, עד לשמים הגיעה. וכמקרה הגוי כלו כן יקרה את איש וביתו, גבר ונחלתו. לכן שמענה נשי את דברי אישכן, זה אהבכן: הן אהבתי לא תסור מכן, וכן לא יסוף שלומכן תמיד, כי יום יום יעמוס לכן עונג ושעשועים בראותכן, צאצאיכן לעיניכן, אליפלט וקציעה, זרע ברך ה׳, שאננים ועליזים באהבתם, והם יהיו לכם לאותות, כי יד ה׳ עשה כל זאת, ורוחו קבצנו יחד.

נגידים כל דבריך, ענו מרים ויהושבע פה אחד, ומי ישנה אחר דבריך אתה כבודנו ומרים ראשנו? הן נפשותינו קשורות בצאצאינו ודבקות בך, ורק המות יפריד בינותינו.

אל נא נשי הכבודות, ענה עוזיאל, אל נא יעלה מות על לבבכן, כי חיים וחסד עשה ה׳ עמנו, וכן יפליא חסדו עמנו בעיר תפארתנו. הן כל ימי פנו בעברת ה׳, בנדודים, בטלטלה גבר, ובחרדה לרגעים, הלא עת היא לי לראות חיים עם נשי הכבודות והאהובות, ולשוש תמיד משוש על ראש שמחת צאצאינו. ולשלום אין קץ הננו באים העירה, כי הנה עיר אלהים מתנוססת נגד עינינו!

האח האח! ראתה עיננו, ענו כל העליזים פה אחד, הנה עיר אלהים! ויצאו ממרכבתם ומכרכרותיהם, והנה רגליהם עומדות בשערי ירושלים. ועזריהו ברך את עוזיאל ואת נשיו עם צאצאיהן ויאמר: ה׳ אשר הצילנו מכל רעה ויביאנו עד הלום, הוא ישפות לכם שלום בני ובנותי, ומצהרים יקום לכם חלד, וחייתם ורביתם במנוחות שאננות ובשלות השקט.

רגלי העליזים עמדו בשער אפרים, ויעלו על אחד מגדליה לראות את העיר כלה, והנה השחר פרוש על הררי ציון,

ושכבת

ושכבת הטל עוד שטוחה על בת ירושלים העדינה הנרדמה בצל חסין יה, מגדליה יתרוממו כבני ענק, וראשי עפל ובחן יעלו לעב שיאם, וינופף אליפלט ידו אל קציעה ויאמר: ראי יונתי, הן שם ביתך, עופי אל ארבתך. לא אעופה ממך, ענתהו קציעה, כי אתה מלאכי אשר צוה לי ה׳, ועל כפים תשאני אף תביאני אל זבול זה יסדתי לך, שם אביאך אל בית אמי ואל חדר הורתי.

ודניאל העלה את שולמית על ראש המגדל ויאמר לה: גלי עיניך ידידות נפשי, ועפעפיך כעפעפי שחר יבחנו יפה נוף זאת, היא ציון מכלל יופי, עיר האלהים ירושלים, ירושת יראי שמו, זאת היא קרית מועדנו, אשר ראית בחלומותיך ואשר הגית בה בהקיץ, ראי נא יונתי יושבת החרמונים, ראי טל חרמון שיורד על הררי ציון להצמיח לך בה עונג ושלום אין קץ, בה תשירי לה׳ שיר חדש, ולבנון ושריון אחריך יענו.

ועיני שולמית ירדו דמעה, וכספר רגעים עמדה משתאה ומשתוממות באין מלה בלשונה, וכעבות המון עליצותה ענתה ואמרה: מה יפית ומה נעמת קרית משושי, עיר חזיונותי, מאוד נעלית על חזון לבי, האספור מגדליה וארמנותיה אשר בנו בה אדיריה מדור דור? הן עצמו מספר ותפארתך מאד נעלה על כל דבר שפתים, ממנה החפיר לבנון, זאת היא עיר מושבך דניאל משוש גילי, אשר באשמורות הגיתי בה בהגיגי בך דניאל ידידי, ועתה הראני נא קדוש משכני עליון ואשתחוה אליו מרחוק.

ודניאל אמר לה: אנכי אנופף ידי ואת סגלתי הביטי וראי, שאי נא עיניך והתבונני בהר ציון ירכתי צפון, שם ההר חמד אלהים לשבתו, ושם בית תפארתו בנוי כמו רמים. ומתהדר בגאון השוכן בו, ראי נא כי כבוד אלהים נראה על הבית, שאי אליו יונתי כפיך על נפש בחירך הקשורה בנפשך והתפללי לו, כי משם יצוה לנו ה׳ את ברכתו.

ושולמית הביטה מרחוק אל דביר הקדש—ותשתחוה בהדרת קדש, ורוחה התנשאה כנפי שחר ותאמר: לפניך אל עליון צורי וגואלי, השולח עזרה מקדש לפתח בני תמותה, לא

האמינו

האמינו בחיים, אתה אלהי ישועתי שלחת לי מחמל נפשי, דניאל זה אהבתי, ותנידהו יד עמל ותושיבהו בבית כלא, בארמון עריצים, ותתעני אל יועץ פלא ממקום מנוחתי ותביאני אל המקום אשר בחירי עצור שם, אז אמרתי נגזרנו לנו, אך בחסדך אלהי ישענו הראיתנו צרות רבות ורעות, ותראנו נוראות ימינך, כי את בית המרי הכית חרם, ותתן נקמות לנו, ובשלום פדית נפשותינו מעצר רעה ויגון לרויה, ותביאנו אל הר קדשך ואל קרית מועדך, כן תפליא חסדך תמיד עמנו, וערב ובקר וצהרים נודך ונזמרך כבוד בנוה קדשך, ורני פלט תסובבנו סלה.

ועוזיאל אמר אל כל הנצבים אתו: הלא כלנו יחד גאולי ה׳ נחנו, כי שבעו ברעות נפשותינו ופני ה׳ חלקנו, ויפזר עצמותינו על רגעי ארץ בחרון אפו, נפשות הנאהבים והנעימים נפרדו, נפחו ביגון ואנחה, כי שבת כל משוש, נשכח בציון מועד ושבת; אך רצה ה׳ את ארצו, כי באה עת לחננה כי בא מועד, ובחמלתו גאלנו ורוהו מארצות קבצנו, אותי מארצות נודי, את שתי נשי מיגון ואנחה, את נפש אליפלט בני מבור שאון, ואת דניאל ושולמית ואת צפניה ועדה מלט מכף עריצים; כלנו אותותיו ראינו, וכל חית לבנון אין די עולה, ומה נשיב לה׳ על כל תגמוליו? אנכי זאת אעשה: אבוא במגלת ספר כתוב חסדי ה׳ ונפלאותיו אשר עשה, למען יספרו בנינו לבניהם מעללי יה, וראו כי טוב ה׳ לכל החוסים בו; ועתה מחמדי נפשי נקרא לשלום לעיר אלהים אל נחלתנו, ויאמר אל דניאל: קח את ראש זכרי ותקעת אותו בהנית על ראש המגדל, והיה זכרון לנו. וימהר דניאל ויעש כדבר עוזיאל, והעליזים ראו וימחאו כף ויצהלו ויאמרו: כן יעשה ה׳ לכל שונאי ציון. ועוזיאל זכר את כל עלילות זכרי, ואת כל אשר חשב לעשות לביתו מאחרית ימי יותם עד ראשית ימי חזקיהו, ותצלח עליו רוח ה׳, ויהם את כל הנצבים, ויאמר: אנכי לה׳ אנכי אשירה שיר ציון ביום ישועה, והמנגנים יענו בתוף כנור ומצלתים, וישא קולו וישר לאמר:

אשר היה לו בית כלא, בשמעי זאת פג לבי ומעי רתחו, שתיתי על מר נפשי, ויבגוד בי יין ויכחש בי תירוש, קמתי ואלך ברחובות ציון, עברתי על פני משכן עוזיאל הבנוי על גפי מרומי קרת, נשאתי עיני ואראה בעד החלון והנה מרים משחקת לפני עוזיאל, ותבער כאש קנאתי ועשנה עלה באפי, לבי היה כסיר נפוח וכסלי מלאו נקלה, שם עוזיאל היה לי לניצוץ, ואנכי הייתי לו לנערת, ויצר לי להתהלות; אז שבתי אל בית אבי הזקן, ואילל משבר רוח, הגדתי לו צרות לבבי, וכמו זר נחשבו לו, על כן הניע עלי במו ראשו בראותו כי פרוע אני, ואנכי בכיתי, בלו עצמי, וכאשר קצרה נפשי בבית אבי, התאמצתי לעלות עוד ירושלימה, ואבי עצרני וידבר על לבי ויאמר: הכבד ושב בביתך, ולמה תעלה ירושלימה להיות משוגע ממראה עיניך, הלא קנאתך תשלח רזון בעצמותיך גם תמיתך; ואנכי אמרתי נואש, כי ירושלימה אעלה, ולמרות עיני אבי עליתי ירושלימה. שם ראיתי שלות עוזיאל, וקנאתי אכלתני כתולעת, אמרתי אנקמה מאויבי אשר גנב לבבי, אך ראיתי כי כל כלי יוצר עליו לא יצלח כל הימים אשר המלך יותם חי, ויום נקם היה בלבי כמחבא רוח, חרשתי רעה על עוזיאל, אך החרשתי, אמרתי יבא יומו; כן פנו ימי הטובים בעברתי.

והמלך יותם חלה את חליו, ומר בכו ישרי לב, ויעלו אל הר הקדש להתפלל בעדו ולחלות את פני ה' לשלוח לו עזרתו מקדש, ואנכי אמרתי: האח הן קרוב לבוא עתו, ולעוזיאל קרוב יום אידו, ויהי ביום מת המלך יותם, ואנכי שכרתי עליו עדי שקר, ויבואו ויגידו לאחז כי קלל אותו עוזיאל קללה נמרצת; אך גם בעלילה הזאת לא יכלתיו, כי ברח עוזיאל, נמלט כצבי מיד, שמעתי כי ברח ארצה מואב, וארדוף אחריו, אך תחת השיגהו נפלתי ביד מואבים אשר הסגירוני לאדומים. הה! נסגרתי ביד ארונים קשה אשר עבדו בי בפרך, עשר שנים הייתי חוטב עצים ושואב מים, התודיתי את עונותי הראשונים ולבי נהפך בקרבי, וכאשר תם כחי מכרוני ארוני ליושב עיר בצרה, וישימני לרועה צאנו, אהבתי שם נערה ארומית ושמה

בשמת

בשמת בת אחד שרי בצרה; הגדתי לה, כי לי עשר ונכסים בארץ יהודה, והנערה נטתה אחרי, דברתי על לבה לברוח עמי אל ארצי, המתקתי עמה סוד לקחת לנו סוסים קלים מאורות הסוסים אשר לאביה, ולרכוב עליהם לראש אשמורות; יעצנו גם עשינו, ולראש אשמורות רכבנו יחד על סוסינו ולבי פחד ורחב; וכאשר הרחקנו כברת ארץ מבצרה, נשאתי ידי לה' להודות לו על חסדו אשר עשה עמדי, והנה שפעת סוסים דוהרים מאחרינו, הקשבנו קשב, ותכסנו פלצות, ורחמי נכמרו על בשמת הטובה אשר הלכה אחרי באהבתה ובחמלתה, ובמבוכתנו נטינו מני ארח, גם נסתרנו בצל סלע כבד, והרוכבים עברו הלאה, ואנחנו אמרנו נמלטנו, אך סוסינו צהלו בקול נחרם, הרוכבים שמעו וישובו על עקב ויתפשונו ויביאונו לבצרה, וישליכני אבי בשמת אל בור שאון, שם נלוה אלי אליפלט בן עוזיאל באחרית הימים כאח לצרה, ומרים הכבודה שלחה פדות לבנה על ידי מגדיאל, ומי קרא לי דרור? אל עושה פלא! הלא הוא אליפלט אשר רדפתי את הוריו בחמה שפוכה!

ואחרי שמעך כל אלה, אשחרך נתן הישר באדם להיות לי למליץ מול עוזיאל ומרים, ונשאו פשעי, כי רבת שבעה לה נפשי.

ונתן השתומם על כל משמע אזניו, אך עוד מלתו על לשונו לענות את שובביה דבר ולנחמו, ושובביה נשא עיניו וירא והנה שפעת גמלים ופרדים באים, וימהר וירד ויבשר את מרים ואת יהושבע ואת קציעה כי שפעת גמלים ראה מרחוק.

ולב הנשים העדינות פחד ורחב, ומרים אמרה אל המסכן: אנכי לא אשכח לנצח את גמולך אשר גמלתני וכל חפצך אשלים, כי החייתני. עודה מדברת ונתן נגש ויאמר: הנה כל הכבודה הולכת וקרבה, ומרים אמרה אל המסכן: הלא ירושלים תעלה, וסרת אל חצרותי והכרתיך שם לטובה, כי שמחתני בבשורתך.

ושובביה הניף ידו אל נתן ויגש אליו, ויאמר שובביה: הנני הולך מזה ועוד אראך, כי לא עת דברים היא על אדותי ... ששון וגיל. כמעט הרחיק שובביה ללכת, והנה עוזיאל

יורד מעל פרדו, ויגש אל מרים ויפול על צוארה וישא קולו ויבך, ומרים בכתה על צואריו, ואחרי כן נשק למרים ויאמר: עתה אשקך נגד השמש ולא אירא רע. ויפן אל יהושבע ויאמר: השלום לך גברת כבודה? ומי מלל לך בלבנון, כי אלידע מקוראך הוא עוזיאל מיודעך לפנים?

הוא עוזיאל, ענתה יהושבע בדמעה על לחיה, הוא עוזיאל אשר אבוש לשאת אליו ראשי. אין זכרון לראשונים, ענה עוזיאל ברוח חן, ואת פניך גברת כבודה אחלה לכפר ראשית חטאתי, בהיותי בימי נעורי כפרא אדם, ובבואי אל גן אביך דברתי אליך דברים כמתלהמים, ואת החרשת ולא ענית דבר; אך נחשוך דברינו אלה. הנה אליפלט בני ידאה כנשר אל בתך זאת הנצבת עמנו בזה, הן ברכתיה בלבי, גם ברוכה תהיה לה׳ השופך עליה רוח חן.

זאת דבר, ועיני קציעה אורו ולחייה אדמו כשושנים. והנה אליפלט יורד מעל סוסו, ועוזיאל החזיק בידו ויגישהו אל אמו ויאמר: חבקי עתה את בנך גבור החיל! ומרים חבקתהו בשתי זרועותיה ותשקהו ותאמר: מה נעמת לי בני יקירי! עוד מרים מחבקת את בנה, ועוזיאל אמר אל קציעה: אל ירע בתי בעיניך על בחירך, כי יקדם את פני הורתו בפעם הזאת, הלא עוד מעט ועזב אליפלט את הוריו לדבקה בך.

ככלות אליפלט לחבק ולנשק לאמו, ויפן אל קציעה ויפול על צוארה ויאמר: ואת צפירת תפארתי, עליך נשאתי מכאובים רבים, כמספר הימים אשר מנעה הורתך אור פניך ממני, ומה נעמת לי היום כי תחבק ימיני ופני לא יחורו, אשקך שפתים והורינו יראו וישמחו. הן ששון נפשך יאיר מעיניך היפות אל עבר פני, אכן אישון עינך יופיע על כל ימי חלדי, ונפשי תברך תמיד את יוצרך אשר שפך עליך חן, ואת הורתך אשר ילדתך לחמדת ימי חיי.

האת אורי וישעי! קראה קציעה החבוקה בזרועות בחירה, הלא מעוזי היית ביום קרב ומלחמה, משוש לבי בשובך מארץ מרחקים, אך תעלומות כהרי נשף התרוממו ויפרידו ביני ובינך ביום מבוכה, ויהי לי זכרך מקור דמעה, האת! עתה הנך לי.

לי מקור חיים, כי השיב לי ה' את ששון ישעי ורוח אפי, ואני תמכה בזרועותיך תומיך גורלי.

ראי נא את בנך הרך והיחיד, אמר עוזיאל אל מרים, ויצחק: הן רכו דבריו משמן בהתעלסו באהבים, ומה קשה עברתו בהכריעו רהבים. אך ספר נא בני להורתך ולידידות נפשך, את אשר התעללת באפרים, תשמענה ואהבוך מישרים.

עוד עוזיאל מדבר, והנה עזריהו, מנות וחנה אשתו, גם צפניה ועדה ואחריהם דניאל ושולמית נגשים, ויקראו לשלום איש לרעהו ואשה לרעותה, ותשמח מרים בעדה אחותה. ושולמית לבושה בגדי בוץ לבן וקשורה שני, עפעפיה כעפעפי שחר הזהירו חן ונעימות. ודניאל אחז ביד ימינה ויציגנה לפני קציעה ויאמר: זאת היא שולמית אחותך, בת אלקנה אביך! אותה בחרתי לי, הנה היא כחבצלת מתנוססת נגד פניך עדינה, וקרבת אחותה תחפוץ.

וקציעה הביטה אל שולמית ברוח חן ותחנונים, ורחמיה נכמרו עליה ותבך על צוארה, ושולמית בכתה על צוארה, ובבכי תחנוניהן קראו: הוי אבינו והוי הודו! וכל הנצבים שם בכו גם הם. ואחרי כן מחתה קציעה דמעה מעל לחייה, וגם שולמית נתנה פוגת לה, ותאמר קציעה: מה נעמת לי אחותי הנאוה והמענגה, כאילת אהבים דמיתיך וכן ראוך עיני, לכן בין מחמדי נפשי אשיתך, ורוית ונהרת במרומי ציון. הן נחלתך שפרה עליך נחלת צבי עם היכלי ענג בירושלים, ושדות וכרמים בשרון, מתנת המלך החדש חזקיהו היא ליורשי אלקנה ועזריקם שרי המלוכה, הנאהבים והנעימים בחייהם וגם במותם לא נפרדו, כי שפכו דמים כמים, הערו למות נפשם בהלחמם לבית דוד, יהי זכרם לברכה, ונראה פעלם והדרם על צאצאיהם. לכן ברוכה את אחותי, ויהי נעם ה' עליך.

ויהושבע אחזה ביד קציעה ותגש אותה אל עזריהו אביה, המדבר עם אליפלט בעת ההיא ותאמר: ברך נא אבי את בתי ואת אליפלט בחירה. ועזריהו שת ידיו על שניהם ויאמר: ברוכים אתם בני לה' המרחם ציון והמשמח נפשות נוגות, ברוכים אתם לאל היוצר יתר לבבכם, ומה רב טובו אשר צפן לכם!

שאננים

שאננים תהיו מפחד, ועיניכם תראינה פרי אהבתכם כנטעי נעמנים שתולים בקרב היכליכם, ועיני יהושבע בתי תראינה אתכם שבעי שמחות את פני ה׳, כי באורו נראה אור וחיים.

ובאשר כלה הזקן לברכם וישק להם חליפות, ויאמר: לכו בנים שיחו ברב טובכם. ואליפלט אחז ביד ימין קציעה ויקרא גם להוריו וליהושבע ולדניאל ולשולמית, וגם מנוח, חנה, צפניה ועדה, נלוו אליהם ועזריהו הזקן בראשם, וישבו תחת ברוש רענן, ויען אליפלט ויאמר:

שמעו מחמדי נפשי ואספרה לכם בעת רצון את אשר התעללתי בצוררינו, לא בחיל ולא בכח הכרעתים כי אם בשפתים דולקים ובמועצות ודעת, כי טובה חכמה מכלי קרב: בחלחם מלכי הברית על יהודה, שביתי שבי את רעומה בת זכרי, ותשא עיניה עלי ואהבתה לא כחדה ממני, ובהשיבי לה אמרות נעימות מצאה ידי לקרא דרור לקציעה חמדתי, ונפשי כלתה ליום שובי אליה, אך היום ההוא הרחיק חוק; ותוחלתה לא נכזבה ממני, כי אמצתיה ביד עמרי, ובנפלי ביד ארום ותשלח אנשים לפדות אותי, אך פדות שלחה לי אמי על ידי מגדיאל אשר גלה לי מולדתי, ועל כנפי נשרים דאיתי אל הורתי ואל קציעה אהובתי, ולבי שמח בכבודי החדש עמדי, ולרגעים אמרתי לנפשי: לא עתה פניך יחורו בהביטך אל פני קציעה משאת נפשך. אך בששון לבי התערב עצב, בזכרי הרעה אשר הדחתי על אבי, אשר הפרדתיו מהורתי ואבריחהו, ובפי נדרתי נדר, לבלתי ראות ציון עד מצאי את אבי ועד השיבי אותו אל נוהו; הלא ידעתן מחמדי נפשי, את אמי ואת קציעה חמדתי, כי לא באתי בעיר, כי אם אתן יצאתן לקראתי, ואחרי המחזה הנחמד הזה, חשתי לשום לדרך פעמי לבקש את אבי, ולהוציא ממסגר אסירי התקוה, את עדה דודתי ואת דניאל ושולמית הנאהבים והנעימים, ותשלחני אמי אל עזריהו הנדיב להגיד לו את שלום קציעה בתו אשר כרתה לי ברית אהבת עולם, ולדרוש את שלום יהושבע אשר שלומה קרוב מאד בפי ובלבבי, ומפיה אולי אדע מקום אבי.

הלכתי אף באתי שמרונה, סרתי אל בית עזריהו, ומי תכן

את

את רוח ששוני במצאי שם את יהושבע, ובשמעי מפיה על ארות אבי והליכותיו במלאכות מלכו לשובב יעקב אל בית דוד, ויהושבע העירה חמלתי על נפשות אסירי התקוה, ואנכי נשבעתי בנפש קציעה להחיש למו פדות, ואמצא נתיבות בית זכרי,באתי אל הגן עם עטרי מנהלי, ותרב שמחת רעומה בראותה פני ותחבקני ותשק לי, הוי שמיר ושית! אמרתי בלבי, חן תחלל רעומה שפתי אשר נשקו לקציעה,אך בשפתים דולקים אמשכנה שאולה, ורעומה החליקה אמריה ותקרא לי: תפארת עוזה,ותשלך שקוצים על בנות יהודה, ובחבלי אדם משכתני בעבותות אהבה, ואנכי משכתיה בחבלי השוא אל מקום יסדתי גם יעדתי לנשף חשקנו, ובהפרדי מעמה לא אצלתי ממנה נשיקות פי, ולבי אמר לה: עוד מעט תשכל מנשים אמך,ולא תחניפי עוד את הארץ בזמתך צודדת נפשות, האומרת: הב הב. כי את כל הנפשות קבצה כעמיר גרנה לקחת כפרן את כל הון בית הורתי, כי שמעה עליה לאמר: מרים היא רבת אוצרות ורבת חסד להחיש פדות לנפשות הקרובות בלבבה. ותאמר למשכני אחריה ארצה מואב, כאשר הגיד לי פיה בנשף חשקה אשר היה לה לחרדה; אך אספר קצות הדברים מראשית אחרית: בצאתי מגנה,חשתי ללכת אל שראצר מיודעי מיום שובי מאשור, הגדתי לו כי מלך יהודה החדש נוטה אל אשור כנהר שלום, וכן לב כל בני עמו וכל הסרים למשמעתו; לא כן הוא זכרי המר והנמהר, אשר קשר עליו קשר בקרב ישראל, ומושך הוא אבירים בכחו לעשות עליהם מלוכה ולא רוחם, וכמוהו כן רעומה בתו הבוגדה, כי לשראצר כרתה ברית ואותי תמשוך בעבותות אהבה. הגדתי לו את אשר טמנתי פח ללכדה, וישאל ממני להסתירו בסתר אהלי. כן נועצנו ונהי נכונים לעת ערב, והוא אסף אליו את פקודי מתנותיו, ויצו אותם בסתר להריק את חניכיהם ולהיות נכונים בערב לעת בוא דברו.

הוי ערום כוסה מרמות ותוך, קראה קציעה בשחוק, ומתי למדת לשונך דבר שקר? הלא תמים התהלכת לפני, ועל תומתך אהבתיך משנה אהבה; ואף גם זאת בהיותך ערום, עודני מחזקת באהבתך אשר תכסה על כל פשעיך.

אם

אם כן אפוא, ענה אליפלט בשחוק, תני נא לי קציעה אות שככה זאת אוהבת אותי מבלי פנות אל ערמתי.

האח גבור ומלאך מושיעי! קראה קציעה בחבקה אותו, ובנשקה לו בפיו אמרה: הן נגעו שפתי בשפתיך וסר עונך מעליך, חטאת שפתי רעומה טמאת השם אשר נגעה על פיך; ראה נא ידידי, הנך נשוא עון מעתה, רק אל תשא עוד שם תועבת נפשי על שפתיך לעורר קנאתי. ואתה דניאל ידידי, ספר נא את אחרית הדברים ככל החזון אשר ראו עיניך.

ודניאל ענה ואמר: אם אגידה ואדברה את כל דברי החזון הן עצמו מספר, ועוד חזון למועד אשר אבוא במגלת ספר כתוב על כל העלילות אשר ראו עיני מיום אשר נפל יהודה בנפול שריה, הלא הם הורינו ואדירינו, עד יום רום קרנם בגאון מלכנו החדש; ואולם בדברים מעטים אספר את אחרית זכרי איש הדמים, אשר הקים ה' עליו את הרעה גם מקרב ביתו. כי רעומה בתו שמרה לו עברה על אשר השמיד את קטורה אמה, ותתן לשולמית את חרב אלקנה אביה, את הרב גאותו, ואת קציעה עדינה הלא תתמהי על שולמית אחותך זאת, אשר לא שמעו אזניה לשון רמיה בשבתה בנוה צדק, ותהי כיונה פותה להאמין לדבה אשר הוציא עמרי הנוכל לאמר: קציעה אחותך הורשת עליך רעה להונות אותך מנחלת אביה, ויהושבע אמה פרשה רשת לרגלך, ואבישג הבוגדה היתה כמפחדת גם היא, ותתן עוז ותעצומות לדברי הנוכל באמרה, כי גם היא נתעה בשוא, ושולמית חרדה כיונה ותפול בפח, ובצרתה נפקחו עיניה לראות את אשר לא פללה, וחמתה על צורריה ואהבתה אותי העירו בה רוח עצה וגבורה, ובראותה אצבע אלהים בחרב אביה הנתונה לו מיד רעומה, ותתנכל בזכרי, השכילה לגנוב לב הנחש הערום במועצות מרמה, עד הביאה אותי אל מעונתה להפר את בריתנו; כן חשב זכרי וכן הגידה גם לי, כי צפוי אני לחרב, ורק בזאת אפדה את נפשי ממות בהפרי את בריתי עמה. בשמעה זאת תעה לבבי, אמרתי לה: נבחר לי מות מחיים בלעדיך, ושולמית בשמעה זאת ותאורנה עיניה, וככהן המדבר על לב העם בקרבם אל המלחמה, כן דברה על

לבי

לבי בנדבות פיה, ותתן לי חרב אביה ותעורר גבורתי, קנאתי ונקמתי, ותאזרני חיל, ותאמר: קח את חרב אבי מידי ותושע ידך לך לשבור זרוע רשע, זרוע רמה על הורינו אדירי יהודה. ואני בראותי אומץ לבה ומבטחה בה׳, לבשתי רוח גבורה ואתאושש, ואהי נכון לבצע אמרתה, אם לא יעזבני לבבי; עודני אסיר תקוה ופחד והנה זכרי בא, וידו הדה על שולמית, והיא שלחתהו אלי לשמוע מפי דבר סתר, ואנכי הניפותי עליו חרבי וימיני לא היתה ימין שקר, ואשבר זרועו מקנה. אך רגע קטן הניחותי חמתי באיש תרמי, ואחרי עשיתי זאת הקיצותי מקול מר צורח, אשר השמיע העריץ בחרקו עלי שן, ובאמרו: ארור תהיה מכל האדם אשר על פני האדמה, וארורה אהובתך בעבורך. ואל הסוכן, אשר חרד לקול צעקתו, אמר: הפקד שומרים על הנקלה הזה, לא אעשה אתו כלה פעם אחת, כי לארך אפי אקחהו, אשימהו במגרה ובחרוצות הברזל לעיני אהובתו, ומקול צוחתם ישומו שמים.

כלה ונחרצה שמעתי! שמתי עיני על שולמית הנמוגה, כי נכונים היינו להערות למות נפשנו פעם אחת, אך מאכזריות חמה כאלה תשעינה גם עיני רואים, ומי תכן רוחנו בעת ההיא? לשוא הגדתי לזכרי כי רעומה בתו נתנה החרב בידי, כי התקצף גם עליה, ויצו לבקשה ולסחבה אליו לעשות בה שפטים נוראים, וממני לא שב אפו. עוד אני ושולמית נמוגים מפחד, והנה עבד בא ואדמה על ראשו ויאמר: אש אחזה בארבע פנות ההיכל ששם הקרואים; עוד הוא מדבר, והנה קול יללת רעומה נשמע; עוד רגע והנה נערי אשור אחוזי חרב התיצבו בכובעים, והנה אליפלט בא גם הוא ויתן עלי בקולו לאמר: מה לך נרדם, ואיה חרב אביך, חרב גאותו? והסוכן נסוג אחור לאט. ובראותי כי אליפלט ונערי אשור לי בעוזרי, הוצאתי את החרב מתחת למדי, רצצתי בה ראש הסוכן, ואת ראש זכרי הגבור הנדהם כרתי, הוצאתי את שולמית עליזת גאותי ממקום כלאה. ואליפלט הגיד לי כי שראצר עלה עם צבאותיו בהר מועד, שם פרש ידיו בקרב המון חוגג ויך בהם מכה רבה, ואת רעומה נתן לאחר שרי המאות אשר לו, ויהי

מובת

א

עִיר בְּבָתִּי
אֵם שָׂרָתִי
אִסְפִי נָא גְאוּלָיִךְ
אֶל אֵל צוֹרֵךְ
יוֹצְרֵךְ נִצְרֵךְ
כָּל בְּנֵי שְׁבוּלָיִךְ •

ב

עֵין פְּקוּחִי
נְקָם תִּקְחִי
מֵרָאשֵׁי תַנִּינִים
שֶׁבֶר אֱלֹהִים
מִשְּׁמֵי גְבוֹהִים
כַּלֵּה קוֹצִים וּצְנִינִים •

ג

מְעָרוֹת פָּרִיצִים
נְאוֹת עָרִיצִים
הָיוּ שָׁמִיר וָשָׁיִת
בֵּית הַמֶּרִי
הָלַךְ קֶרִי
הֵן מוּסָר מִבָּיִת •

ד

תַּמּוּ פְּרָעוֹת
סָפוּ תְלָאוֹת
טָבְעוּ בִמְצוּלוֹת יָם
שָׁעוּ אֶל אֵל
צוּר יִשְׂרָאֵל
עַם אֱלֹהֵי אַבְרָהָם •

ה

עִיר לָנוּ עָז
אֵין עוֹד אָחָז
נְוֵה צַדִּיק נְוֵהוּ
הֶעֱבִיר פֶּשַׁע
אֱלֹהֵי יֶשַׁע
זֶה אֵלִי וְאַנְוֵהוּ׃

ו

לְרַב אוֹנִים
נָהֲרוּ הֲמוֹנִים
לְאֵל זְרוֹעוֹ גְלוּיָה
תּוֹמֵךְ וְסוֹעֵד
קָרָא מוֹעֵד
שִׁירוּ לוֹ הַלְלוּיָהּ •

האח! האח! שמעה אזננו, נשמעו קולות אנשים ונשים עולים, הן קול רנה וישועה שמענו ממרומי ציון, קול דודנו הנה זה בא, עוזיאל עם כל הנלוים לו. והנה יְדִידְיָה שר הרכוש אשר למלך עם תרצה אשתו וחננאל אביה, ועוד אנשים אתם, עולים על ראש המגדל ויקראו לשלום לגאולי ה׳, וישקו איש לרעהו ואשה לרעותה. ויאמר להם ידידיה: הלא חג היום לה׳, יום מועד לעשות הפסח, הבה נבואה אל בית הקיץ

אשר לי בהר הזיתים, ואקדם פניכם ידידי נפשי בלחם ויין, שם נשתה יחד כוס ישועות. ולעת ערב תהיה אורה ושמחה בליל התקדש חג, כי נקבצו בני יהודה וישראל יחדו לעשות הפסח ולתת כבוד לאלהינו, והמונים המונים ברחובותינו. לעת ערב יטיף מיכה המורשתי דבריו ברחוב המזרח על יהודה ואפרים לשובב יעקב אליו, ומחר ישא ישעיהו בן אמוץ מדברותיו בהיכל ה׳ באזני המלך והעם, ויחדו ישמחו ויעלצו לפני ה׳.

הבה! ענה עוזיאל, הבה נעלה אתך אל בית הקיץ אשר לך בהר הזיתים, משם נראה המון חוגג; ומחר תבואו יחד לחצרותי. ותרצה הביטה אל פני שולמית, ותאמר אל דניאל: ומי היא זאת יעלת החן האחוזה ביד ימינך? — הלא היא בת אלקנה משנה המלך! ענה דניאל בעליצותו, ואחות--מצאתי לקציעה בשדה יער הלבנון, אמרתי לה: אתי מלבנון תבואי לשבת במרומי ציון, ונפשה נקשרה בי, גם נפשי דבקה בה; יחדו נשאנו אימת מות בארמון עריצים, ויחדו נרננה ונשמחה בכל ימינו. אכן אילת אהבים נתן לי ה׳, בת נדיבים, אוהבת ציון.

ותרצה אמרה לו: אשריך בן נגיד הבית כי מצאת לך בת נדיבים ואילת אהבים, וברוכים תהיו בשם ה׳ אלהי ציון, אף תתענגו על רוב שלום.

וכל הנצבים ירדו מעל המגדל, וישבו ברכב בצבים ובכרכרות, ויעברו דרך רחובות ציון אשר תהימנה מאדם, לאט עברו בם. ושולמית אשר ישבה עם דניאל בחירה בצב, היתה כהולמת בהביטה אל רבבות עם, ותאמר אל בהירה: האח! ראתה עיני כמראה אשר ראיתי בחלומות, בהגיגי בך מחמד נפשי, ולא ידעתי מי אתה ומי אני; זאת דברה, ותשק לו ותאמר: הלא מידך לי משוש לבי כל ששוני, כי אלהים יצרך לי שעשועים, וטוב לי יום אחד עמך במרומי ציון מכל שנות שבתי בלבנון, ועוד תשמענה אזני דברי נביאי ציון אשר נכבדות דברה בם אמי, ולי מה יקרו דבריהם אשר שמעתי מפיה!

ודניאל השיב לה עתרת נשיקות, ויאמר לה: שעי נא

יונתי

הפסח לכם דם בריתי החיים והשלום, ומי יתן והיה לבבכם זה לכם כל הימים, ובשר קודש לא יעבר מעליכם, והיתה מנוחתכם שלום בארצי, ואשור לא יבוא בגבולכם. כי שפך ה' רוח הן על יהודה ויושבי ירושלים; יאמרו נא גאולי ה' מה טוב שבת בצל משיחו, שר שלום אשר יסד ארץ על מכוניה במשפט ובצדקה. מה טוב ומה נעים שבת אחים, יחדיו יהודה וישראל! הלא אב אחד לכלנו, כלנו בני יעקב נחנו, ותורת אל חי בקרבנו. ואתם כבנים כחשים אכלתם פרי כחש כל ימי אחז, שכחתם ברית עולם, וה' שכח בציון מועד ושבת; אז היתה עת רעה, כי ירד רע מאת ה' לשערי ירושלים, כי רצין מלך ארם ופקח בן רמליהו עלו ביהודה כחבר אריות בין בהמות יער, ויחבלו בה חבל נמרץ, ועוד אנושה מכותיה, גם מצור שמו על ירושלים ויאמרו: תחנף ותחז בציון עיננו. וה' הסתיר פניו ממנו בעת ההיא, כי עצמו משובותינו ותלהטנו אש מלחמה, ארם מקדם ופלשתים מאחור, ויאכלו אותנו בכל פה, וישחיתו ערים ויושביהן, והאדמה נשמה באין חורש וקוצר, הכהנים תופשי התורה לא הורו משפט ה', כי שאלו לחם ופורש אין להם. אתה ה' העושה שלום במרומיך, המוציא צבאות מרום וגדודים אין מספר, ובמסלתם ילכו שלום, אתה עשית שלום לארצך, כי באה עת לחננה, כי מי כמוך נושא עון ועובר על פשע לשארית יהודה, ותתן לנו מלך צדיק לכונן קריה במשפט ובצדקה, כי הם האיתנים מוסדי ארץ; הן ריב ומדנים יכלו עיר ומתים, וצדק ומשפט יכוננה. אתה גדול העצה ורב העליליה יסרתנו, למשפט כאשר ייסר איש את בנו, ותשב תרצנו בעת רצון. הן ארצנו תפרה ישע, וצדקה מהרה תצמיח לגאון ולתפארת לבית דוד. כי כל מלכי ארץ יתגרו מלחמות, קרבות יחפצו; לא כאלה חלק מלכנו, דורש משפט ומהיר צדק, ועמד ורעה שבט נחלתו בגאון ה' אלהיו, לא ישמע עוד שוד עניים ואנקת אביונים מעיר, כי אם קול רנה וישועה כל היום, ואסף הצולעה ואת הנדחה יקבץ, ובאה הממשלה הראשונה ממלכת לבת ירושלים, ונהרו אליה בית יעקב, ויתר אחיו ישובון הנה; ובקשו את ה' אלהינו ואת בן דוד מלכנו. הנ

קול

קול ה׳ לעיר יקרא : קומי רוני בת ציון הנהלאה, כי רמה עד כוכבים קרנך, ועד שחקים כבודך, אסף ה׳ חרפתך, השליך במצולות ים כל חטאתיך.

ואתם בני אפרים, באי מועד לשם אלהי ציון! התקוששו ואל תהיו כאבותיכם רכי לבב וקצרי יד, אשר היתה כל חכמתם רמיה, גבורתם—כחש, ועזרתם—הבל, עם לא בינות כיונות פותות, המטים עקלקלותם ללכת אל אשר תשאם רוח נביאיהם המטיפים למו ליין ולשכר, ואומרים שלום בעלות מות בחלונותם, כי מה פשע יעקב הלא שמרון, ומה אשמת שמרון הלא נביאיה הפוחזים, אשר התעו את שרי אפרים בפחזותם, ונבוכים היו בארץ, מצרים קראו, אשור הלכו, ויהיו תמיד כעוגה בלי הפוכה, וככושי לא הפכו עורם, עד אשר הפכם ה׳ כמהפכת סדום ועמורה, עתה תהיה מבוכתם. חולי וגוחי שמרון,כי אשור בא בגבולך, לקח ממך עמדתך, מעל עמך לקח הדרו, ויאסור מלכך בכלא ותהיי לשרקה, לא עוד תלכי רומה, כי אם עריה בשת תלכי שולל. ככה עשו לך נביאיך שמרון, ודוברי כזב היו לאכזב למלכי ישראל. אפרים היה תמיד ככלי אין חפץ בו, אשר אחריתו להשבר כגעת בה ברזל מצפון. לכן הביטי בת יהודה והתאוששי, אשור לא יושיעך, מצרים מבטח בוגד; בה׳ תעשי חיל, אשר ימינו רוממה תמיד בחסד אל כל היום, והוא יהיה זרוענו לבקרים. כי ההרים ימושו, מגדלים נפלו ומבצרים חתו, והסדך ה׳ משגב לנו, וזרח לנו שמו שמש צדקה והופיע על מקדשנו, ובאורו ילכו כל זרע יעקב. הן דם הפסח ידית היום גלולי ציון מקרבה, והיה לנו לאות ברית, והיה בנו לעד ה׳ מהיכל קדשו, וזכר לעולם בריתו, ושלח פדות לעמו, וכימי צאתנו מארץ מצרים יראנו נפלאות.

כן הטיף הנביא דבריו על יהודה וישראל, ועם שבי פשע הפו איש ראשו, עטו חרפה וכלמה, לאטו פניהם ויבכו, וינחמו מפשעיהם אשר נאצוהו בם, וישפכו כמים לבם, ויחלו פני עליון גואלם לחדש רוח נכון בקרבם וימיהם כקדם. וה׳ שמע קול תחנוני בני ישראל כי העוו דרכם, וישפוך עליהם רוח חן

ותחנונים

צר ותגדל המשטמה בין שתי נשיו, ונעמה האהובה הציתה אש בנאות יורם אישה, וחגית על בניה היו מאכולת אש, לא נותר מהם רק עזריקם הילד, ונעמה הרחיקה נדוד עם מאהבה. הלא ראיתן אחרית קנאה, לכן תהיה אחרית בית יורם לכן נשים שאננות למשל, למען תשבנה יחד במנוחות שאננות והתענגתן על רוב שלום.

ומרים ענתה את תרצה לאמר: אנכי מאז נתתי את בריתי ליהושבע שלום, וברית שלומי מאתה לא תמוש, ועתה הלא כאחות היתה לי באהבת צאצאינו, ולב אישנו לא צר מהכיל אהבת שתינו יחד, ובצלו נחיה ונראה טוב ושלום אין קץ כשנות ראינו רעה. ויהושבע שמעה את נדבות פי מרים, ותבך ותאמר: הן עיני ראו ריבי עם ואחרית מדון ומשטמה, ומה טוב ומה נעים לי שבתי עמך אחותי בצל איש חמודות, זה ידעתי בנעוריו, אף חמדתי בלבנון!

והנשים השאננות בציון נדברו עוד אשה אל רעותה עד הצהרים, ותרצה השיבה את נשי עוזיאל במרכבת כבודה לביתן. ועוזיאל שכב את משכב הצהרים עד שיפוח היום, וייקץ, וירחץ ויחלף שמלותיו, ויצו את מגדיאל הסוכן על ביתו לקחת לו שה כבשים לפסח ובן בקר רך וטוב. וישלח משרתי ביתו לקרוא לאליפלט בנו ולקציעה, להיותם במכסת הנפשות אשר יאכלו את הפסח בביתו; וגם אנשי לבב, אשר נכנעו על פיו לבוא ירושלימה, באו לחצרותיו, ועוזיאל פנה למו מקום, ויתן למו ממכלאות צאנו לפסחים.

השמש ירדה בצל מעלות אחז בין הערבים, ומועד עשות הפסח הגיע. ועיר אלהים הומיה מקול המון חוגג, וההולכים בחליל לבוא אל הר בית ה׳, ומשריקות עדרי צאן. כל משפחה ובית אבות במכסת נפשותם נהגו צאן פסחם, גם שרי מלוכה וחוטבי עצים, אלופי יהודה ושואבי מים, שופטים ושרי החיל עם אכרים ורועים יחד, לא נכר בעת ההיא שוע לפני דל. כן עברו בסך בקול רנה ותרועה, ויביאו כבשי פסחם אל הר בית ה׳ וירחצום במי הברכה. וקהל עדת ישראל הביאום אל חצרות בית ה׳ ויסגרו דלתים, ויתקעו בשופרות ויריעו, וישחטו את

כבשי

בבשי פסחם, והכהנים זרקו מדמם אל יסוד המזבח לרצון לפני ה׳. ובהיכלו כלו אומר כבוד, כי במקהלות ברכו אלהים, וינועו אמות הספים מקול קוראי הלל. כמעט כלו אלה לשחוט הפסחים, ועדה אחרת באה לעשות כמשפט העדה הראשונה, עד כלות העבודה בחצרות בית ה׳, ויפשטו עורות הפסחים, וישאום לבתיהם ויצלום כמשפט.

ומי ימלל ההוד וההדר אשר למועד הזה! הנה ליל התקדש חג כיום יאיר, כי מלבד נוגה ירח יקר הולך בעת ההיא, עוד העלו נרות ולפידים על מרומי ציון ועל כל מקראיה, על כל מגדל גבוה ועל כל גבעה נשאה ועל הארמונות הרמים, ועל כל היכלי החמדה, רק אורה כאור שבעת הימים, ושמחה כליל צאת בני ישראל מארץ מצרים. והקריה עליזה, האלופים והאצילים ששים ושמחים וגם אביוני אדם בקדוש ישראל יגילו, וממגדל חנגאל עד שער הפנים רק גילת ורנן, ירונו שירי דוד ויהללו את ה׳ אשר גאלם ממצרים ויבחרם לעם סגלה, ואכלו זבחיהם, וישתו כוס ישועות. ואת הפסח אכלו בחפזון, כטמאים כטהורים אכלוהו בעת ההיא, כי מרבית הקהל לא טהר, והמלך חזקיהו אמר: עת לעשות לה׳ הפרו תורתו, והוא רחום יכפר בעדם. וכאשר כלו לאכול את פסחיהם, והמונים המונים נהרו אל רחוב המזרח, ששם הטיף מיכה הנביא דבריו מעל הבמה, ואלה דבריו:

שמעו יושבי ציון יחד שבטי ישראל, באי מועד! הן מלאתי כח את רוח ה׳, להגיד ליעקב דרכיו ולבית ישראל עלילותיו. הטו אזניכם לאמרי פי, תשמענה הגבעות קולי, וישמעני ה׳ בהיכל קדשו. הן תועבת מצרים זבחנו היום לה׳ אלהינו, אשר לא ירצה באלפי אילים, אכן דבר צוה לאלף דור, זכר עשה לנפלאותיו, אשר עשה לאבותינו מימי קדם, בצאתו בתוך מצרים, בעשותו נוראות באדמת בני חם, וינועו אלילי צוען וירגזו גלולי מוף, ויוציא בששון את ישראל בחירו מתוכם, כי זכר בריתו אשר נשבע לאבותינו. כי הנה ה׳ יוצא ממקומו, פקד יפקוד היום את נוהו, ציון אוה למושב לו, וירח את ריח הניחות, ריח צלי ברחובותיה, ריח הפסח, ויברך זרע יעקב ויאמר: דם

הפסח

יונתי אל שער אפרים, משם ינהרו המונים המונים בחורים ובתולות, זקנים עם נערים, אלה בצבים ובכרכרות, אלה רוכבים בסוסים, בפרדים ובגמלים, ואלה עוברים ברגליהם, כלם הולכים הלוך ורנן לעלות לציון קרית מועדנו, ועיר אלהים מלאה תשואות. אך עוד תשובי תראי ידידות נפשי לעת ערב מועד עשות הפסח, תראי המון חוגג, אף תשמעי שירות היכל וקול נביא בשער מגיד דבריו ליעקב. הכיני ידידות נפשי לבבך לעונג ולשלום אין קץ, כי אני בחירך אתן מעדנים לנפשך, חדשים לבקרים אחדש לך שעשועים, וחלומותיך וחזיונותיך יבואו.

כן נדברו עד הגיעם אל הר הזיתים. שם עמדו הקרואים ועלו על הר הזיתים, ויביאם ידידיה אל בית הקיץ הכלול בהדרו, והנה השלחנות ערוכים, עליהם מעדנים ממתקים ויין. וידידיה אמר: כוס ישועות אשא, ואברך את ה׳ אשר גאל אתכם מכף עריצים וישיבכם למנוחתכם, כן יוסיף ה׳ חסדו עמנו ומחה דמעה מעל כל פנים, ונדחי יהודה יקבץ ובאו לציון ברנה.

וישת ידידיה כוסו,וישתו אחריו הקרואים הגברים והנשים. ועוזיאל ענה ואמר: ומי מלל לי כי אהיה כיום תחת שמי ה׳ שאנן מפחד ומחמדי נפשי סביבותי? מה ידידות משכנותיך ציון, קרית משושי! הן עיני ראו קריות וערים במואב, בגלילות פלשת ובמצרים, ונפשי נכספה וגם כלתה לציון; הן גדול ה׳ ושמו נקדש באפסי ארץ, אך נודע אלהים בציון, ואף כי ביום מועד הזה, אשר כמוהו לא נראה גם בימי יותם. בעברי ברחובות קריה השתוממתי על המראה, הן חוצותיה מלאים צידה ומחיה, מכל מעדני מלך אשר יביאום בכלי כסף אל היכלי שן, עד כל מאכל אשר יאכל בכלי חרש באהל דל, פרי עץ, בהמות שדי, עוף שמים ודגי הים, כמו שמים ארץ וימים יובילו שי ושפע ברכה לעיר אלהים.

והקרואים אכלו וישתו, ואחרי כן אמר עוזיאל: הן זכר ציון גזל שנתי לילות רבים בשנות ראיתי רעה, ומנוחתי כבוד תשיב לי את הגזלה; אלכה נא לביתי, ופקדתי נוה שאנן,

שם

שם אשכבה את משכב הצהרים במשכנות מבטחים, והקיצותי לעת ערב, מועד עשות הפסח בתוך כל קהל ישראל בלבב ער וברוח נכון, וכמוני עשו גם אתם אלופי ורעי.

ישרים דבריך, ענה ידידיה. אך תרצה אמרה אל עוזיאל. הואילה אדוני וישבו פה שתי נשיך הכבודות, ולעת ערב אשיבן במרכבת כבודי למשכנותיך. גם לדבר הזה נשאתי פניך גברת עדינה, ענה עוזיאל, ויברך את ידידיה וביתו, ויפן ויצא, וירד מן ההר וישב במרכבתו לבוא לביתו. ודניאל אמר אל קציעה: הלא תמלאי משאלות שולמית אחותך העדינה, ובאת עם אישך בצל קורתנו. וקציעה נגשה אל שולמית ותשק לה, ותאמר: אשר היה עם לבבי שאלת אחותי יפתי ממני, ואני ואליפלט אלוף נעורי נכונים לבוא אל משכנותיך. ותפן שולמית אל מנוח ותאמר: ואתה איש חמודות אשר אבי אקרא לך תמיד, אל תמנע הטוב מבתך זאת גדלת גם אהבת, וישבת עם חנה אשתך במשכנות אישי כל ימי החג, וגם צפניה אחי ועדה אשתו ישבו נא אתנו; יחדו בבינו, ויחדו נשמח. ועזריהו שוע שמרון אמר לה: אל נא בתי תקתי ממני מחמדי הטובים; הן אנכי מסלות ציון היו בלבבי זה שני ירחים, ואת מנוח חתני צויתי לבחור פה משכן לי לשבת בו עמו ועם חנה בתי היא אשתו, ועתה הנה בית אלקנה לקציעה בתו ולאליפלט אישה, ואני אשב עם מחמדי נפשי במשכני אשר שכרתי לי ברחוב שער בנימין, ויהושבע בתי הלא תשב מעתה בבית עוזיאל אישה. אל נא אבי הזקן, ענתה קציעה, הלא תשיש אתי משוש על ראש שמחתי, ואנכי לא ארף ממך עד אשר תתן לי את שאלתי. ויפצר גם אליפלט בעזריהו, ויואל לשבת אתם.

ותרצה הביאה את מרים ואת יהושבע נשי עוזיאל אל חדרי משכיתה, ותאמר אליהן: הן צעירה אני מכן לימים ובכל זאת שמענה לעצתי. הלא ידעתן אם לא שמעתן את יורם האלוף ואת כבוד ביתו, כי יושבות ציון אתן. נכבד היה יורם בעיר רבתי עם ושאנן בהיכליו, אך שתי נשיו חגית ונעמה החרידו מנותתו כבוד בקנאת אשה מרעותה, ובנפול יורם ביד

צר

ואצבעותיו פרטו על פי נבל ביום ישועה, להודות לאלהים המאזרהו חיל, וחרבו וכנורו יחד נקדשו לאל מעוזו, בני נכר שמעו ויעריצוהו, לאומים — ויחילו מפניו; זכרו זאת בית יעקב והתאוששו, זכרו חסדי דוד הנאמנים, ספרו זרעו אשר ישבו על כסאו מדור דור, אם יצאו בעקבותיו ויבטחו בצור ישועתו, וירימו קרן, ואם עקשו דרכיהם ומשפט אלהיהם עזבו, וירם ה׳ עליהם קרן צריהם. דרשו מעל ספר דברי הימים למלכי יהודה, שימו לבבכם אל עתותיהם והבינו חליפותיהם, כי אלהים ישקיט ויחריד, ירים אף ישפיל. מי הרכיב את דוד על במתי ארץ ויאמץ זרועות צבאו? הלא ה׳ זו ידעוהו ויעבדוהו; ומי נתן למשסה אחז ויהודה לחרפה? הלא קדוש ישראל זו נאצוהו, וירך את לבבו ואת לבב עמו, וינועו כנוע עצי יער מפני רוח עריצים, מקשר רצין ובן רמליהו, אשר עלו ביהודה ויפרצו בו פרצות, מיד אחז היתה זאת למו, כי פרע פרעות ביהודה ובירושלים, לאלהי תעתועים זבחו, ולגבעות קטרו. אחז אסף את כל כלי בית ה׳ ואת דלתותיו סגר, אף אלהים אסף את כבודו ויקפוץ באף רחמיו; חזקיהו מלכנו טהר את ההיכל ושעריו פתח, אף אלהיו יטהרהו ויאשרהו, וארבות השמים יפתח להריק לו ולעמו ברכה.

בית יעקב לכו ונלכה באור ה׳, בקשו את ה׳ אלהיכם ואת בן דוד מלככם. חוסו על עיר תפארתכם, קרית חנה דוד, ועל ההיכל הזה מעונה אלהי קדם, אשר יסדו ידי שלמה בחכמה ובדעת; חוסו על מקדשי אל, אשר חללתם בתועבותיכם, ולא שעו עיניכם אל השוכן בתוך טומאותם, לפאר מקום רגליו. עד אנה עונותינו כרוח ישאונו וחטאתינו תמוגגנו תושיה? שאו מרום עיניכם וקראו אל ה׳ אלהיכם, להשיב כבודו אל הבית הזה אשר נקרא שמו עליו, השתחוו להדום רגליו ואמרו: אנא ה׳, הלא עמך כלנו אשר נטלת ותשאם כל ימי עולם, אנחנו החמר ואתה יוצרנו, עשה אותנו כלי חפץ, כלי טהור אשר יובא בית ה׳: אנחנו נסיר אלהי נכר מקרבנו, ואתה הסירה מלבנו כל

שורש פורה ראש ולענה, העבר רוח צח על הארץ לבער רוח הטומאה מגבולנו, יבוא קדים לשאת את עונותינו ועונות אבותינו אל הים האחרון. שפכו לפניו לבבכם עם, ושפך ה׳ עליכם רוח חן, אז תשאו פניכם אל קדוש ישראל.

ואתה המלך רועה עדר ה׳ צאן יעקב, הנה שם ה׳ את המשרה על שכמך ושבט מושל בידך, והיה שבטך מקל נעם לישרי לב, ומקל חובלים לאנשי מרמה, ורצצת בו קדקד עול ושברת זרוע רשע, ובמשפט תעמיד ארץ על מכוניה ולא תמוט. הן נוד יתנודד כמלונה כסא שמרון, כי לא ישבו עליו דורשי משפט, וכל מלכיו יחד כרעו נפלו, והאחרון הכביד עליו אכפו, נבוך עליו הושע בן אלה, מפני אשור נכנע ויהי לו למס, ומצרים נתן ידו בסתר, ויקם בו כחשו, ויהי גאונו לשבר. הנה עטרת גאונו נרמסה ברגל גאוה, ירמסוה רגלי אשור פעמי עילם, ועליך בן דוד יציץ נזרך לגאון ולתפארת; שבתה ממלכה משמרון, ולציון עוד יאמר קרית מלך רב, וכסאך מוצק כסלע בלב ימים. הנה עמך כתבו ידם לאלהי יעקב, יחד יהודה וישראל כרתו עמו ברית בליל התקדש חג על דם הפסח; שמח אתה בם, והם יגילו בך; משכם בחבלי אדם ונמשכו אחריך בעבותות אהבה; אתה תקראם בני, והם יקראו לך אבינו מרים ראשנו, ונשאו יחד תפלה בעדך לאלהי חסדך. הזקן יאמר: יחיה המלך וירבה ימים על ממלכתו! בצל שבטו חסיתי, בלותי ושערותי הלבינו בשלות השקט ובמנוחות שאננות; צעירי לימים אף הם יענו: ירום כסאו ותתנשא מלכותו! באור פניו נראה חיים, נרננה ונשמחה בכל ימיו; וה׳ ישמע תפלתם ונתן לך ארך ימים. הבט על בית אלהים לרומם תפארתו ולנשא כבודו, אליו ינהרו גוים מים עד ים, בני אהרן יקטירו בו קטרת סמים, לכלות בעשנם צחנת גלולים אשר הבאישה ארצנו; והכין ה׳ את כסאך ויסעדהו בחסד ובצדקה, והיתה ארצך

שאל איש את אחיו. אל נא תדאג לו סתרי אחי, ענהו השני, כתפות בין עצי היער ושורק בין ערבים, כן יעלה ויצמח מבין חשוכים. הן הוא משחק עתה עם ילדי אביוני אדם, ואנכי לא אגרע ממנו עיני. הה! ענהו סתרי, לנעמה אשת יורם האלוף נשבר לבי בקרבי! ארורים עדי השקר אשר ענו בה. אך מה לנו לעשות? הנוכל לענות כחשם בפניהם ולהכזיבם? הן התבערה אשר היתה בנאות יורם אישה והתחמקה מן העיר היו אותות לרעתה; הן אלה וכאלה ישיאו עליה חטא משפט מות, והמלך דורש משפט, ועל פי שנים עדים יקום דבר. ועיני נעמה תלויות אל ה׳ היודע ועד, אולי יחמול עליה ויוציא לאור צדקה, והיה אחרית אמנון הילד כאחרית אליפלט בן עוזיאל, וכמרים — אולי גם נעמה הגבירה תראה אור. הנוכל אנחנו לענות בה צדקתה? ומי יאמין לשמועתנו? הן נעמה חרדה לרגעים במסתרי הכרמל, פן יחשפו מצפוניה, וה׳ יהיה עליה סתרה. הן מחר יערך שלחן מהון יורם אישה האלוף לארבע מאות אביונים, יתומים ואלמנות, אשר ירויון מדשן ביתו, ונעמה אשתו האהובה נוגה ממועד, ונפשו בוכיה במסתרים על כל הרעות אשר מצאוה, כי תתאבל על אישה, אשר הלך שבי לפני צר, ועל צרת נפשה. לכן אבישי אחי, נצור נא את אמנון כאישון עינך, כי בחסדך תבטח נעמה הגבירה, וה׳ ישלם פעלך.

כן נדברו האחים האלה, ודבריהם לא נשמע משאון עליזים. ובקול המון חוגג עבר ליל שמורים.

ויהי ממחרת ויושבי ציון וכל באי מועד עלו ברגש אל בית אלהים, וחצרות ה׳ מלאים מפה לפה עם אלהי אברהם, הכהנים הקריבו זבחי החג, נסכו נסכים ככתוב בתורת משה. ובכלות עבודת ה׳ וישעיהו בן אמוץ קדוש ה׳ מכובד התיצב לפני כל הקהל עטוף אדרת קדש, סנגה רוחו הרוממה אורו פניו, וזקנו הלבן כשלג לבנון ישוה עליו הוד והדר, למוצא שפתיו חכו וייחלו כל העומדים בחצרות ה׳, והנביא נשא מדברותיו, ויען ויאמר:

אך זה היום שקוינוהו, יום הראני ה׳ בחזון מאז, יום

קדוש.

קדוש הוא לאלהי יעקב ולישורון מכובד. כי הנה הארון ה' צבאות בא אל היכל קדשו; דרשוהו בהמצאו, בקשוהו כי קרוב ישעו, בקשו את ה' אלהיכם ואת בן דוד מלככם שר שלום. הנה המלך ביפיו תחזינה עינינו, חטר מגזע ישי פורח בהיכל ה' כזית רענן, וזה ראשית דרכו הסר חטאת עמו, לעשות שלום לקדוש ישראל, ולתת את יעקב לברכה בקרב הארץ, גם ברכה יהיה לאלהיו כי חפץ בו.

ועתה בית יעקב! במה נקדם לה', ומה נשיב לו על כל אשר גמלנו ברחמיו וברוב חסדיו? אמנם הסתיר ה' פניו מבית יעקב כל ימי אחז, כי מרו ויעצבו את רוח קדשו ברב גלוליהם, בעצמת תועבותיהם, וה' הסית את ארם ואת אפרים ביהודה, ויסכסך בו את אויביו, ויהי לאכול בשנות ראינו רעה, ויביטו לארץ — והנה חשכה ואפלה מנודח, ויפנו למעלה — ולא מצאו חזון מה', וידרשו בעד החיים אל המתים, וישועתם רחוקה; אך לא לעולם יריב ה'! וירא שריד לבית דוד, את הזקיהו בחירו הקורא בשמו, ויזכור את בריתו לדוד, ויאמר לו: קומה והסר המכשלה כי רבה מאד, לא בצדקת יהודה, כי אם בקנאתו לציון ולבית דוד אביך תעשה היל. חשף ה' את זרוע קדשו ויהי אור, ויברא יחדשה על מכון הר ציון: האלילים כליל יחלופו, מזבחותיהם לאבני גיר, את כלם ישא רוח, יקחם הבל, מהבל באו ולאין אפס ישובו; כהני אל ילבשו צדק וחסידיו ירננו. העיר טהרה, וכבוד ה' בא אל הבית, הס מפניו כל הארץ!

עתה לכו נא ונוכחה, יאמר אלהי יעקב. זכרו ימות עולם, ימי היותכם לגוי, בינו שנות דור ודור, למן היום אשר צמחה קרן דוד לנס עמים. מאחר עלות לקח ה' את דוד בחירו, מצאהו באפרתה וישימהו לנגיד על עמו. מי יספר גדלו ואת גבורותיו מי ישוחח? הררי ציון ענו בו, מבצרי יהודה — הלא תגידו: מי מחץ ראש שעיר, מואב ועמלק? ומי השח גאון פלשת? הלא בית הלחמי, כי רצהו ה', ידיו טרפו זרוע אף קדקד משנאיו ביום קרב ומלחמה,

ואצבעותיו

ותחנונים, ומלאכי מרום אלפי שנאן צהלו לקראתם. והנביא אמר להם: עתה שמחו וגילו, כי רצה ה' את מעשיכם, ראה דמעתכם; שישו משוש הגכם במרום ציון, ויחי לבבכם לעד, אל תזכרו הראשונות, כי אם שיתו לבבכם לבאות, והכינו לבבכם לעבוד את ה' בשמחה.

וקול המון חוגג בהרים ובכל בתי משוש, קריה עליזה, קולות אדירים ורננת עליזים, בחורים ובתולות יוצאים במחולות, על רחובות ציון ועל כל מקראיה. בתוך עלמות תופפות עמדו שני רעים אהובים אחוזי יד, העלמה לבושה שני עם עדנים עומדת ומשתוממת על כל מראה עיניה, ובהירה אומר לה: ראי ידידות נפשי, כי בא האות והמופת אשר דברתי לך לאמר: אתי מלבנון כלה, אתי מלבנון תבואי, תשורי המון עלזי לב במרומי ציון, וככנף רננים נעלסה תהיי לי. הבה נלכה ונבואה אל נוה עוזיאל, שם תראי את קציעה אחותך, ואחרי כן נשובה אל נחלת אבי. אחותי! אישי! ענתה שולמית, ומה טוב ומה נעים שאת שמותיכם הנעימים על שפתי! פג לבי לרגעים ולא אאמין כי כל אלה הנחלתי לי. ואנכי, ענה דניאל, ואנכי ארבה הודך והדרך, אשמעה נעימות אמרותיך, ואאמין כי נחלת שדי את לי ממרומים!

כן נדברו הרעים האהובים, ויבאו אל בית עוזיאל, אשר ספר לנשיו את כל דברי התלאות אשר אפפוהו מיום ברחו משערי ציון עד שובו אליה. ודניאל ושולמית באו אל חדר אפריון אליפלט, והנה קציעה מתנוססת בפאר עדיה יושבת לימינו, קציעות כל בגדותיה, ועדי זהב על לבושה, ואליפלט מתענג על זיו כבודה. וכראות קציעה את שולמית ותשמח לקראתה, ותאמר לה: גשי אלי אחותי יפתי, אילת אהבים, ואשקך שפתים. ושולמית נגשה אליה ואשה לרעותה נשקו, ותאמר לה קציעה: ומה תחשבי על ציון יונתי המקננת בארזים? האח! ענתה שולמית, הן מעונתי בציון אשר ששון ושמחה מצאתי בה: בת נדיבים — אחות לי, ובן אלוף ביהודה, יפה פרי תאר זה חמדתי, תומיך גורלי; הן ראיתי היום אשר לא פללתי, ראיתי המון חוגג בקריה עליזה, קרית משושי מעתה, גם שמעתי

אמרת

אמרת אלוה צרופה מפי נביא אשר דבר בחוקת היד; תו יד לקחו, נמלצו אמריו, ואנכי שאפתי אמריו, פערתי פי למוצא שפתיו, שאפתי רוח חדש, ואמרתו שמורה בלבי וערוכה על שפתי. ותספר שולמית לאחותה ככל החזיון אשר שמעה, ותופע עליה נהרה בדברה דבריה. ועיני קציעה לא שבעו מראות תפארתה, ותאמר לה: הוספת אחותי חן ושכל טוב אל השמועה אשר שמעתי, ויהי נעם ה׳ עליך! ודניאל עלץ בידידות נפשו, ויאמר לה: אילת השחר את לי תמתי, כי כשחר מצאתיך, באפלות הלכתי, תעיתי בעב טל על צורי היעלים, והנה יונתי הומיה לרגלי הצור! קראתי לך ותעלי הרים כאילה שלוחה, ותאחזי ביד ימיני, ותהיי אור לנתיבתי, ותשמרי רגלי מדחי, וכאישון בת עיני תהיי לי תמיד.

וקציעה שבעה ענג בהביטה אל שולמית התמה, ותפן אל אליפלט ותאמר: הלא גם לאחותי הושיעה ימינך, וכאשר שכות לראשי ביום נשק, כן היית גם לה מעוז ביום צרה, אתה עזוז וגבור, אורי וישעי; ומה אשיב לך אלוף נעורי? ומה אשיב לך, על חסד נעוריך, קציעה בת משנה המלך? ענה אליפלט, כי אבי ואמי עזבוני בעת רעה, ושמם לא נקרא עלי, בחסדי נעוריך הנאמנים לי חשקת נפשי, ותלמדיני אלוף לראשך, בעת אשר חפצתי להיות כאחד משרתיך, עתה אשא פני אליך, כי כבודי חדש עמדי, גם אשיב לך עתרת נשיקות.

זאת דבר וישק לה. והנה עוזיאל בא ויאמר: ליל שמורים היום, לספר את התלאות אשר מצאונו ואת הנפלאות אשר עשה ה׳ לנו; אך עת היא לתת לעפעפיכם תנומה למען נשכים קום ביום מחר, יום מועד ושמחה בהיכל ה׳, שם ישמח המלך והעם עמו, וישעיהו נביא ה׳ ישא מדברותיו. ואנכי הקדשתי קרואי ליום מחר, ותחת יגון ואנחה בכל שנות נדודי, משנה שמחה נשמח.

ויברכו איש את רעהו ואשה את רעותה, ודניאל ושולמית יצאו מבית עוזיאל, וילכו וישובו אל בית תענוגיהם.

עוד הקריה הומיה, ושני אנשים מתהלכים בסתר פנה וישיגו ויאנחו. ואנה אבישי אחי עזבת את אמנון הילד?

שאל

צבי תפארת ממלכות, למרבה המשרה ולשלום אין קץ אמר מרחמך ה׳.

ויען חזקיהו ויאמר באזני הקהל: לא לי המשרה, לא לי הממשלה, כי לה׳ המלוכה, ויאמר: ראה צויתיך נגיד על עמי ורעה אמונה; ואמונתו תהיה אזור חלצי. הנה ספר התורה אשר על פיה אחיה! היא לא תמוש ממני, כי נר לרגלי דבריה, ואנכי לא אסור ממנה ימין ושמאל; אם אשכח אחת מכל מצות ה׳, תשכח ימיני, ולקנה רצוץ יהיה שבט מלכותי אם לא יהיה שבט מישור; שמור אשמור את כל מוצא פי ה׳ לשבט או לחסד. עתה אחי ועמי! נחדש ימי קדם, חסדי דוד הנאמנים.

ויענו העם ויאמרו: יפרח שרש ישי לנס עמים, תרום קרן דוד לגאון ולתפארת, מגננו ראה אלהים והבט פני משיחך!

וככלות המלך את דבריו ויברך את העם ויאמר: לכו לאהליכם, נסכו בשמחה, ראו בטוב והתענגו על ה׳, כי מנהל עדנים תשתו תמיד כוס ישועות. והעם יצאו מחצרות בית ה׳, ומהר הקדש נראה דמות עם רב, המונים המונים שוטפים יורדים במורד, משם נפוצו ברחובות ציון משפחות משפחות, איש אל רעהו נדברו בכל מראה עיניהם ובכל משמע אזניהם. וברחוב המזרח נראה עוזיאל עם שתי נשיו, מרים ויהושבע, ובניהם אליפלט וקציעה העליזים באהבתם, ודניאל ושולמית המדברים ידידות, ועזריהו הולך לפניהם, ועמו מנוח וחנה אשתו וצפניה בנו עם עדה אשתו, גם ידידיה שר הרכוש אשר למלך ותרצה אשתו עם צאצאיהם הילדים הנעימים תימן ותמר, ואחריהם סתרי יושב הכרמל על נחלת יורם האלוף הנשבה בימי אחז בידי הפלשתים, ואתו אבישי אחיו בית הלחמי: כל אלה נקראו אל בית עוזיאל לשוש אתו משוש ביום הראשון לחג, גם נתן בא אתם. והנה בהיכלי עוזיאל ערוכים שלחנות מלאי דשן, מטעמים, ממתקים ויין ושכר לגברים, ותירוש לנשים. ובשבתם יחד טובי לב ענה עוזיאל ואמר:

הן לי נאוה שמחה, כי מי כמוני ראה עמל ואון בשנים הרעות? אמנם בכל מקום מדרך כף רגלי את ה׳ זכרתי ואתפלל אליו, וה׳ ראה דמעתי, הקשיב לקול תחנוני, וישיבני אל כבודי ואל מנוחתי, לעבוד אותו בשמחה.

הן נקדש ה׳ באפסי ארץ, ענה ידידיה, אך זרע יעקב יעבדנו בהר קדשו, בהר מרום ישראל. מה נעמו דברי המלך, ענה עוזריהו, הן הם גלו לנו עתרת שלום ואמת, כי שלום ואמת יהיה בימיו, ועדתו לפניו תכון, ארם ופלשתים לא יוסיפו לדאבה עוד, ואשור לא ידרוך בארמנותיכם.

כן היא, ענה נתן, הן קול בן אמוץ כקול שדי בדברו, ומדבריו נתבונן, כי שמרון ובנותיה לא תשובנה עוד לקדמותן, וירושלים תחדש ימיה כקדם. רק אל תגיד זאת בשערי שמרון, ענהו עוזיאל בשחוק, שמור פתחי פיך, פן יחזקו מוסריך, כי רבת שבעה לה נפשך בוז.

נגידים דבר בן אמוץ, ענה מנוח, ובאמרותיו הטהורות יסיר לב אבן מבשר איש, ויעשה לב חדש ורוח חדשה לקשי ערף. ודניאל אמר אל שולמית: השמת ידידות נפשי לבך לדברי הנביא? — האת, שמעה אזני, ענתה שולמית, הן דבריו עוד ישעשעו נפשי, ויהיו לי לששון ולשמחת לבבי, כשלג לבנון מצור שדי בחרבוני קיץ המה לי. ומה תגל נפשי בך משוש גילי ובקרית משושך, משאת נפשי. עוד שכרון וששון תמלאי ידידות נפשי, ענה דניאל, עוד אראך את כל חסן העיר ואת כל יקרה והדרה, כי מאד נעלה על כל חזון לבך בלבנון.

חדשות אגיד לך עוזיאל רעי ואלופי, ענה ידידיה, אבשרך כיום בשורה ושמחה, כי זכר המלך חסדך לבית אלקנה ואמונתך לבית דוד, ונחלת שפרה עליך ביפה נוף, בעין גדי, נחלת שדות וכרמים ועבודה רבה; ואת מי תפקוד על הנחלה ההיא?

ועוזיאל אמר: ששתי מאד על כל ההון הזה הנתון לי מאת המלך, ואני אהיה לפקיד על נחלתי. האח שמעה

אזני

אזני , ענה סתרי , מצאתי אלוף ביהודה תמים דעות עמי ,
כי מה טוב ומה נעים גורל שוכני לבדד יער בתוך כרמל ,
הן ציון קרית מועדנו , ומשכנות מבטחים במקום בודד
משוש דרכנו , כן גם אנכי עמדי , על כן בחרתי מושבי
בכרמל הרחק משאון קריה , מקום מרבץ לקנאה , שנאה
ותרמית .

הן שרש דבר נמצא בי , ענה עוזיאל , ואותה אגיד
נגד אחי ורעי היודעים ראשיתי ואחריתי , ומה שמץ דבר
שמעתם משנות נדודי בארצות נכריות ? הן ראשית דרכי
אל הבית הזה סירים סבוכים , בו ישבה קטורה , טמאת
השם , אשת הזמה , כסמל הקנאה , בגאון שלות השקט
היתה שתולה בנוה , כמעט קט השחיתה עגבתה , ואראה
שערוריה בבית שמיר , הן קטורה בטחה באהבתי , אך
הוביש מבטה , כי ראשית דרכי הלום היתה לירות לה חץ
פתאום , קרעתי סגור לבה , הביאותי רצח בעצמותיה על
אשר עכרה שארי , מרים משאת נפשי ; אז נמקה קטורה
ביום אידה , ותהי נעלמה , שתיה אפר תחת כפות רגלי
מרים , וכל שומעי שמעה תקעו עליה כף ; אך לא טוב
שבת מרים אשתי בבית הזה המזכיר עון אביה , כי בו
שבעה ברעות נפשה בימי נעוריה .

וגם לי אישי ואלופי ענתה יהושבע באנחה , גם לי זכר
הבית הזה לחגא , ומראהו כסלון ממאור ללבבי , ואנכי
נקוטותי בפני על עונותי הראשונים , וה׳ ירצה עוני , וגם
אתה אישי ואלופי רציתני , לכן אל יהי זכר הבית הזה לי
למכשול לב .

אין זכרון לראשונים , ענה עוזיאל , אנכי לקחתיך מן
הלבנון , ששם ראיתי דמעותיך ועליך נכמרו נחומי ,
ובאהבה וברחמים גדולים האמרתיך להיות לי , ואת ומרים
כאבני נזר תהיינה מתנוססות על נחלתי תמיד , וביום
קבצי אתכן יחד יעצתי לצאת מקריה לשכון בשדה , כי פה
בעיר רבתי עם , דבר לי תמיד עם אדם רב , אשר יפרידו
ביני ובין מחמדי נפשי , אשר המון רחמי ואהבתי התאפקו

מהם זה כמה, לא כן בצאתי מקריה ושכנתי בשדה, וישבת את ומרים אשתי בנאות שלום, שם אהיה לכן, ואתן תהיינה לי, שם אספר לכן את כל התלאות אשר עברו עלי בשנות נדודי, והחדשים לבקרים נשמח, כי יחלפו הימים הרעים, ותחתם באו לנו ימי חפץ ורצון! את ומרים העדינה ידעת את עוזיאל מאז, ואת יהושבע הכבודה הלא בחנת את לב אלידע בלבנון, בשבתי על ראש אמנה כצפור בודד לנפשי, שם על משכבי בלילות נדדה שנתי מעיני ויציצו מקרב לבי זכרונות נעימים מימי נעורי וישביעוני ענג! הלא לגבר אשר דרכו נסתרה בימיו, נאוה זכרון מחמדיו אשר היו לו מימי קדם, כן זכרתי ימים מקדם בעלות לעב שיאי, ערכתים אל ימי מבוכתי ותתעטף רוחי וישתומם לבי בקרבי, חשבתי דרכי ועלילותי אחת אל אחת למצא חשבון, ואראה כי האהבה והקנאה התעללו בי, צנפוני צנפה, שמוני כגלגל לפני סופה, אך הגיעו לי הימים אשר אהבתי לא עזה כמות, וקנאתי לא קשה כשאול, שתיהן נחו מזעפן, עדות היא בשתי נשי אלה, מרים ויהושבע, אשר לפנים צררו אשה לאחותה, ורב ימים הפכו את קנאתם לרות חן ורצון, עד כי שתיהן יחד חמדו לשבת בצדי כשתי יונות תמות, על כן אטותי ארחתיכן משאון קריה, ששם קנאה שלטת, ואושיבן במנוחות שאננות, וכמלאך שלום אהיה בינותם, וכנחל עדנים יעברו ימינו.

ואליפלט וקציעה נגשו אל עוזיאל, וישקו ידו לפיהם, ויאמרו: הבט נא בניך אנחנו, צאצאי שתי נשיך האהובות, והיוצר יחד לבנו ישים גבולנו שלום, שב אבינו בין מחמדי נפשך, ועיניך תראינה אור זרוע לך מסביב, שב עם נשיך בעין גדי על נחלתך הנתונה לך מאת המלך, ושם אנחנו בניך אתך לשמוע נעימות לקחך, אמרות טהורות, ונרננה ונשמחה בכל ימינו, כי תספר לנו את כל התלאות אשר מצאוך בארצות נודך, ואנחנו נשיב תודות לה׳ אשר השיב לך ששון ישעך, ורני פלט תסובבנו סלה.

וישק עוזיאל לרעים האהובים, ויאמר ברוכים אתם לה׳,

וברוך

ברוך טעמכם, ומה רוב טוב צפן לי ה׳ לחזות בנועם פניכם ובשמחת גילכם, כי על אהבתכם נוסדה שלות ביתי.

ותרב השמחה בבית עוזיאל, ושבעת ימי המועד הי׳ ימי משתה בביתו, וכל אוהביו ורעיו מרום ארץ יהודה נקבצו באו לו לשוש אתו משוש. וככלות שבעת ימי המועד ויועצו כל הקהל לעשות שבעת ימים אחרים, „ויעשו שבעת „ימים שמחה, כי חזקיהו מלך יהודה הרים לקהל אלף פרים „ושבעת אלפים צאן, והשרים הרימו לקהל פרים אלף וצאן „עשרת אלפים, ותהי שמחה גדולה בירושלים אשר כמוה „לא היתה מימי שלמה בן דוד מלך ישראל״. הלא היא כתובה על ספר דברי הימים למלכי יהודה. ובית עוזיאל ובית ידידיה שר הרכוש אשר למלך, שמחו ויעלצו יחדו שבעת ימי המועד ועוד שבעת ימי השמחה, ומקץ הימים האלה שת עוזיאל לבו לכונן נחלתו ונחלת מרים אשתו ואת נחלה יהושבע אשתו הנתונה לאליפלט ולקציעה, ובשמחות וגיל יצאו מירושלים לשבת ביפה נוף עין גדי, ויבלו ימיהם בטוב ושנותיהם בנעימים.

וגם לבית ידידיה שר הרכוש אשר למלך נצפנו עלילות ומעשים רבים, אשר הצמידו עליו אנשי דמים ומרמה, כי שאנן היה ידידיה בביתו וישמח בתרצה אשתו היפה ובצאצאיה הנחמדים, תימן ותמר אשר ילדה לו, ולא ידע כי צפעוני מפריש במעונו ונעלמים יהתלו בו, וכל דברי ביתו הלא הם כתובים בספר, אשר כתב עליו סתרי הכרמלי, להודיע לבני אדם, כי רבות רעות צדיק ומכלם יצילנו ה׳, יוציא לאור צדקם ומשפטם כצהרים.

תם